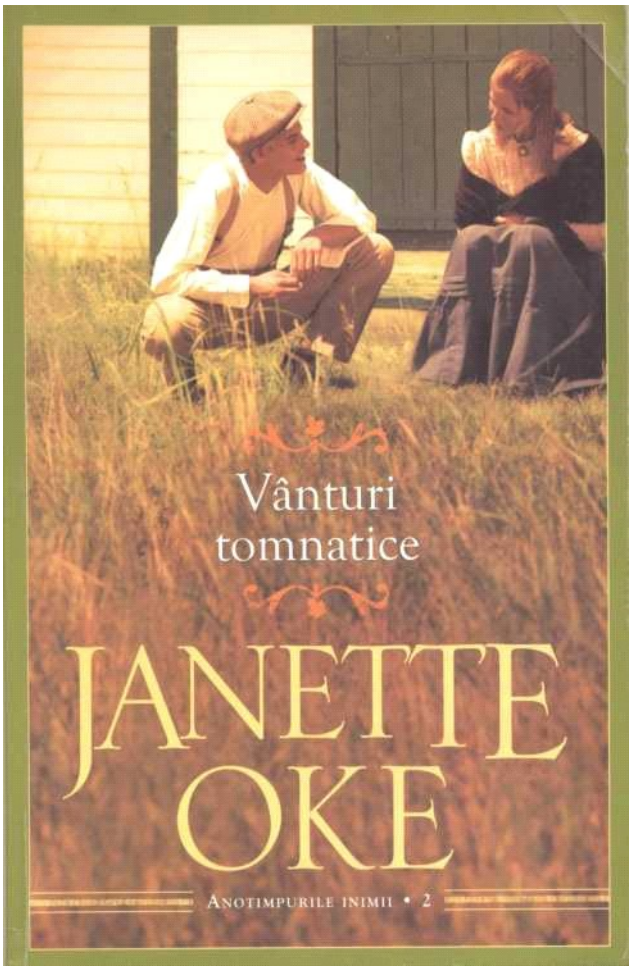

ANOTIMPURILE INIMII • 2

Vânturi tomnatice

În pragul maturității, lumea lui Josh înseamnă studii, viața cu mătușa Lou și cu bărbații din familie și, de asemenea, include și câte o excursie la pescuit. Când sosește un nou învățător, Josh înflorește sub încurajările lui – la fel cum se bucură de atențiile frumoasei fiice a învățătorului. Josh se confruntă cu întrebări privitoare la viață și la dragoste – și cu privire la el însuși.

Un nou anotimp – și noi alegeri pentru Josh...

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din preriile Canadei şi a crescut înconjurată de râsete şi de dragoste. A absolvit Colegiul Biblic Mountain VW din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit în bisericile din Indiana şi din Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a lucrat pe câteva posturi la diferite şcoli universitare, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris peste patruzeci de romane pentru adulţi şi pentru copii, iar vânzările ei de carte însumează aproape 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

JANETTE OKE

Vânturi tomnatice

Seria Anotimpurile inimii

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editura Casa Cărţii
Oradea 2010

Copyright 1987 by Janette Oke Originally published în English under the title *Winds of Autumn* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U S A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OKE, JANETTE
Vânturi tomnatice

Coperta: Adrian Mihocaş

Cu dragoste, unchiului meu Ralph Steeves, pentru că este o persoană specială

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei şi a crescut într-o familie mare, plină de râsete şi dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana şi Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcţii în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulţi şi copii, iar vânzările totale ale cărţilor ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de cei doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Personaje

Joshua Chadwick Jones – Când Josh era foarte mic, părinţii lui au murit într-un accident, aşa că micuţul a fost crescut de bunicul şi fratele bunicului, unchiul Charlie, la ferma familiei. Cu toate că mătuşa Lou nu era cu mult mai mare decât Josh (ea se născuse mai târziu în familia Jones), aceasta a preluat de îndată sarcina îngrijirii micuţului, iar Josh a crescut privind-o întotdeauna ca pe o prietenă dragă şi chiar ca pe o mămică.

Lou Jones Crawford – Mătuşa lui Josh, pe care acesta se străduise s-o păstreze cât mai mult prin preajmă în romanul *A fost odată într-o vară*. Drăguţă şi plină de viaţă, în acelaşi timp mereu preocupată pentru binele celor din jur, Lou a devenit ajutorul de

nădejde al tânărului pastor al bisericii, cu care s-a căsătorit.

Bunicul – bunicul lui Joshua şi tatăl lui Lou.

Unchiul Charlie – tăcutul, însă destoinicul frate al bunicului. Nu s-a căsătorit niciodată, ci a ales să lucreze alături de bunicul lui Josh la ferma acestuia.

Tata mare – străbunicul lui Josh, care venise în Vest pentru a locui alături de cei doi fii ai săi, de nepoata sa Lou şi strănepotul său, Josh, după moartea soţiei sale.

Nat Crawford – tânărul pastor cu care s-a căsătorit Lou. Josh îşi petrece acum zilele săptămânii în oraş, alături de Lou şi Nat, continuându-şi educaţia la şcoala orăşenească.

Pixie – răspunsul la visul lui Josh, de a avea un câine numai al lui. Căţeluşa i-a fost dăruită lui Josh de străbunicul său, care s-a străduit mult să-i găsească un alt căţeluş după ce primul i-a fost omorât accidental.

CAPITOLUL 1

O SURPRIZĂ DE TOAMNĂ

Nu-mi amintesc să fi avut o toamnă mai frumoasă ca aceea în care am împlinit cincisprezece ani. Lungile zile de vară se prelungiseră până în luna octombrie, presărate ici-colo cu ploi scurte, atât cât să ţină înflorită grădina mătuşii Lou şi păşunile verzi, în contrast cu galbenul-auriu al copacilor şi arbuştilor tomnatici. Până şi frunzele păreau dornice să mai rămână o vreme agăţate de crengile copacilor, păstrându-şi în continuare veşmintele

colorate. Soarele încălzea aerul în fiecare zi la orele amiezii, iar nopţile erau suficient de răcoroase pentru a ne aminti că n-ar strica să ne pregătim de iarnă în loc să hoinărim de-a lungul râului, prefăcându-ne că n-am şti că vremea bună nu va sta cu noi pentru totdeauna.

Fermierii din partea locului îşi depozitaseră recolta în hambare, femeile îşi goliseră grădinile de zarzavaturi, noi am continuat să hoinărim de-a lungul râului, iar vremea a rămas la fel de caldă şi plăcută. Oamenii începură să vorbească din nou despre ieşirea la picnic sau despre obişnuitele petreceri câmpeneşti, însă cred că nimeni nu era atât de brav să se aventureze a organiza astfel de ieşiri, căci zilele se scurseră şi nimeni nu pusese la cale vreun picnic. Stăteam la soare şi făceam plimbări lungi în ţinutul presărat de culori.

Aşa cum probabil v-aţi dat seama până acum, locul meu preferat era la râu. Îmi luam undiţa şi mă îndreptam într-acolo ori de câte ori se ivea ocazia. Cel mai adesea eram însoţit de tata mare, străbunicul meu. Îi place pescuitul – şi hoinăreala – la fel de mult ca şi mie. Singurul lucru care stătea în calea escapadelor mele pescăreşti era şcoala. Cei mai mulţi dintre băieţii din partea locului renunţaseră la şcoală şi-şi ajutau taţii la fermă sau la magazin, însă eu am continuat să merg la şcoală.

Asta se datora în parte faptului că mătuşa Lou mă încurajase să continui. Era sigură că aveam mintea ascuţită şi îmi spunea întruna că ar fi o mare pierdere dacă n-aş folosi-o. Soţul ei, unchiul Nat, era de aceeaşi părere. Pentru că era pastorul micii noastre biserici, bănuiam că dacă cineva ştia ceva despre importanţa educaţiei, atunci acesta nu putea fi decât Nat. El n-avusese o viaţă uşoară şi fusese nevoit să muncească pe tot parcursul şcolii şi seminarului, pentru că nu avea părinţi care să-l ajute. Muriseră pe

când Nat era doar un băieţandru.

Pentru mine nu era greu. Nu doar că-i aveam pe Lou şi pe Nat, însă-i aveam şi pe bunicul, pe unchiul Charlie şi pe străbunicul. Cu toţii mă încurajau să acumulez toată educaţia pe care o puteam primi.

Şi nu era o problemă pentru mine. De fapt, îmi plăcea să învăţ, chiar dacă şcoala noastră nu era foarte mare şi cei mai mulţi elevi erau copii sau fete. O, câţiva dintre băieţii de vârsta mea continuaseră şi ei şcoala – cum ar fi cel mai bun prieten al meu, Avery Garret. Lui nu-i plăcea prea mult şcoala şi nu ştia ce-o să facă cu educaţia primită. M-am gândit că şi-a continuat studiile pentru că eram eu acolo – şi la şcoală era destul de amuzant. Mă refer la toate fetele care încă mergeau la şcoală.

Mai era şi Jack Berry. Tatăl său era ferm convins că Jack va deveni doctor. Jack nu era chiar aşa de sigur. Adevărul este că el ar fi vrut să se facă marinar. Doar că nu era apă prin partea locului – mă refer la o apă mare. Aşa că nu prea ştia cum o să ajungă într-o barcă – o barcă mai mare decât cea cu două vâsle, ancorată în micul golf de lângă oraş, pentru ca oricine avea poftă să vâslească, s-o poată face.

Willie Corbin îşi continuase şi el şcoala. Vreau să vă povestesc despre Willie. Când era mai mic, era cel mai mare ştrengar din comunitatea noastră. Obişnuia să intre în tot felul de necazuri.

Oamenii credeau că nu va fi nimic de capul lui şi că va ajunge în închisoare. Eu ştiam că Willie nu era atât de rău; doar îi plăcea să se distreze, asta-i tot. Însă lucrurile s-au schimbat când Willie a hotărât că vrea să-şi petreacă veşnicia în rai, nu în iad.

Asta s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, când unchiul meu Nat a predicat pentru prima oară în biserica noastră. Tocmai i se propusese să fie pastorul nostru. Willie şi-a corectat de atunci

purtarea şi nu s-a mai întors la vechea viaţă. M-am gândit că dacă Dumnezeu poate face o asemenea schimbare în viaţa unuia precum Willie Corbin, atunci este capabil să schimbe pe oricine. Ei bine, lui Willie i-a intrat în cap că Dumnezeu dorea ca el să fie misionar. Willie a început să studieze din greu, încât nu puteai să nu-l admiri. Îşi urma visul, hotărât să se pregătească pentru o lucrare între păgâni.

Aceştia erau cei trei băieţi de la vechea şcoală, pe care îi aveam şi acum drept colegi. Apoi mai erau alţi patru băieţi mai mari, din oraş. Formam un grup, însă cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam alături de vechii mei prieteni, pentru că şi ei făceau parte din biserica noastră. Mai erau câţiva băieţi din oraş, puţin cam „sălbatici”, după părerea mătuşii Lou şi, cu toate că nu-mi interzisese să mă întâlnesc cu ei sau ceva de felul acesta, mătuşa prefera să rămân prieten apropiat cu băieţii de la biserică.

Nu aveam de ce mă plânge. Îmi plăceau băieţii de la biserică şi aveam felul nostru de a ne distra – coceam porumb, mergeam la săniuş, patinam pe apa heleşteului şi lucruri de felul ăsta.

Îmi venea greu să cred că, împreună cu Pixie, căţeluşa mea, petrecusem deja doi ani în casa mătuşii Lou şi a unchiului Nat, în oraş. Nu stăteam în oraş tot timpul. Ori de câte ori vremea era bună – şi aşa cum spuneam, în acea toamnă aproape tot timpul a fost bună – mă întorceam la fermă la sfârşit de săptămână şi petreceam timp cu bunicul, unchiul Charlie şi tata mare, care locuiau acolo împreună.

Dacă m-ar fi întrebat cineva unde-mi plăcea cel mai mult, n-aş fi ştiut ce să răspund. Când eram în oraş, în timpul săptămânii, număram zilele până când urma să mă duc la fermă, să tai lemne sau s-o aduc de la păşune pe Bossie, vaca pe care o mulsesem de atâtea ori. Îmi plăcea până şi guiţatul şi grohăitul porcilor în timp ce

le turnam lătură în troacă. Găinile îşi cloncăneau propria melodie când le aduceam apă şi grăunţe.

Însă imediat ce se apropia duminica seara, abia aşteptam să mă întorc din nou în oraş, la mătuşa Lou şi unchiul Nat. Mă întrebam ce mâncare pregătise mătuşa Lou pentru cina de duminică seara şi dacă pusese deoparte pentru mine o felie de plăcintă sau vreun măr în aluat. Mă întrebam dacă nu cumva unchiul Nat fusese chemat în vreo vizită la căpătâiul vreunui bolnav, iar eu nu fusesem acolo ca să pun şaua pe Dobbin. Mă gândeam la tot felul de lucruri pe care doream să le aflu sau să le spun când urma să mă întorc. Mă frământam de parcă aş fi fost plecat de câteva zile. Adevărul e că, numai ce-i văzusem pe amândoi în acea duminică dimineaţa, la biserică.

Aşa mi-am petrecut acea toamnă, când într-un loc, când în celălalt, încercând să apuc cu ambele mâini tot ce era mai bun din cele două lumi, ca să zic aşa. Dacă n-ar fi fost o toamnă atât de lungă şi paşnică, aş fi picat de osteneală. Însă aşa, după ce am terminat tot ce aveam de făcut, vremea buna încă ne mai îngăduia să hoinărim şi să lenevim.

Un singur lucru nu-mi plăcea la vremea asta. Nu mă lăsa să mă concentrez asupra studiilor. În fiecare zi mă vedeam silit să mă adun şi să mă aşez ca să învăţ. Apoi s-a mai întâmplat un lucru ciudat. Domnişoara Williams, o domnişoară care predase în şcoala noastră dintotdeauna – mi se părea mie – a venit cu o surpriză care a şocat întreaga comunitate. Urma să se căsătorească, spunea ea, pur şi simplu!

Acum, ce să zic? Niciun bărbat cu capul pe umeri n-ar fi ales-o pe domnişoara Williams ca soţie. Adică, du ce s-o fi ales? Locuise ani la rând singură şi părea că îi plăcea felul ăsta de viaţă, pentru ca mai apoi, dintr-odată, să spună că se mărită. Cu un peţitor în

vârstă de treizeci şi şapte de ani, spunea ea. Nimeni din oraş nu ştia nimic despre acest tip. Însă asta nu era o piedică pentru domnişoara Williams. Va renunţa la catedră. Atât a spus, fără niciun fel de preaviz. Doar şi-a împachetat lucrurile, şi-a făcut bagajele şi s-a urcat în trenul ce urma s-o ducă undeva, într-un oraş din răsărit, ca să se căsătorească cu acest bărbat.

Ei bine, asta însemna că rămăsesem fără dascăl. Însă niciunul n-am jelit pentru asta. Nici măcar eu, căruia îmi plăcea şcoala. Jack Berry n-a încercat să-şi ascundă entuziasmul – a izbucnit în chiote de bucurie la auzul veştii. Câteva fete s-au uitat la el cam chiorâş, însă lui nu i-a păsat. A chiuit din nou şi şi-a aruncat basca în aer.

— Ei bine, întrebă Jack, ce o să facem cu această neaşteptată binecuvântare?

— Ce vrei să spui? întrebă Willie. N-ar fi vrut să piardă un timp preţios din studiu. Binecuvântare? În ce mă priveşte, asta nu-i o binecuvântare. Domnişoara Williams a fost o profesoară bună. Mi-aş fi dorit să fi rămas şi să-şi fi terminat treaba.

Mă gândeam că domnişoara Williams predase la şcoală probabil mai mulţi ani decât s-ar fi aşteptat oricine din partea ei. Însă cu toate că îmi părea rău pentru Willie, nu-mi puteam ascunde zâmbetul. Şi mie mi se părea o binecuvântare. Mă gândeam la vremea ce ne ademenea afară. Cine ştie când se va lăsa frigul şi apoi nu vom mai vedea soarele câteva luni de zile. Puteam recupera materia în acele luni.

— Ei bine, întrebă Jack din nou, ce facem cu... cu încercarea asta?

Până şi Willie zâmbi auzindu-l reformulând întrebarea. Izbucnirăm cu toţii în râs. Când reuşirăm să ne liniştim, în cele din urmă, ne-am pus pe planificare.

— Cred că eu o să mă întorc la fermă, am spus. Asta fac

întotdeauna în vacanţe sau în zilele libere.

Jack locuia la marginea oraşului şi acolo nu erau atâtea lucruri care să-l ţină ocupat pe un băiat de vârsta lui. Părinţii lui n-aveau animale sau pământ de lucrat.

— Dacă mă duc acasă, tata îmi va cere să-mi vâr nasul în vreo carte. La fel de bine aş putea veni la şcoală, se plânse Jack. Adevărul e că mi-ar fi mai bine la şcoală. Cel puţin aici avem pauze.

Willie îi aruncă o privire dispreţuitoare. Jack avea destulă minte, doar dacă şi-ar folosi-o. Cred că asta îl cam deranja pe Willie, care trebuia să înveţe din greu ca să obţină note cât de cât bunicele. Jack îşi pierdea timpul şi nici măcar nu-l interesau notele.

— Cred că voi avea timp din belşug pentru pescuit, am continuat eu, nădăjduind să risipesc oarecum tensiunea dintre cei doi.

— Ne-am putea întâlni cu toţii la fotbal, spuse Willie. Îi plăcea fotbalul şi juca bine, în ciuda faptului că niciunul dintre noi n-aveam echipament, iar părinţii se îngrijorau că ne-am putea lovi.

Avery interveni şi el.

— Demult mă tot gândeam că ar fi distractiv să ne punem ceva de mâncare în rucsaci şi să petrecem o noapte sau două sub cerul liber, lângă râu.

— Grozavă idee, am exclamat eu, aproape ţipând. Mă întrebam cum de nu mă gândisem eu la aşa ceva. Mă surprinse faptul că Avery fusese cel care venise cu ideea. Niciodată nu mai amintise despre asta. Iar eu nu petrecusem niciodată o noapte sub cerul liber, cu pădurea aproape. Părea o idee excelentă.

Jack şi Willie erau aproape la fel de încântaţi ca şi mine.

— Credeţi că părinţii o să ne lase? întrebă Willie.

— De ce nu? Avem deja cincisprezece ani. E timpul să fim lăsaţi şi singuri.

Eram de acord. Aş fi insistat deja demult la ai mei, numai să mă fi gândit la asta.

— Să întrebăm, spuse Jack. Mai mult decât să zică „nu” n-au ce să facă.

Gândul că puteau spune „nu” mă îngrozea acum că ideea îmi încolţise în minte. Trebuiau să spună „da”! *Trebuiau*!

— Pe cine o să întrebi? Avery pusese întrebarea, şi mi-am dat seama, dintr-odată, că vorbea cu mine.

— Poftim? am mormăit eu.

— O s-o întrebi pe mătuşa ta Lou, sau pe bunicul?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Acum stau la mătuşa Lou.

— Crezi c-o să te lase?

M-am gândit la asta o clipă. Mătuşa Lou era destul de înţelegătoare – însă era şi puţin cam... protectoare. Oare ar fi înţeles ce mult însemna pentru un băiat aşa ceva? M-am gândit la bunicul. Era un om de treabă, genul de om pe care şi l-ar dori orice băiat ca părinte. Însă eram sigur că nu se gândise niciodată să plece pe dealuri şi să petreacă o noapte sub cerul liber, chiar dacă lucrările de toamnă se isprăviseră. După cum îl cunoşteam, ar fi preferat să mă vadă petrecându-mi timpul în compania cărţilor.

— Nu ştiu, am spus din nou.

— Ei bine, cel puţin ai de unde alege, spuse Avery. Eu trebuie s-o conving pe mama. Dacă o conving pe ea, atunci ştiu că pe tata o să-l convingă ea.

Un lucru ştiam sigur, că n-aveam o mamă sau un tată cu care să discut despre asta.

— Uite ce e, spuse Jack Berry, puteţi veni acasă la mine diseară, după ce vă terminaţi treaba? Trebuie să ne punem capetele la contribuţie şi să facem un plan de bătaie.

Nebunaticul Jack! îi plăcea să vorbească ca şi când eram cu toţii într-un război împotriva părinţilor noştri. Însă am încuviinţat cu toţii, fiind de acord să ne întâlnim acasă la Jack după ce urma să pompăm apă şi să ducem în casă lemne şi cărbune.

Ne-am despărţit. Cred că fremătam cu toţii de nelinişte. Am privit din nou spre pădurile din depărtare în timp ce intram pe poarta casei mătuşii Lou. Măiculiţă, da’ chiar că mă atrăgeau pădurile astea. Încercam să-mi închipui, acolo unde eram, locul în care râul se strecura printre dealuri şi se îndrepta mai apoi şerpuind spre miazăzi. Aproape că auzeam foşnetul frunzelor galben-arămii şi simţeam adierea blândă a vântului pe pielea obrajilor.

O cioară croncăni undeva în depărtare şi m-am întrebat cum de nu plecase deja spre miazăzi. Probabil alesese să mai zăbovească puţin şi să se bucure de vremea bună. Pădurea şi câmpiile erau tare ademenitoare într-o asemenea zi! Abia am reuşit să mă liniştesc atât cât să umplu cutia cu lemne şi găleata cu cărbuni.

CAPITOLUL 2

PLEDOARIA

Nu i-am spus prea multe mătuşii Lou în timp ce înfulecam prăjiturile şi înghiţeam laptele pe care mi-l pregătise. Deja aflase ceea ce făcuse domnişoara Williams – că plecase fără a anunţa mai dinainte, iar şcoala rămăsese fără dascăl în mijlocul anului şcolar.

— E o ruşine, asta este, remarcă mătuşa Lou. Cred că repeta

ceea ce toată lumea din partea locului spusese, pentru că se opri dintr-odată. Rămase câteva clipe tăcută, apoi continuă cu voce coborâtă şi pe un ton confidenţial:

— Cred că e emoţionant faptul că domnişoara Williams s-a hotărât, în sfârşit, să se căsătorească cu bărbatul care i-a fost prieten atâţia ani. Pentru aşa ceva este nevoie de curaj. Sper că vor fi fericiţi împreună.

Privirea mătuşii Lou se îndreptă spre tabloul propriei nunţi aşezat pe poliţa căminului. Am privit şi eu într-acolo şi am observat că expresiile serioase de pe chipurile celor doi miri nu reuşiseră să estompeze lumina din ochii ei şi sclipirea triumfătoare din cei ai unchiului Nat. Ochii i se umeziseră acum, însă mai apoi îşi scuturăcapul şi spuse încet:

— Totuşi, e destul de rău că lucrul acesta s-a întâmplat în mijlocul anului şcolar.

Ştiam însă că mătuşa Lou era gata s-o ierte pe domnişoara Williams pentru această abatere de la conduita de dascăl.

Se ridică.

— Ei bine, situaţia asta nu va rămâne aşa prea multă vreme, spuse, ca şi când ar fi încercat să mă consoleze. Comitetul şcolii a stabilit deja o întâlnire. Cât de curând o să aveţi o altă profesoară, întinse mâna şi mă bătu uşurel pe umăr.

Am încercat să par întristat de situaţie şi am luat ultima înghiţitură din lapte.

— Ar fi bine să mă apuc de treabă, am spus, ca să explic pentru ce atâta zor pe mine. Câţiva băieţi se întâlnesc acasă la Jack în seara asta. Ca să planificăm cum am putea petrece timpul ăsta – fără profesoară.

Lou zâmbi aprobator.

— Foarte bine! mă încurajă ea. E bine de ştiut că sunteţi băieţi

responsabili şi încercaţi să găsiţi o soluţie. Chiar dacă o vreme nu va mai fi şcoală, sunt sigură că nu veţi suferi prea mult cu acest fel de atitudine.

Am încuviinţat. Nici eu nu mă aşteptam să suferim de pe urma situaţiei – asta dacă reuşeam să-i convingem pe părinţi să ne lase să facem ce aveam de gând.

Am făcut grabnic ce aveam de făcut şi apoi am întredeschis uşa bucătăriei atât cât s-o anunţ pe mătuşa Lou că plec, însă mă voi întoarce la timp pentru cină. Ea îmi răspunse cu voioşie şi un zâmbet aprobator în glas. Mă simţeam ciudat. Ea se gândea, sărmana, că noi plănuiam a ne continua studiile, în timp ce noi ne gândeam cum să facem ca să lăsăm cât mai în urmă cărţile în scurtul timp pe care-l aveam la dispoziţie.

N-am lăsat acest gând să mă tulbure prea mult în timp ce mă îndepărtam ridicând cu picioarele frunzele uscate căzute la pământ. La urma urmelor, nu-i spusesem mătuşii Lou că ne gândeam să *studiem*. Ea se gândise la asta.

Am ajuns primul acasă la Jack. Lenevea sub mărul din grădină, cu o carte de geometrie în mână. Ştiam că fusese trimis acolo ca să studieze. Când am apărut, lăsă cartea la o parte şi-mi făcu semn să mă aşez lângă el.

— Ei, bine? mă întrebă.

— O, n-am spus încă nimic, am răspuns. Dar tu? Adică, am crezut că mai înainte ne vom întâlni ca să plănuim şi...

— Exact! spuse Jack.

— Mătuşa Lou crede că am venit aici ca să plănuim cum avem de gând să ne continuăm studiile, am spus cu stângăcie.

— I-ai spus tu asta? întrebă Jack, privindu-mă printre pleoapele îngustate.

— Sigur că nu! Mă înfuriasem puţin pe Jack. Ştia foarte bine că

eu nu minţeam.

— Atunci, nu-i treaba ta ce crede, spuse Jack ridicând din umeri.

— Cred că... aşa e, am răspuns cam încurcat. Da’ n-aş vrea să creadă asta. Atunci ar fi mai greu să-i cer permisiunea.

Jack se dezumflă.

— Ai dreptate, spuse el, iar eu mi-am dat seama că înţelesese ce dorisem să spun.

De data asta n-am mai reuşit să mă scutur de acea senzaţie ciudată. Niciodată n-o înşelasem pe mătuşa Lou şi n-aveam de gând să încep acum, chiar dacă asta îmi punea în pericol planurile.

Avery sosi şi el, pufăind după ce alergase tot drumul, întrebarea lui îmi întoarse gândurile înapoi, la escapada plănuită.

— Cine va fi bucătarul?

Ce voia să spună oare?

— Cine va găti? întrebă el din nou, privind de la unul la altul. Trebuie să gătească cineva, altfel nu putem pleca.

Jack fu cel care-i răspunse.

— Gătim toţi.

Avery ne privi îndoielnic.

— Eu nu ştiu să gătesc, spuse pe un ton hotărât, adăugând mai apoi sceptic:

— Şi pun pariu că nici voi nu puteţi.

— Nu fi smintit! îl muştrului Jack. Nu e nevoie de bucătar ca să găteşti ceva la un foc de tabără. Ţii ceva deasupra flăcării şi gata treaba.

— Ai încercat vreodată? insistă Avery.

Jack îi aruncă o privire întunecată.

— Credeam că tu erai entuziastul grupului. Ce te-a apucat acum? Rămâi acasă dacă vrei, spuse sarcastic, iar Avery îşi schimbă

rapid abordarea.

— Cred că putem lua cu noi o pâine şi nişte brânză, spuse el, însă nu păru prea entuziasmat.

— În ce mă priveşte, eu voi mânca peşte, am anunţat pe un ton optimist.

Lui Avery nu-i plăcuse niciodată peştele sau pescuitul.

— Cine o să-l pregătească? mă întrebă.

Începusem să mă cam satur şi eu de mohorâta insistenţă a lui Avery.

— Eu, cine altcineva?

— Ai mai făcut asta?

Aici mă prinsese. Treaba mea fusese să-i prind. De pregătit îi pregătise mătuşa Lou, sau bunicul, sau unchiul Charlie. Nici măcar nu curăţasem singur vreun peşte. Ei bine, nu strica să încerc. Oricine putea curăţa şi găti un peşte.

Willie îşi făcu chiar atunci apariţia şi mă scuti de încercarea repetată de a-l convinge pe Avery.

Ne-am aşezat cu toţii pe iarba din spatele casei familiei Berry, cu picioarele încrucişate în stil indian şi am început să făurim planuri pentru escapada ce se întrevedea la orizont.

Pentru că niciunul nu mai participasem la aşa ceva, nu ştiam de unde să începem. Willie îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un creion şi o foaie de hârtie împăturată. L-am lăudat cu toţii pentru iniţiativă, apoi ne-am uitat unul la altul. Jack preluă conducerea.

— În primul rând trebuie să vedem care sunt lucrurile de care avem nevoie, spuse el, lucru ce ni se păru corect fiecăruia.

— Pături, începu Jack, ca şi când s-ar fi ocupat mai mult de organizarea excursiei decât de studiatul geometriei în timp ce ne aştepta să i ne alăturăm.

— Da, fu de acord Avery. Noaptea e destul de friguroasă.

Willie scrise „pături” pe foaia de hârtie.

— Mâncare, continuă Jack, iar Avery încuviinţă energic.

— „Mâncare” este prea general. Trebuie să fim specifici, spuse Willie, aşteptând cu creionul în aer.

Niciunul dintre noi nu mai plănuise aşa ceva înainte.

— Pâine, se aventură Avery.

Creionul scârţâi din nou pe hârtie.

— Brânză, continuă Avery.

— Pâine şi brânză! Eşti smintit? Cum să trăieşti câteva zile doar cu pâine şi brânză? îl contrazise Jack.

— Păi spune şi tu ce vrei! i-o întoarse Avery. Până acum n-ai avut nicio idee strălucită.

Willie interveni înainte ca Jack şi Avery să înceapă o ceartă. Cei doi nu se împăcaseră niciodată prea bine.

— Am scris pâine şi brânză; ce altceva mai vrem?

— Vom avea nevoie de unt, făină, sare şi piper pentru peştele prăjit, am intervenit cu un aer de cunoscător. O urmărisem de multe ori pe mătuşa Lou amestecând ingredientele şi prăjind peştele în untul încins, iar peştele pregătit de ea întotdeauna avusese un gust grozav.

— Şi ce te faci dacă nu prinzi niciun peşte? întrebă Jack făcând pe atotştiutorul.

— Atunci probabil că vei mânca doar pâine şi brânză, i-am întors-o.

— Avem nevoie de cratiţe pentru gătit – o tigaie şi un ibric, interveni Willie, pentru ca nu cumva lucrurile să iasă de sub control.

— Chibrituri! strigă Avery cuprins subit de inspiraţie.

L-am privit cu apreciere. Aşa era. Aveam nevoie de chibrituri pentru focul de tabără.

Lista continuă şi pe cealaltă parte a foii şi, înainte de a ne da seama, o auzirăm pe doamna Berry chemându-l pe Jack la cină. Trebuia să ne grăbim şi noi acasă, dacă nu voiam să întârziem la cină.

Am rupt-o la fugă, împreună cu Avery. Willie se îndepărtă grăbit în direcţia opusă. Era greu să alerg şi să vorbesc în acelaşi timp, aşa că nu ne-am spus prea multe unul celuilalt.

— Când o să întrebi? pufăi Avery.

— Nu ştiu, am răspuns gâfâind.

— Pe cine o să întrebi? continuă el.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt încă sigur.

Adevărul era că nu ştiam care dintre ei mi-ar fi fost cel mai bun aliat. Va trebui să tatonez terenul.

— Păi, nu putem aştepta, pufăi Avery. Comitetu' şcolii o să găsească un înlocuitor înainte de-a avea măcar şansa să ne bucurăm de pauză.

Avery respira greu după un discurs atât de lung. Ştiam că are dreptate, însă nu-mi plăcea să mă simt presat.

— O să întreb, am răspuns apăsat. Nu-ţi fă griji.

Ne-am despărţit la capătul străzii Cottonwood. Avery o luă într-o direcţie, eu în cealaltă. Mi-am ridicat privirea spre cer în timp ce continuam să alerg. Mă temeam că o să întârzii la cină şi, chiar dacă mătuşa Lou nu m-ar fi certat, asta n-ar fi ajutat deloc cauzei mele.

Am cotit-o pe aleea ce trece pe lângă casa parohială şi am intrat în curtea din spate, exact în clipa în care unchiul descăleca de pe Dobbin. M-am oprit lângă el, încercând să-mi recapăt suflul.

— Hei, spuse Nat. De unde vii aşa de grăbit?

Am aşteptat o clipă ca să pot vorbi mai bine, apoi am răspuns.

— Am fost acasă la Jack – şi cred că am stat mai mult decât

mi-am propus. Mă tem că am întârziat la cină.

— Ei bine, şi eu am întârziat, spuse Nat, însă nu părea deloc îngrijorat. Doamna Miranda a avut iar o criză.

— E bine?

— Acum se pare că şi-a revenit.

Unchiul Nat era chemat o dată pe săptămână la familia Willis ca să se roage pentru bătrâna doamnă Willis. Se părea că rugăciunea nu fusese una finală, în niciuna dintre aceste ocazii, însă mă gândeam că odată şi-odată o să se întâmple şi cine ştia când va fi acea clipă?

Am apucat frâiele calului şi l-am aşteptat pe unchiul Nat să dea jos şaua; apoi am dus calul în grajd.

Cu toate că parcursese cam cincisprezece kilometri până la casa familiei Willis şi înapoi, Dobbin încă mai păşea sprinten în timp ce-l duceam spre grajd. Ca întotdeauna, am admirat calul. Tata mare îl cumpărase pentru unchiul Nat şi mătuşa Lou, împreună cu o trăsurică de toată frumuseţea. Când unchiul Nat pleca singur, de obicei călărea calul, nu îl lega la trăsură. În felul acesta făcea drumul mai repede, iar calul nu obosea atât de tare.

Când am ajuns în grajd i-am scos căpăstrul şi l-am priponit cu funia. Unchiul Nat luă ţesala şi peria ca să-l cureţe. Fără a aştepta să mi se ceară, m-am strecurat dincolo de iesle şi i-am umplut-o cu fân. Apoi i-am pregătit o măsură de nutreţ. Făcusem asta de multe ori şi ştiam cât are nevoie.

— Am auzit că nu mai aveţi profesoară, spuse unchiul Nat în timp ce lucram cot la cot.

— Da, am răspuns fără prea mult entuziasm.

Nat zâmbi.

— Când eram de vârsta ta cred că mi-ar fi prins tare bine un asemenea timp – să ticluiesc planuri şi să visez ce anume aş putea

face în timpul ăsta.

N-am răspuns.

— E un lucru destul de neobişnuit pentru tine, continuă unchiul Nat dus pe gânduri. Să nu ai şcoală într-o perioadă a anului în care nu mai e de lucru nici la fermă. Cum te gândeşti să umpli zilele astea lungi şi plictisitoare?

Ştiam că încerca să mă tachineze într-o oarecare măsură, însă am văzut acest lucru şi ca pe o ocazie – o ocazie de a da glas planurilor pe care le făcusem.

— Păi, am spus eu pe un ton cât mai detaşat cu putinţă, am discutat cu băieţii. Ne-am gândit că zilele astea ar fi binevenite pentru o drumeţie – şi pentru o tabără.

Mi-am luat privirea de la Dobbin, care era ocupat să-şi mestece ovăzul, şi m-am uitat la unchiul Nat. Nici măcar nu se oprise din ţesălat.

— Tabără? Nu-mi amintesc să fi discutat vreodată despre aşa ceva.

— Nu, n-am vorbit despre asta, m-am grăbit să răspund. Ori de câte ori era vreme bună, trebuia să vedem de recoltă sau de grădină. Dar acum, aşa cum ai spus, am terminat cu lucrările de toamnă. Şi... şi adevărul este, am isprăvit cam grăbit, că până acum nu mi-a venit în minte aşa ceva. Simţeam că trebuie să fiu sincer cu unchiul Nat.

El doar încuviinţă.

— Ne-am gândit că acum ar fi cel mai potrivit, mi-am continuat eu ideea.

Apoi m-am oprit. Nu doream să par prea nerăbdător – prea insistent.

— Cine planifică ieşirea asta? întrebă unchiul Nat.

— Eu cu Avery, Willie şi Jack, am spus dintr-o suflare.

Unchiul Nat zâmbi şugubăţ.

— Când îi vei înşira numele astea mătuşii Lou, te sfătuiesc să spui: „Avery, Willie, Jack şi eu”.

Mi-am plecat capul. De multe ori îmi fusese corectată greşeala asta gramaticală – în special de către mătuşa Lou.

— Unde mergeţi? continuă să mă întrebe.

Inima îmi tresăltă. Mă întrebase unde mergem, ca şi când totul fusese aranjat.

— Mă gândeam să urmărim cursul râului în amonte şi să mergem până la izvoarele lui, am răspuns încercând să par sigur pe situaţie, ca şi când lucrurile ar fi fost discutate şi aprobate. Adică, doar acum m-am gândit la asta, mi-am continuat eu efortul de a fi onest. Da’ cred că ceilalţi ar fi de acord.

Unchiul Nat încuviinţă. Se întoarse şi agăţă în cuiul de pe perete ţesala şi peria, îl bătu prieteneşte pe Dobbin pe crupă, apoi îmi făcu semn să ne îndreptăm spre casă.

L-am urmat puţin şovăielnic. Nu ştiam dacă câştigasem runda asta sau nu. Oare unchiul Nat înţelegea nevoia unui băiat de a avea propria escapadă? O să mă susţină dacă voi fi nevoit să-mi pledez cauza în faţa familiei?

Aproape că ajunseserăm la uşă, când am simţit mâna lui odihnindu-se pe umărul meu.

— Mie mi se pare o idee grozavă, spuse el. Dacă n-aş fi avut atât de multe de făcut săptămâna asta aici, la biserică, aş fi fost ispitit să vin şi eu cu voi.

Am răsuflat uşurat. Unchiul Nat era de partea mea! Asta era ceva! Pentru prima dată, simţeam că era posibil să mi se împlinească dorinţa.

CAPITOLUL 3

PUŢIN AJUTOR

Dimineaţa următoare, sâmbătă, îndreptându-mă spre fermă, simţeam un nod în stomac. Nu ştiu de ce eram atât de emoţionat. Cred că-mi doream acea ieşire mai mult decât aş fi vrut să recunosc. Adică, niciodată nu mă gândisem la aşa ceva înainte să-l fi auzit pe Avery vorbind despre asta, iar acum ideea parcă mă înnebunise. Nici măcar nu mă întrebasem cum de-i venise o asemenea idee lui Avery. Lui niciodată nu-i plăcuseră prea mult ieşirile în aer liber, cel puţin eu nu ştiam de aşa ceva. Nu-i plăcea nici măcar să pescuiască, iar acum, iată-l împărtăşindu-ne visul său surpriză. Însă, după cum am spus, nu m-am gândit la asta decât mai târziu.

Tot timpul acesta mă gândisem la mine. Îmi doream drumeţia asta mai mult decât orice pe lume. Nu ştiu dacă îmi mai dorisem ceva cu atâta ardoare – poate doar atunci când îmi dorisem un câine. Sau când îmi dorisem s-o păstrez pe mătuşa Lou şi să n-o las să se căsătorească cu cine ştie ce individ care n-ar fi apreciat-o cu adevărat.

Ei bine, primisem câinele. Tata mare a avut grijă de asta. Am strâns-o pe Pixie mai tare la piept şi i-am mângâiat blăniţa de sub bărbie până ce începu să se agite, încercând să se elibereze. Până şi ea, căreia îi plăcea să fie mângâiată, avea momente când nu-i plăcea să fie sufocată în felul ăsta.

În ce priveşte căsătoria mătuşii Lou, atunci când s-a ajuns şi la asta, n-am putut decât să aprob alegerea pe care o făcuse. Eu

însumi mă simţeam destul de apropiat de unchiul Nat. De fapt, îndrăzneam chiar să sper că va pune o vorbă bună pentru mine dacă ajungeam să-mi pledez cauza înaintea celor trei bărbaţi de la fermă.

Trăsurica o coti pe alee, iar stomacul parcă mi se întoarse cu susul în jos. Nu mai era mult şi urma să aflu răspunsul.

Bunicul ne ieşi în întâmpinare la poarta din faţa vechii ferme. Zâmbi larg în semn de bun venit şi o îmbrăţişă pe mătuşa Lou. Ea avea braţele pline cu tot felul de bucate, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când venea în vizită la fermă. Acceptă îmbrăţişarea, sărutând obrazul bătut de soare al bunicului. Apoi acesta scutură energic mâna unchiului Nat şi se întoarse spre mine.

— Aşa deci, ai rămas fără profesoară, băiete? mă întrebă.

Încă îmi mai spunea „băiete”, cu toate că, după părerea mea, depăşisem acel stadiu. Totuşi, nu mă deranja felul în care mi se adresa bunicul.

Am încuviinţat.

— Am auzit vestea, îi spuse bunicul unchiului Nat. Mă gândeam să vin eu şi să-l iau pe Josh în dimineaţa asta. Sper că n-aţi făcut drumul doar pentru asta.

Unchiul Nat zâmbi.

— Lou era nerăbdătoare să vină şi să vă vadă. Eu sunt mai liber astăzi. La întoarcere o să ne oprim la familia Curtis, ca să-l vedem pe noul membru al familiei.

Pe verandă ne ieşi în întâmpinare tata mare, care mă bătu uşurel pe umăr şi o îmbrăţişă pe mătuşa Lou. Îl auzeam pe unchiul Charlie lovind farfuriile una de alta în bucătărie şi am bănuit că era rândul lui la spălat vasele. Veni şi el la uşă, cu prosopul de vase într-o mână şi cu o cratiţă în cealaltă.

După saluturile de bun venit, Lou se duse să-şi pună pe masă

bucatele şi să pregătească ibricul pentru cafea. Nu conta câtă vreme trecea de la o vizită la alta, când se afla acolo, îşi relua îndată îndatoririle casnice.

Ne-am aşezat cu toţii ici-colo în cameră.

— Ce se mai aude despre închiderea şcolii, Joshua? mă întrebă tata mare. El trăise la oraş, aşa că era tare interesat de educaţia mea. Conversaţia se îndreptă spre şcoală şi nevoia de a avea un dascăl din moment ce domnişoara Williams plecase să se căsătorească cu iubitul ei de o viaţă.

— Ai vreo idee cât va dura situaţia asta? întrebă din nou.

Întrebarea îi era adresată unchiului Nat, nu mie, aşa că l-am lăsat pe el să răspundă.

— Comitetul şcolii se ocupă deja de asta, îl asigură unchiul Nat. Speră că într-o săptămână vor avea alt dascăl la clasă.

Tata mare îşi drese glasul.

— Nu factorul timp mă nelinişteşte pe mine, spuse el. Ci calitatea înlocuitorului.

Toţi ochii se întoarseră spre el.

— Adică? întrebă bunicul.

— Nu vreau să fiu negativist, dar după cum văd eu lucrurile, orice dascăl bun ar trebui să fie angajat deja în perioada asta a anului.

La asta nu mă gândisem – şi cred că nici ceilalţi, căci am văzut câteva priviri îngrijorate pe chipurile din încăpere.

— Va trebui să ne rugăm, spuse mătuşa Lou. Dacă dascălul pe care-l vor găsi va avea probleme de orice fel, atunci va trebui să-l cerem Domnului să-l schimbe, sau s-o schimbe. Spunând acestea, se îndreptă spre sobă şi vârî încă o bucată de lemn pe foc, ca şi când problema era aranjată.

— Va fi bine să te avem acasă o vreme, băiete, îmi spuse

bunicul.

— Poate reuşim să ieşim la pescuit, interveni tata mare, cu ochi sclipitori.

Am încuviinţat.

— Mi-ar face plăcere, am spus eu sincer.

— Josh are planuri mari, spuse Nat privindu-mă atent, ca să vadă dacă eram de acord să aduc subiectul în discuţie.

Am încuviinţat uşor, semn că-mi doream să continue. El observă semnalul meu şi-şi drese glasul, în timp ce toate privirile se îndreptară asupra lui.

— Mie mi se pare o idee bună, continuă unchiul Nat. Aşteptă o clipă, asigurându-se că toţi erau curioşi să afle despre ce era vorba.

— Josh şi câţiva dintre prietenii lui s-au gândit că perioada asta ar fi potrivită pentru o drumeţie de-a lungul râului, până la izvoarele lui. Acolo vor petrece câteva zile sub cerul liber.

Înainte ca cineva să deschidă gura ca să zică ceva, unchiul Nat continuă.

— Mie mi se pare o experienţă bună pentru băieţi. N-au avut ocazia să facă aşa ceva – nu cu toate lucrările de toamnă şi cu obişnuita treabă la fermă atunci când e vreme bună. Toamna asta e diferită. S-au încheiat lucrările de toamnă şi încă vremea mai ţine cu noi. Ocazia potrivită pentru ca un băiat să pornească în cercetare, pe cont propriu.

Unchiul Nat se opri şi toate privirile se îndreptară spre mine.

Înainte ca cineva să poată răspunde, mătuşa Lou se îndreptă val-vârtej spre sobă, unde cafeaua aproape că era să dea în foc. Privirile se dezlipiră de pe chipul meu, iar eu am mulţumit tainic cafelei în clocot, frământându-mă stânjenit pe scaun.

Mătuşa Lou umplu ceştile cu cafea pentru bărbaţi şi se duse să taie câteva felii de chec cu lămâie.

Era mult mai simplu să-mi discut planurile în faţa cafelei, a checului şi a paharului meu plin cu lapte proaspăt şi rece de la Bossie.

— Nu mi-am dat seama că te interesează aşa ceva, băiete, remarcă bunicul.

— Păi, nu m-am gândit prea mult la asta – n-a fost niciodată momentul potrivit pentru aşa ceva. Nu mi-a venit în minte până acum. Avery a venit cu ideea, am spus, încercând să fiu sincer. Aşa cum spunea unchiul Nat, totdeauna am fost prea ocupaţi atunci când vremea era bună.

Bunicul încuviinţă.

— Şi cu cine vrei să mergi? întrebă bunicul.

— Cu Avery, cu Willie şi cu Jack, am răspuns.

— Eu mă refer la o persoană adultă, explică bunicul.

Am ezitat. Nu ştiam ce să răspund. N-aş fi vrut să par obraznic, însă aş fi vrut să-i spun că băieţii de cincisprezece ani n-aveau nevoie să fie însoţiţi de unul şi mai în vârstă.

— Păi... noi... am început, însă interveni tata mare.

— Mă gândesc că un băiat care poate căra snopi ca un bărbat şi care poate descărca boabe cu lopata ca să ţină pasul cu maşina de treierat este destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă, spuse el pe un ton cât mai normal cu putinţă şi cu o sclipire jucăuşă în privire.

Chipul cel mai îngrijorat era cel al mătuşii Lou, cu toate că nici bunicul nu părea prea convins.

— Unde veţi mânca? întrebă mătuşa Lou.

— Afară, am răspuns. O să luăm mâncare cu noi şi o să gătim pe focul de tabără.

Mătuşa Lou dădu să spună ceva, însă l-am văzut pe unchiul Nat prinzând-o încetişor de mână. Nimeni nu observase gestul.

Mătuşa Lou închise gura şi se agăţă de mâna unchiului Nat.

— Tu ce zici? mă surprinse bunicul, adresându-se unchiului Charlie.

Unchiul Charlie luă o înghiţitură lungă din cafeaua fierbinte, se lăsă în faţă pe scaun şi răspunse fără a ezita:

— Cred că e-n regulă.

Am fost sigur în acea clipă de victorie. Îmi venea să chiui de bucurie, însă nu îndrăzneam.

— O să te ajut cu mâncarea, Josh, se oferi mătuşa Lou, privind cu atenţie chipul unchiului Nat ca să vadă dacă acesta aprecia intervenţia ei. Obrajii i se îmbujorară uşor.

— Dacă vrei să te ajut, adăugă ea degrabă.

— M-aş bucura, m-am grăbit s-o informez. Când am discutat cu băieţii, n-am prea ştiut ce ar trebui să luăm cu noi. Niciodată n-am mai făcut aşa ceva şi nici n-am prea gătit.

Lucrurile păreau aranjate. Bunicul nu spusese că este de acord, însă nici că n-ar fi. După ce am mai discutat o bucată de vreme, am hotărât să mergem până la izvoarele râului într-o zi, să ne aşezăm tabăra şi să rămânem acolo trei nopţi, iar în a patra zi să ne întoarcem. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, toţi cei cinci oameni prezenţi în jurul mesei făureau planuri şi discutau ce anume urma să luăm cu noi. Lista lor devenea din ce în ce mai lungă. Mi se părea că aveam nevoie de o căruţă ca să putem căra totul!

Ei bine... Nu doreau decât să dea o mână de ajutor. O să mai sortez eu o dată lucrurile, după ce termină ei. Între timp, va trebui să trimit vorbă celorlalţi, în oraş. Trebuia să ne pregătim şi să plecăm, ca nu cumva comitetul şcolii să anunţe că au găsit un alt dascăl pentru noi.

CAPITOLUL 4

LA DRUM

Nu ştiu cine era mai entuziasmat în acea dimineaţă, două zile mai târziu, când toţi trei ne luarăm rucsacii în spinare şi pornirăm pe cărăruia ce ducea către râu.

Jack nu putu să ni se alăture. Ne-a părut tare rău pentru el. Tatăl său refuzase categoric – Jack trebuia să stea acasă şi să înveţe dacă dorea să fie pregătit pentru şcoala medicală. Jack fusese teribil de supărat şi, ştiind ce-aş fi simţit eu dacă aş fi fost nevoit să rămân acasă, i-am simţit şi eu supărarea.

Aşa că noi, ceilalţi – Avery, Willie şi eu – ne-am împachetat bagajul cu ajutorul, sfatul şi instrucţiunile celor din familie, şi am pornit pe cărăruia mărginită de copaci ce ducea la râu. Aveam doar un singur regret, în afară de faptul că Jack nu putuse veni cu noi – fusesem nevoit s-o las pe Pixie acasă. După ce am discutat cu cei trei bărbaţi de la fermă, am considerat că nu era potrivit să iau cu mine un căţel atât de mic. Ştiam că nu va reuşi să meargă pe jos atâta drum. Şi cum trebuia să am mâinile libere şi spatele încărcat, ştiam că n-aveam cum s-o car în braţe.

Înainte de a pierde din vedere curtea casei noastre, m-am întors ca să mai fac o dată cu mâna. Se aflau acolo bunicul, unchiul Charlie, tata mare – până şi unchiul Nat şi mătuşa Lou, care se întorseseră la fermă după acel sfârşit de săptămână. Mătuşa Lou n-ar fi vrut să piardă pentru nimic în lume această ocazie, iar acum ne privea îndepărtându-ne. Am văzut-o suflându-şi nasul în batista ei

albă. De zici că plecam la război, nu alta. Păreau cu toţii bucuroşi şi trişti, în acelaşi timp – bucuroşi că făceam un lucru pe care ni-l dorisem atât de mult, dornici fiind ca totul să meargă bine şi puţin trişti că crescusem.

Noi eram însă într-o dispoziţie de zile mari, aşa că păşeam rapid, abia aşteptând să ieşim din sfera privirilor celorlalţi. Doar atunci urma să simţim că, într-adevăr, eram pe cont propriu.

Pe măsură ce orele se scurseră, paşii noştri încetiniră. Rucsacii ni se păreau prea grei, iar soarele parcă ardea prea tare. Nici pământul de sub picioare nu mai era atât de favorabil mersului vioi. Pe malul râului creşteau smocuri de trestii, iar noi trebuia să ne croim drum printre ele. Nu voiam să ne îndepărtăm de râu ca nu cumva să-l pierdem printre copaci, aşa că ne văzurăm nevoiţi să ne strecurăm prin stufăriş şi mărăciniş.

Cred că am răsuflat cu toţii uşuraţi când am început să vedem că desişul se mai răreşte în faţa noastră şi când ne-am dat seama că râul lăsa în urmă tufişurile dese şi traversa păşunea familiei Turley. Înaintarea noastră avea să devină mult mai uşoară.

Tocmai ne strecurasem prin gard şi ne pregăteam pentru un drum mai bun când Avery gemu tare, se opri şi se rezemă de scândura gardului.

— Eu zic că e timpul pentru o pauză, spuse el. Cu toate că ne grăbeam, simţeam şi noi – eu şi Willie – oboseala drumului.

— Ne odihnim după ce traversăm păşunea, spuse Willie, însă Avery nu se urni din loc.

— Eu mă odihnesc acum, ne informă el. Ştiam că n-avea rost să ne certăm cu el. Avery lăsă să-i alunece rucsacul de pe umeri şi se aşeză, rezemându-se de el. Mă întrebam cum se va descurca până la izvoarele râului dacă deja era stors de puteri, însă n-am spus nimic. Adevărul e că nici pe mine nu mă deranja ideea de a mă

odihni puţin.

Nu trecuse multă vreme de când mătuşa Lou ne îndopase cu şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi, însă Avery se părea că uitase lucrul acesta. Îşi vârî mâna în rucsac şi scoase de acolo câteva prăjiturele pregătite de mătuşa Lou. Doar nu era să ratăm ocazia, aşa că şi eu şi Willie i-am urmat exemplul. Odihna, prăjiturile şi câteva guri de apă din râu ne dădură noi puteri, aşa că după câteva minute am început să devin nerăbdător. Ştiam că şi Willie este, aşa că i-am sugerat lui Avery că ar fi timpul să pornim la drum. După calculele mele, străbătuserăm doar vreo trei kilometri şi mai aveam cale lungă de mers.

Fără prea mare tragere de inimă, Avery îşi ridică împovărătorul rucsac şi-şi potrivi curelele pe umeri. Ni le-am ridicat şi noi, le-am pus pe spate şi am pornit din nou la drum, cu mine în frunte, eu fiind cel mai familiarizat cu zona. Ne era mult mai uşor să înaintăm acum. Scăpasem din desişuri, iar păşunea pe care o străbăteam fusese „tunsă” de vitele ce păşteau iarba.

Vitele familiei Turley păşteau pe lângă noi, însă nu le-am dat atenţie decât atât cât să observăm cât erau de grase şi cât de rotund le era pântecul arămiu.

Aproape că ajunserăm de partea cealaltă a păşunii, când auzirăm o zarvă grozavă. Parcă intrase strechea în vite şi se puseseră pe fugă – îndreptându-se spre noi!

Cred că toţi ne-am răsucit în direcţia zgomotului, aşteptându-ne să vedem toată acea cireadă de vaci tăbărând asupra noastră.

Nu era toată cireada – însă putea fi foarte bine, căci îndreptându-se direct spre noi cu capul plecat şi scoţând praf pe nări, îl văzurăm pe taurul cel mare şi arămiu al familiei Turley. Dacă aţi văzut vreodată trei indivizi puşi pe fugă, atunci noi eram aceia. Am uitat de rucsacii grei din spate şi de oboseală. Am zbughit-o cât

de repede ne duceau picioarele spre cel mai apropiat gard.

Cred că eu am ajuns primul. Nici măcar nu am încetinit, ci m-am trântit la pământ şi m-am rostogolit pe sub sârma ghimpată – totul dintr-o singură mişcare – cu rucsac cu tot. Am auzit un zgomot de ţesătură sfâşiată şi mi-am dat seama că tocmai rupsesem husa în care mătuşa Lou îmi înfăşurase cu atâta grijă rucsacul. Mi-a părut rău, însă eram tare fericit că reuşisem să mă rostogolesc de cealaltă parte a gardului.

Mai apoi Willie se aruncă pe sub gard şi se rostogoli alături de mine. Cred că atunci ne-am ridicat amândoi capetele ca să vedem ce se întâmplă cu Avery.

Măiculiţă, da' ştiu că a intrat groaza în noi! Avery alerga spre gard cât de repede putea, însă el nu fusese niciodată prieten cu sportul, iar taurul acela părea că, din clipă în clipă, îl va ajunge din urmă.

— Aruncă-ţi rucsacul! am strigat fără să gândesc. Dacă aş fi gândit, probabil că aş fi realizat că lui Avery i-ar fi fost mai uşor să alerge cu rucsacul în spate până la gard, decât să scape de el.

Reuşi cumva să-şi arunce rucsacul în timp ce fugea mâncând pământul. Mişcarea l-ar fi putut costa scump dacă taurul n-ar fi devenit dintr-odată interesat de acel rucsac. Renunţă să-l mai urmărească pe Avery şi rămase locului fornăind şi scormonind cu copitele ţărâna, atacând rucsacul lepădat de Avery. Îi aplică o lovitură teribilă şi nu se mulţumi doar cu atât. Îşi vârî coarnele în el, îl ridică în aer şi-l azvârli. Când aterizã, îl călcă din nou cu copitele, apoi îl aruncă iar în aer, fornăind şi pufăind îngrozitor.

Între timp, Avery reuşise să se strecoare pe sub gard şi să ni se alăture, abia trăgându-şi răsuflarea şi alb ca varul. Nici eu nu mă simţeam în largul meu. În special când am văzut ce făcea taurul cu rucsacul abandonat de Avery. Îmi părea rău să-i văd bagajul călcat

sub copite şi azvârlit în felul acela, dar mă bucuram că nu era Avery în locul rucsacului.

Am rămas acolo încercând să ne revenim şi să respirăm normal. Cred că eram cu toţii fericiţi că scăpasem cu viaţă. Mai apoi însă, începurăm să ne facem probleme din cauza lucrurilor pe care le pierdusem.

Ne împărţisem bagajul în mod egal. Eu căram aşternuturile mele, oalele şi tigăile, vasele şi tacâmurile şi echipamentul de pescuit. Willie avea păturile lui, o toporişcă pentru tăiat lemnele de foc, chibriturile, o trusă de prim ajutor şi o parte din alimente. Avery avea păturile lui şi cea mai mare parte din mâncare. Cu ochii mari şi noduri în stomac, stăteam întinşi la pământ privind cum taurul făcea una cu pământul cele aflate în rucsac.

— Omletă, şopti Willie cu o sclipire jucăuşă în privire, în ciuda necazului ce dăduse peste noi.

— Şşş, şopti Avery, cu privirea aţintită asupra taurului. L-ai putea întărâta.

— Întărâta? Fusese rândul meu să şoptesc. Acum e întărâtat.

— Mai întărâtat, atunci, răspunse Avery.

— Nu văd cum ar putea fi mai întărâtat, am insistat. Uite cum calcă totul sub copite.

Nu puteam face absolut nimic, decât să rămânem acolo şi să-l privim cum se amuză, asta până când urma să decidă că făcuse destul prăpăd. Abandonă rucsacul şi veni lângă gard privindu-ne fioros, încă pufăind şi fornăind. În ce ne priveşte, eram pregătiţi s-o luăm la picior, însă tufişurile pitice din apropiere nu ne-ar fi protejat de fiorosul animal. Le-am spus celorlalţi să rămână nemişcaţi ca să nu-l scoatem din fire şi mai mult, aşa că ne-am ţinut respiraţia şi am aşteptat. Speram din toată inima că taurul smintit nu se va încumeta să dărâme gardul ce ne separa de el.

În cele din urmă, obosi să aştepte acolo fornăind şi se întoarse, îndreptându-se spre celelalte vite, mugind şi pufăind. Nu făcea câţiva paşi, că se întorcea din nou şi se îndrepta spre noi, doar aşa, ca să ne dea de ştire că era conştient de prezenţa noastră acolo.

Nu puteam pleca mai departe. Nu fără rucsacul lui Avery – sau ce mai rămăsese din el. Speram ca măcar mâncarea pe care mătuşa Lou o pusese în cutii să fi rezistat atacului şi să putem salva suficient cât să avem pe parcursul următoarelor trei zile.

N-aveam cum să intrăm din nou în îngrăditură – nu cu acel taur încă acolo, aşa că ne-am îndepărtat de gard şi ne-am aşezat, aşteptând un moment propice.

Nu aşa ar fi trebuit să ne petrecem timpul. Soarele urcase pe cer şi aerul devenise şi mai cald. Nu era nici măcar o fărâmă de umbră. Mi-am aşezat rucsacul cu susul în jos, astfel încât să pot măcar să-mi ascund faţa de soare.

Când soarele se ridică deasupra noastră, eram însetaţi şi flămânzi.

— Tu mai ai *ceva* mâncare, nu-i aşa? l-am întrebat pe Willie.

Îşi trase mai aproape rucsacul ca să se uite în el. Era legat şi învelit cu grijă, aşa că nu i-a fost greu să găsească mâncarea fără să deranjeze celelalte lucruri ce fuseseră împachetate pentru zilele pe care urma să le petrecem în tabăra de pe malul râului.

Willie găsi o bucată de pâine, iar eu mi-am scos din raniţă un cuţit pentru tăiat pâine. Am tăiat-o în felii groase, cam strâmbe, pe care le-am împărţit celorlalţi. Nu aveam nici măcar brânza pentru care făcusem atâta haz.

După-amiază soarele începu să ardă şi mai tare. Am fost nevoit să-mi mut rucsacul de câteva ori ca să prind niţică umbră. Cred că am şi reuşit să aţipesc. La fel şi Willie şi Avery.

Când m-am trezit şi m-am ridicat în şezut, taurul era înapoi, la

rucsacul lui Avery. Nădăjduisem că până acum vacile îl atrăseseră cumva de partea cealaltă a păşunii. Însă n-o făcuseră. Încă mai fornăia şi mai pufăia, însă nu mai călca rucsacul în copite.

— Nu vom ajunge niciodată la locul de tabără pe întuneric, mormăi Avery.

— Sper doar să ne mai fi lăsat ceva de mâncare, spuse Willie. Putem rămâne aici noaptea asta dacă e nevoie, iar dimineaţă pornim la drum. Da' va fi o noapte jalnică dacă nu găsim de mâncare şi altceva în afară de pâine.

Eram de acord.

Aproape că abandonasem orice speranţă că taurul nostru o va lua din loc, când vacile se hotărâră că e timpul să se îndrepte spre grajd, pentru a fi mulse. Taurul se uită la noi, mai fornăi o dată, apoi porni în urma lor.

Îl lăsarăm să se îndepărteze binişor înainte de a ne apropia de gard. Dar nici măcar atunci Avery nu îndrăzni să se strecoare în îngrăditură. Trăsese o sperietură prea straşnică.

Eu m-am dus să recuperez rucsacul. Mi-a luat ceva timp până am adunat toate lucrurile şi le-am împachetat suficient cât să le pot căra de cealaltă parte a gardului.

Păturile lui Avery aveau câteva găuri şi fuseseră târâte prin praf, însă puteau fi folosite. Cu mâncarea era altă problemă.

Conservele erau toate crestate, iar unora le lipsea capacul – conţinutul lor amestecându-se cu praf şi iarbă uscată. Mai rămăsese un singur ou din toate câte fuseseră împachetate. Ne întrebam cum de reuşise să scape nevătămat.

Mai erau câteva lucruri ce puteau fi mâncate, aşa că urma să avem destulă mâncare la cină. Eram chiar flămânzi, aşa că ne-am apucat să încropim ceva de mâncare. Am suflat frunzele şi praful de pe turta de mălai a mătuşii Lou, am uns-o cu unt şi am înghiţit-o

împreună cu bucata de carne de vită pe care ne-o împachetase bunicul. Deja se întunecase, căci era toamnă, şi ştiam că trebuie să renunţăm la ideea de a porni la drum.

Nu exista niciun adăpost sub care să ne întindem păturile, aşa că am făcut tot ce-am putut ca să ne pregătim culcuşul sub cerul liber.

— Măiculiţă, da’ tare obosit mai sunt, oftă Avery. Şi eu eram, cu toate că nu ştiam de ce. Nu străbătusem decât vreo trei-patru kilometri, iar restul timpului îl petrecusem moţăind sub razele soarelui.

— Va trebui să ne trezim devreme şi să pornim la drum, spuse Willie. Să nu mai pierdem încă o zi.

Avery îşi scoase încălţările şi începu să-şi dea jos pantalonii.

— Ce faci? întrebă Willie. Nu te dezbraci când dormi sub cerul liber.

Avery ridică din umeri, îşi trase pantalonii pe el şi se strecură sub păturile prăfuite.

Spre dimineaţă eram cu toţii recunoscători pentru fiecare haină pe care o aveam pe noi. Se făcuse frig, în ciuda păturilor. Un strat subţire de brumă acoperea iarba din jurul nostru. Mă întrebam dacă nu cumva mi se pusese şi pe nas.

Însă n-am îndrăznit să facem focul. Iarba uscată din jurul nostru putea lua foc cu uşurinţă. În plus, nu aveam lemne, aşa că am mai tăiat câteva felii de pâine şi le-am mâncat cu fasolea rece pregătită de mătuşa Lou. Cel mai mult ne lipsea ceva de băut. Mătuşa Lou încercase să ne convingă să luăm cu noi şi lapte, însă noi insistasem că bagajele ne sunt oricum prea grele şi n-are rost să le mai încărcăm şi cu aşa ceva. O să avem apă proaspătă şi rece la discreţie, o asigurasem. Ei bine, am fi avut, dacă n-ar fi fost taurul acela roşcovan.

Tremurând, ne-am împachetat lucrurile în rucsacuri cât de bine am putut şi am pornit spre destinaţia propusă înainte ca soarele să-şi facă apariţia la orizont.

CAPITOLUL 5

LOCUL DE TABĂRĂ

Cred că toţi eram nerăbdători s-o pornim în amonte. Niciunul nu mai fusese acolo, însă auzisem de la alţii, care văzuseră locul în care izvorul ţâşnea din coasta dealului şi-şi croia drum spre fermele aflate la poalele acestuia. Cu toţii spuneau că e un loc straşnic, cu apă curată şi rece ca cristalele de gheaţă. Copaci verzi îşi atârnau crengile deasupra micului heleşteu „ca şi când ar fi încercat să-şi clătească degetele în apă”, spunea bunicul.

Am grăbit pasul, căci mai aveam încă mult drum de parcurs. O parte a traseului era destul de uşoară, urma o parte puţin mai grea, apoi una tare grea. Ne-am croit drum prin desişuri şi zone mlăştinoase, întotdeauna ţinându-ne aproape de malul râului. De câteva ori am fi putut să lăsăm râul în urmă şi să urmăm un traseu mai uşor, pentru că ştiam foarte bine încotro ne îndreptam şi unde urma să ne intersectăm din nou cu firul de apă. Însă cred că toţi încercam să pretindem că ne aflăm pe un tărâm cu totul necunoscut, unul pe care nu-l mai văzusem înainte, iar dacă nu ţineam aproape de acel fir de apă, urma să ne pierdem.

Pe la amiază ne-am oprit ca să îmbucăm pâine cu brânză şi câteva mere zemoase (ce fuseseră în rucsacul lui Willie). Când am

pornit din nou la drum, Willie părea mai tăcut, iar eu l-am surprins studiind fiecare lucru din jurul nostru având pe chip un zâmbet mulţumit. Era clar că se bucura de drumeţie, cu toate că avea cel mai greu rucsac. Îngrămădise câteva din lucrurile lui Avery în bagajul său şi aşa supraîncărcat. Ştiam că avea în acel rucsac mai mult decât ar fi trebuit să care, însă nu se plângea.

Vorbăria lui Avery compensa tăcerea lui Willie – şi nu făcea altceva decât să se plângă. Am început să-mi doresc ca Avery să fi fost acela care să fi rămas acasă, nu Jack, chiar dacă drumeţia fusese ideea lui. Willie nu-l băga în seamă pe Avery. Părea cu totul absorbit de pădure, de râu şi de păsările care nu migraseră pentru perioada de iarnă.

Era după-amiază şi eram siguri că ne apropiam de gura firului de apă. Am ajuns la o cotitură a râului şi aproape că ne-am izbit de o pantă abruptă a dealului. Tot acest timp călătorisem pe partea de apus a râului, iar acum acesta tăia dealul, aşa că nu aveam pe unde păşi. Trebuia să traversăm râul şi să ne continuăm drumul pe cealaltă parte a lui, cel puţin o vreme.

Apa nu era adâncă, nici lată, însă n-aveam cum să sărim peste ea. Nu existau nici bolovani pe care să fi putut păşi, iar asta însemna că trebuia să intrăm cu picioarele în apă. Mă pregăteam să-mi scot încălţările şi şosetele şi să-mi suflec cracii pantalonilor, când Willie rupse tăcerea.

— Ţineţi minte buşteanul acela căzut, puţin mai în aval?

Ne-am uitat amândoi la el. Nu văzusem niciun buştean căzut, însă eu nu fusesem atât de atent ca Willie. Probabil că mă lăsasem distras de mormăielile lui Avery. Pentru că Willie nu-i dăduse atenţie, Avery îmi împuiase mie capul.

— Eu n-am văzut buşteanul, spuse Avery scurt.

— Vreo două sute de metri mai jos, insistă Willie. Sunt sigur că

a fost pus acolo ca să se poată traversa râul de la mal la mal. Dacă mergem înapoi, nu vom fi nevoiţi să ne udăm pe picioare. Chiar dacă ni se pare destul de cald, apa e rece şi nu ştiu cum o să ne mai încălzim – se lasă seara şi aerul e tot mai rece.

Mie mi se părea o propunere binevenită. Nu eram nerăbdător să petrec încă o noapte jalnică cu picioarele îngheţate în bocanci.

— Sigur, am spus, dacă zici că era un buştean pe care putem trece, haide să ne întoarcem. Nu-mi surâde ideea să stau cu picioarele îngheţate la noapte.

— Trebuia să trecem atunci, mormăi Avery, şi să nu mai facem tot drumul ăsta degeaba. Rucsacul ăsta e destul de greu şi fără să ne învârtim de colo-colo.

L-am privit pe Avery cu dezgust. Rucsacul lui, mulţumită eforturilor taurului şi ajutorului lui Willie, era cel mai uşor dintre toate. N-am spus nimic însă, doar m-am răsucit pe călcâie şi l-am urmat pe Willie pe cărăruie.

Willie avusese dreptate. Buşteanul era acolo unde spusese că va fi, traversând râul de la un mal la celălalt. Am încercat să-mi imaginez cine mai păşise pe el înaintea noastră – poate chiar indienii! Poate chiar ei au pus buşteanul acolo. Era ca şi când aş fi fost un explorator sau un pionier, sau ceva de felul acesta.

Willie păşi primul pe buştean. Ajunse la capătul celălalt cât ai zice „peşte”. Ai fi crezut că toată viaţa se antrenase pentru aşa ceva. Însă se ştia că Willie nu era fricos. Întotdeauna fusese primul atunci când venea vorba de o provocare – să meargă pe scândura unui gard, să se caţere în copacii de pe păşune, sau orice altceva. Observasem că de când îl invitase pe Dumnezeu în viaţa sa, nu mai era atât de grabnic să facă lucruri trăsnite, periculoase chiar, doar de dragul de a-i distra pe alţii.

Am urmat eu. N-aveam aceeaşi siguranţă pe care o avea

Willie. Am încercat să bravez, însă cu fiecare pas pe care-l făceam, aveam senzaţia că mă cufund în apa aceea rece.

— Hei, aşteaptă-mă, Josh! strigă Avery în urma mea. Încălţările mele nu-s făcute pentru buşteni alunecoşi. N-o să pot trece niciodată cu raniţa asta grea în spate.

Nu mă puteam răsuci spre el şi nici nu mă puteam opri la mijlocul buşteanului, fără niciun punct de sprijin.

— Poţi, dacă vrei, am strigat peste umăr.

Avery nu spuse nimic şi l-am simţit păşind pe buştean şi făcând primii paşi. Încă nu mă puteam întoarce ca să mă uit la el. Eram mult prea atent la mine însumi.

Abia am păşit pe malul celălalt cu un oftat de uşurare, când am auzit în spatele meu un ţipăt grozav. M-am răsucit la timp pentru a vedea – aţi ghicit – pe Avery balansându-se înainte şi înapoi, încercând din greu să-şi ţină echilibrul. Se putea vedea însă că nu va reuşi. În cele din urmă, strigând după ajutor şi încercând să apuce un sprijin invizibil, se prăbuşi de pe buştean în apele de dedesubt.

O clipă mi s-a părut că aud apele râului râzând înfundat – da’ cred că nu era decât clipocitul lor. Avery se cufundă sub apă, apoi ieşi deasupra ei.

Apa abia dacă-i trecea de genunchi, când reuşi să se ridice în picioare. Adâncă sau nu, însă Avery era ud până la piele. Rămăsese acolo, cu apa prelingându-se de pe el, scuipând şi ştergându-şi faţa. Privirea îi era speriată sau furioasă – nu-mi dădeam seama – iar hainele i se lipiseră de trup ca penele unui cocoş ales pentru cină şi cufundat în apă ca să fie jumulit. Măiculiţă, tare-mi mai venea să râd. Nu îndrăzneam să mă uit la Willie. Ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă o făceam, iar Avery era şi aşa destul de supărat.

Apoi am observat rucsacul lui Avery. Încă zăcea în apă, iar în el

se afla încă o bună parte din proviziile noastre. Dacă mai urma să pornim vreodată într-o asemenea escapadă, atunci Avery va trebui să care cratiţele şi tigăile, mi-am spus în acea clipă. N-avea cum să vatăme prea mult vasele de tablă şi cratiţele smălţuite.

Probabil că Willie se dusese şi el cu gândul la provizii în aceeaşi clipă, căci trecu degrabă pe lângă mine, zvârlindu-şi la pământ raniţa în timp ce se aruncă în apele râului, încercând să pescuiască rucsacul lui Avery. Willie nu se oprise nici măcar să-şi scoată încălţările sau şosetele şi să-şi suflece cracii pantalonilor.

Paguba era deja făcută. Am scos gemând din raniţă pâinea udă, prăjiturile şi slănina. Legumele şi fructele spălate de apa râului nu păţiseră nimic. Câteva lucruri încă mai erau la adăpost în cutiile în care le pusese mătuşa Lou şi pe care le crestase taurul, însă pierdusem o parte considerabilă din provizii. Simţeam că mi se face rău.

Şi păturile lui Avery erau ude. La fel schimburile de haine. N-avea niciun rost să se pitească în spatele vreunui tufiş ca să se schimbe. Hainele din raniţă erau la fel de ude ca şi cele de pe el.

Surprinzător, Avery nu rostise nici măcar un cuvinţel de când ieşise din apa râului şi ajunsese tremurând pe malul acestuia. Willie scoase din rucsacul său un schimb de haine uscate.

— Ai face mai bine să te schimbi de hainele astea ude, până nu te-apucă răceala, spuse el. Fără să spună un cuvânt, Avery luă hainele uscate şi se îndreptă spre cel mai apropiat tufiş.

— Ce-o să facem acum? l-am întrebat şoptit pe Willie, după ce m-am asigurat că Avery nu ne putea auzi.

— N-avem prea multe variante, răspunse Willie tot în şoaptă. Va trebui să ne aşezăm cât mai degrabă tabăra şi să uscăm lucrurile lui Avery.

Am încuviinţat, însă n-aş fi vrut să ne oprim acolo, când

izvoarele râului erau atât de aproape.

M-am ridicat încet în picioare.

— Mă duc să adun nişte vreascuri pentru foc, am spus oftând.

Când m-am întors cu lemnele, Willie întinsese deja toate hainele şi păturile lui Avery pe tufele din apropiere ca să se usuce şi acum încerca să sorteze proviziile ce ne mai rămăseseră. Îmi dădeam seama că încerca să pună deoparte ceva pentru cină. Probabil că era la fel de flămând ca şi mine.

Am dat la o parte frunzele uscate până când am ajuns la pământul de sub ele. După ce mi-am pregătit o bază sigură pentru foc, am adus câţiva pumni de nisip de pe malul râului şi am continuat aranjând frunze uscate, iarbă şi câteva vreascuri mici. Focul se aprinse îndată ce am aruncat chibritul pe mormanul de vreascuri şi cred că toţi am salutat cu mulţumire sclipirea-i jucăuşă. Chiar înainte de a mă da la o parte, Avery se apropie de foc având pe chip o expresie jalnică.

Îndată ce flăcările căpătară putere, am şters o tigaie şi am pus câteva bucăţi de slănină la prăjit. Măiculiţă, da’ tare bine mai mirosea. Mai aveam ceva fasole pregătită de mătuşa Lou, aşa că am încălzit-o într-o cratiţă. Nu ştiam dacă apa râului era suficient de curată ca să putem bea, aşa că am umplut o oală şi am pus apa la fiert. Nu era uşor să fierbem pe flacără toate cele trei vase, aşa că împreună cu Willie ne-am concentrat toată atenţia ca să mutăm lucrurile şi să alimentăm focul cu vreascuri. Avery nu făcea altceva decât să se uite la noi şi să tremure.

— Trebuie să ne gândim cum o să ne pregătim culcuşul pentru seara asta, ne spuse Willie. Putem face degrabă un adăpost lângă copaci şi dacă este nevoie, vom întreţine focul toată noaptea.

Ştiam că asta însemna mai multe lemne, aşa că am luat toporişca şi m-am dus să adun câteva. Willie rămase în preajma

focului ca să poată interveni în caz că ceva se aprindea; apoi începu să pună unele peste altele crengi de copac, rezemându-le de trunchiul încovoiat al unui copac din apropiere. Încerca să facă un adăpost.

Avery fu acela care ne chemă la masă. Cred că stătuse lângă foc şi adulmecase mirosul mâncării până când nu mai putuse rezista. Am scos farfuriile şi le-am umplut cu fasole şi slănină. Willie se asigură că porţiile sunt împărţite egal. Mai apoi am pus praful de cacao în apa clocotindă şi am turnat lichidul fierbinte în cele trei căni de tablă. Sigur ne va încălzi trupurile înfrigurate. Willie şi Avery nu erau încălţaţi, pentru că intraseră amândoi cu picioarele în apa râului. Eu îi dădusem lui Willie perechea mea de şosete uscate, însă niciunul nu ne gândisem să ne luăm şi încălţări de rezervă.

Mâncarea era tare gustoasă. De abia am aşteptat până ce Willie spuse o scurtă binecuvântare. Apoi, ne-am repezit asupra bucatelor de parcă am fi avut înaintea noastră un adevărat festin, nu alta. Se spune că atunci când mănânci în aer liber, mâncarea ţi se pare mai gustoasă. Poate că aşa este. Tot ce ştiu e că mâncarea noastră era bună. Singura problemă era că n-aveam destulă. Şi chiar ne lipsea pâinea. Cred că eram încă flămânzi când ne-am golit farfuriile.

Fiecare dintre noi mai avea o pară şi tare rău ne părea că n-o puteam îmbuca cu prăjiturelele de zahăr ale mătuşii Lou, însă niciunul nu era încântat de amestecul moale şi făinos ce fusese odinioară prăjitură.

Soarele coborâse deja la asfinţit. Ştiam că nu era chiar târziu, însă începuse să se lase frigul. Fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, am hotărât că ziua fusese suficient de lungă.

Eu eram singurul cu încălţări în picioare, aşa că am continuat să aduc şi să stivuiesc lemnele. Eram sigur că aveam mai mult

decât ne trebuia, însă era important să nu ne fie frig, aşa că am continuat să adaug la mormanul de lângă foc.

Willie şi Avery continuară să aştearnă crengi deasupra adăpostului. Apoi aşezară câteva crengi pe pământ, ce formară un fel de saltea groasă şi confortabilă. Willie scoase apoi toate păturile pe care le aveam. Când am ajuns eu cu o grămadă de lemne, el era ocupat pregătind culcuşul. Probabil că mă încruntasem, căci Willie se grăbi să-mi dea o explicaţie:

— Singurul mod în care ne putem încălzi doar cu două seturi de pături este să dormim toţi trei laolaltă.

Presupun că avea dreptate, însă eu nu eram obişnuit să-mi împart patul cu nimeni. Cred că pe Willie asta nu-l deranja. De când se ştia dormise cu doi dintre fraţii săi.

Am pus lemne pe foc, am spălat vasele şi am împachetat restul proviziilor. Mă întrebam pentru câte mese mai aveam mâncare. Mă bucuram că-mi adusesem echipamentul de pescuit.

Nu ne-am dezbrăcat. Eu doar mi-am dat jos încălţările şi le-am pus la adăpost, ca nu cumva să se ude dacă va ploua peste noapte. Willie şi Avery îşi puseră încălţările aproape de flăcări, însă suficient de departe încât să nu ia foc, în nădejdea că până a doua zi se vor usca.

Apoi ne-am vârât cu toţii în adăpost şi ne-am aşezat în culcuş. Am hotărât ca Avery să doarmă cel mai aproape de foc, pentru că era şi cel mai friguros. Şi tot lui îi revenea sarcina de a pune vreascuri pe foc în timpul nopţii.

Willie era obişnuit să doarmă cu altcineva, aşa că alese să doarmă la mijloc. Mie îmi reveni locul din spate – mai departe de foc, către crengile puse una peste alta ce alcătuiau adăpostul nostru.

Trebuie să vă spun că n-a fost cea mai bună noapte pe care

am petrecut-o vreodată. Acele înţepătoare de molid ce străpungeau păturile mă scărmănau în locuri ce n-aveau nevoie de scărmănеală. Crengile de copac din spatele adăpostului mă atingeau pe faţă de fiecare dată când mişcăm sau răsuflăm. Avery trăgea de pături, chiar dacă se afla cel mai aproape de foc. Părea că se înfăşurase în ele, iar pe mine abia dacă reuşeau să mă acopere.

Am dormit cu întreruperi. Nici Willie nu dormi atât de bine pe cât crezusem. Se răsuci când pe-o parte, când pe cealaltă, iar în adăpostul strâmt nu prea era loc de asemenea mişcări. Avery a dormit. De fapt, a dormit atât de bine, încât n-a pus deloc lemne pe foc. Dimineaţa tremuram cu toţii, încălţările erau încă îmbibate cu apă, iar mormanul de vreascuri era la fel de mare ca în seara de dinainte.

Ne-am trezit morocănoşi şi înţepeniţi, înainte ca soarele să-şi facă apariţia la orizont. M-am strecurat afară din adăpost, păşind peste Willie şi Avery, mi-am tras în picioare încălţările reci şi m-am pregătit să aprind focul. Degetele îmi erau înţepenite şi îngheţate în timp ce încercam să aprind chibriturile.

Am descoperit cutia distrusă în care mătuşa Lou pusese amestecul pentru clătite, am adăugat apă din râu la ingredientele uscate şi am turnat puţin aluat în tigaia ce încă nu se încălzise suficient. Nu mi-au ieşit prea bine – cel puţin nu primele clătite. Erau albe şi cam moi şi se cam lipeau de tigaie, dar le-am mâncat şi aşa. Nu erau chiar rele cu sirop de arţar turnat pe ele. Când am ajuns la ultimele, tigaia era prea fierbinte, aşa că s-au ars înainte de a ajunge să se prăjească.

Cu toate acestea, erau tare gustoase, aşa că am mai făcut un aluat şi le-am mâncat împreună şi pe acestea. Asta însemna că nu mai aveam cu ce să facem clătite în zilele următoare. Reuşisem să devorăm la un singur mic dejun clătitele ce ar fi trebuit să ne

ajungă trei zile. Însă, ne-am gândit noi, ieri nu mâncasem prea bine.

Încălţările îmbibate în apa râului erau încă ude, iar hainele şi păturile mai aveau nevoie de timp ca să se usuce, aşa că ne-am dat seama că ar fi fost o nesăbuinţă să pornim la drum. Am hotărât să rămânem acolo unde ne aflam.

— Trebuie să rămânem şi să ne uscăm, spuse Willie. Mai avem de stat doar o noapte. N-avem cum să ne trezim dimineaţă, să parcurgem tot drumul până la izvor şi apoi să ne întoarcem acasă – otul într-o singură zi.

— Vrei să spui că trebuie să facem cale-ntoarsă fără să vedem izvorul pentru care am făcut tot drumul ăsta? gemu Avery.

— N-am de gând să merg până acolo desculţ, spuse Willie. Vrei tu să mergi?

Ştiam că Avery nu umbla desculţ în timpul lunilor de vară, aşa cum făceam eu. Însă pentru a vedea izvorul acela n-aş fi ezitat să merg până acolo şi fără încălţări, chiar dacă era toamnă şi chiar dacă nu exista o cărăruie netedă prin desiş. Însă n-am spus nimic.

— Nu mi se pare corect, mormăi Avery. Le-am spus celorlalţi că mergem în drumeţie la izvoarele râului şi acum va trebui să ne întoarcem fără să le vedem măcar.

Nici mie nu-mi surâdea ideea.

— Josh poate merge – el are încălţări, interveni Willie.

Nu mă gândisem să merg singur. Însă pentru că Willie părea entuziasmat de idee şi lui Avery i se luminase privirea, m-am simţit dintr-odată tare uşurat. Voi vedea izvorul, la urma urmelor.

Ştiam că nu aşa planificasem lucrurile, da’ tot era mai bine decât nimic. Cel puţin unul dintre noi va putea spune celorlalţi cum arăta izvorul toamna.

Am hotărât că eu mă voi aventura în amonte în timp ce ei îşi vor usca hainele în tabără. Ştiam că Willie şi Avery nu puteau

suporta să piardă această aventură şi-mi părea rău pentru ei, însă n-avea rost să-mi pierd vremea stând alături de ei lângă foc.

Am adunat şi mai multe lemne înainte de a pleca, iar ei se strecurară înapoi în culcuş, sub pături. Ştiam că nea vând altceva mai bun de făcut, urmau să recupereze ceva din somnul pierdut noaptea de dinainte. În ce mă priveşte, abia îmi puteam ţine ochii deschişi. Cred că eu dormisem şi mai puţin decât ei.

Însă entuziasmul mă împingea la aventură. Eram atât de nerăbdător să văd locul unde s-a născut râul nostru. Oare era atât de frumos precum îl descriau oamenii? Oare apa era aşa de curată şi rece cum se zicea? Am hotărât să iau cu mine o găleată, ca să aduc şi celorlalţi din acea faimoasă apă.

CAPITOLUL 6

IZVORUL

Cu tot entuziasmul meu, eram dezamăgit când mi-am dat seama că voi fi nevoit să fac de unul singur drumul până la izvoarele râului. Nu ştiu dacă eram dezamăgit doar din cauza asta, sau şi din cauză că ceilalţi rămâneau în urmă. Ştiu că nu se simţeau în largul lor ştiind că trebuie să rămână acolo ca să li se usuce încălţările. Nu-mi era totuna că n-aveam cu cine împărtăşi experienţa acelei drumeţii.

Mi-am început călătoria cam posomorât. Însă nu după multă vreme, entuziasmul începu să pună stăpânire pe mine. Soarele era cald şi strălucitor – cine putea fi morocănos cu toată acea strălucire

în jur? O adiere uşoară făcea să foşnească frunzele ce încă se agăţau cu încăpăţânare de crengile copacilor. În spatele, în faţa şi deasupra mea se auzea ciripit de păsărele. În ciuda aerului cald, cele mai multe păsări migratoare plecaseră deja, însă am văzut câteva gaiţe gălăgioase şi câţiva piţigoi jucăuşi. Am văzut chiar şi un şoim uriaş cocoţat pe ciotul unui copac, penele-i făloase lucind în bătaia razelor de soare.

Aşa cum spuneam, nu ştiu cine ar fi putut rămâne posomorât într-o asemenea zi. Străbăteam una dintre cele mai frumoase zone din câte văzusem până atunci. Niciodată nu ajunsesem atât de departe şi nu puteam decât să mă bucur de privelişte.

N-aveam idee cât de mult aveam de mers până la izvoarele râului. Poate o oră, două? Însă cu cât mă cufundam mai adânc în desişul ce creştea de-a lungul râului, cu atât deveneam mai puţin interesat de distanţă. Păşeam agale, privind în jurul meu la frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu, gândindu-mă cât de mult s-ar fi bucurat tata mare dacă s-ar fi aflat acolo, cu mine.

Timpul parcă zburase când am auzit un zgomot de apă ce curge în cascadă. Am grăbit pasul. M-am strecurat printre copaci şi de-a lungul malului şi m-am oprit cu respiraţia întretăiată de uimire la vederea priveliştii ce mi se deschidea înainte.

Acolo, pe panta abruptă a unei coline, se vedea o cascadă mică şi încântătoare. În timp ce ochii mi se îndreptară spre locul de unde izvora firul de apă, mi-am dat seama că acesta era izvorul – începutul râului nostru. Am rămas acolo privind cu ochii mari apa argintie ce sclipea în bătaia soarelui şi dănţuia la vale spre bazinul aflat direct sub ea, cu apă rece şi curată. Era aşa cum se spunea – în jurul heleşteului copaci cu crengi lungi păreau a se întinde ca să-şi umezească degetele în apa sclipitoare. Ici-colo, câte un molid sau pin întunecat umbrea verdele gălbui şi desişul pitic încă

înveşmântat în culori tomnatice roş-arămii, încercând parcă să se oglindească în apele cristaline. Era o privelişte cum nu mai văzusem până atunci. Am rămas acolo, umplându-mi ochii şi sufletul cu ea.

În cele din urmă, am înaintat încetişor. Am îngenuncheat la marginea heleşteului şi mi-am vârât mâna în apă. Era atât de rece, că am simţit cum îmi amorţesc degetele.

M-am aşezat pe covorul moale ce acoperea malul şi mi-am plimbat privirea peste toată acea privelişte. Nu ştiu cât am stat acolo, savurând-o. M-am ridicat oftând, apoi am început să explorez terenul de lângă micul heleşteu.

Tare rău îmi părea că ceilalţi băieţi nu erau cu mine! Pierduseră un lucru mare.

Şovăind să părăsesc un asemenea loc, mi-am cufundat găleata în răcoarea apelor ca s-o pot duce băieţilor. Apoi îmi veni altă idee şi am vărsat înapoi în heleşteu apa din găleată. Am ocolit micul bazin şi m-am căţărat pe stânci, până la locul de unde apa ţâşnea din coasta dealului.

De-asta îi spune „izvor”, mi-am spus dus pe gânduri. Pentru că ţâşneşte direct din stâncă.

Am întins găleata cât de departe am putut şi am reuşit să ajung la firul argintiu de apă ce cădea de sus. Apa rece mi se prelinse pe mână în timp ce ţineam găleata. Aş fi vrut să o duc băieţilor cât de repede cu putinţă, ca să mai fie încă rece, însă n-aş fi vrut să părăsesc locul ăsta.

— Mă voi întoarce, am promis în şoaptă. Dacă voi vrea, mă voi întoarce cu siguranţă. Şi când voi veni, îmi voi pune tabăra acolo, lângă heleşteu şi voi asculta toată noaptea cântecul căderii de apă.

Am dat ocol heleşteului încă o dată, ca să-i arunc o ultimă privire, apoi m-am îndreptat spre cărăruia pe care venisem.

De data asta am parcurs drumul mult mai repede.

Când am ajuns la locul de popas, soarele se ridicase pe cer şi se îndrepta deja spre apus. Nu mi-am dat seama cât de flămând eram decât când m-am apropiat de tabără şi am simţit mirosul mâncării.

Când m-am apropiat grăbit, ca nu cumva apa de izvor din găleată să se încălzească în bătaia razelor soarelui de amiază, atât Willie cât şi Avery păreau puţin ruşinaţi. Însă eu eram atât de dornic să le povestesc tot ce văzusem, încât n-am observat, sau n-am dat atenţie faptului că focul era stins, cu toate că eram flămând. Am descris în detaliu căderea de apă, heleşteul, vegetaţia înconjurătoare, culorile arămii şi aurii. Am pus în faţa lor găleata cu apă, insistând să ia o gură de apă rece. Mi-am luat timp să le povestesc cât de rece fusese apa atunci când pornisem spre locul de poposire şi aş mai fi putut bate din gură încă multă vreme – însă maţele începură să-mi chiorăie. Eram tare flămând.

M-am uitat la ibricul înnegrit aşezat deasupra cenuşii ce mai rămăsese din focul de tabără, apoi am căzut pe genunchi şi am întins mâna după vasul plin de funingine.

Willie începu să se scuze, însă i-am făcut semn că nu era nevoie.

— E în ordine, l-am asigurat. Pot să mănânc ceva rece.

— Păi... ăăă... mormăi Willie. Mă tem că nu mai este nimic de mâncare.

— Atunci aprind focul şi încălzesc ce-a mai rămas, m-am oferit eu. Ce mai este?

— Păi... Willie a copt pe jar cartofii şi morcovii, spuse Avery.

— Sună bine, am spus. S-au copt greu?

Însă niciunul nu răspunse întrebării mele.

— Am copt toţi cartofii şi morcovii pe care i-am găsit, spuse Avery după câteva clipe. Şi aşa, abia ne-au ajuns. Un animal a dat

iama în ele. Se pare că i-au plăcut legumele.

Avery îşi dăduse drumul la gură.

— Am fost nevoiţi să căutăm în jur, ca să vedem dacă n-a mai rămas ceva, iar când am găsit, a trebuit să tăiem părţile în care animalul îşi înfipsese colţii.

— O, am spus. Apoi mi-a venit o idee. Atunci frig nişte slănină.

Willie se frământă stânjenit pe bolovanul pe care se aşezase.

— Nici slănină nu mai avem, spuse încet, cu privirea în pământ.

Asta m-a mai potolit. Deja nu mai aveam pâine, nici brânză, nici mere sau pere, prăjiturele sau ingrediente pentru clătite.

— Şi ce-a mai rămas? în sfârşit, pusesem temuta întrebare.

— Fasole, răspunseră Willie şi Avery la unison.

— Cred că o să-mi prind un peşte, am bombănit, încercând din greu să nu las să răzbată supărarea din vocea mea.

— Cât eşti plecat o să fac focul şi o să încălzesc fasolea, se oferi degrabă Avery. I-am mulţumit pentru asta şi mi-am scos echipamentul de pescuit.

Willie părea îngrijorat.

— Eşti sigur că vrei să aştepţi până prinzi peştele? întrebă el. Ştii că poate dura până se hotărăşte vreunul să muşte.

— Am mâncat un măr şi o pară pe drum, am spus. Mi-ajunge până frig peştele. Încercând să par mai încrezător decât eram, am pornit-o pe cărare. Mi se părea că văzusem un loc potrivit pentru pescuit, cam la 500 de metri în amonte.

Îmi luă mai mult timp să prind un peşte decât crezusem la început. Am fost nevoit să-mi schimb locul de două ori înainte de a prinde ceva. Am fost mulţumit să prind unul mic. Stomacul mă înghiontea să mă întorc în tabără şi să-l pun în tigaie.

În timp ce mă apropiam de locul de poposire, am simţit un

miros ciudat. Mă aşteptasem la mireasma apetisantă a iahniei de fasole, dar nu asta mirosea.

Am păşit în poieniţa unde ne făcusem culcuşul şi am privit în jurul meu. Sub pături puteam zări forma unui trup. Se dovedi că erau două trupuri sub pături. Focul se stinsese din nou, cu toate că fusese aprins, vedeam asta, aşa cum promisese Avery. Pe cei trei bolovani era aşezată o cratiţă înnegrită de funingine. M-am uitat înăuntru. Nu-mi dădeam bine seama, însă am bănuit că resturile carbonizate şi mirositoare de pe fundul cratiţei erau nimic altceva decât ultima porţie de fasole pregătită de mătuşa Lou. Am gemut.

Mi-a luat ceva timp să fac focul suficient de tare pentru a încinge bine tigaia. Eram bucuros că încă mai aveam unt şi bidonul cu făină, sarea şi piperul pe care mătuşa Lou le trimisese pentru condimentarea peştelui. Am curăţat peştele, l-am spălat bine în apa rece a râului, apoi l-am tăvălit bine prin amestecul de făină. Mai apoi am pus untul în tigaie şi am aşezat încetişor bucăţile de peşte în grăsimea aurie. Da’ ştiu că tare bine mai mirosea!

Pentru un om care nu mâncase decât un măr şi o pară de la micul dejun, cred că am dat dovadă de suficientă răbdare până când peştele fript deveni galben-maroniu. M-aş fi bucurat să am nişte fasole sau o felie de pâine, sau orice altceva lângă el, dar nu conta. M-am repezit asupra peştelui înainte ca acesta să fie destul de rece pentru a putea fi înghiţit.

Mirosul de peşte fript se răspândise în aer şi n-a trecut mult până ce i-am văzut pe cei doi răsucindu-se în somn. L-am auzit pe Willie gemând, şi m-am gândit că li se făcuse iar foame. Nu că n-aş fi vrut să împart mâncarea – da’, la urma urmelor, cum era să hrănească un singur peşte mic trei oameni? Am mâncat mai repede.

Încă înainte de a termina, Avery ieşi de sub pături, lingându-se

pe buze, urmat de Willie.

Am rămas cu spatele la ei, continuând să-mi savurez peştele prăjit. Cred că erau la fel de flămânzi ca şi mine. N-am vrut să par egoist, sau ceva de felul ăsta, aşa că m-am întors pe jumătate către ei şi le-am spus încă mestecând:

— Undiţa şi cârligul sunt acolo, dacă vreţi să le folosiţi.

Avery nu îndrăgise niciodată pescuitul, însă îi plăcea să mănânce, aşa că apucă undiţa şi, urmat de Willie, porniră pe cărăruia ce ducea spre râu.

— Peste vreo 500 de metri este un loc destul de adânc, am strigat după ei. Pare a fi bun pentru pescuit.

După ce am terminat de mâncat, mi-am spălat vasele la râu, am pus cratiţa la muiat şi m-am dus la culcuşul improvizat. Era rândul meu să trag un pui de somn. În special dacă urma să dormim cu toţii în acelaşi loc strâmt. Cu siguranţă nu mă aşteptam la asta şi o, cât eram de obosit!

Mi-am scos bocancii şi i-am aşezat cu grijă sub adăpost, m-am asigurat că haina îmi este încheiată, m-am aşezat la marginea adăpostului şi m-am ghemuit sub pături. Cât ai zice „peşte”, m-am încălzit şi m-a luat somnul. Nici măcar nu i-am auzit pe băieţi întorcându-se.

CAPITOLUL 7

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Răcoarea dimineţii de toamnă ne scoase de sub pături

dimineaţa următoare şi ne trimise să facem focul. Deja aşezasem lemnele unele peste altele lângă adăpostul nostru şi, după ce am adunat câteva frunze uscate şi scoarţă de copac, am aprins un foc vesel.

Soarele se ridicase strălucitor din culcuşul său ca să salute noua zi. Mă simţeam înviorat de fiecare rază ce-mi atingea spatele şi umerii. Căldura soarelui se alătură celei a focului, alungându-ne din oase şi ultimii fiori de frig.

Îndată ce am început să ne dezmorţim, gândul ne fugi la mâncare. Eram flămânzi, însă aşa cum descoperisem ieri, nu era mai nimic de mâncare în rucsacuri. O, mai aveam puţin unt, sirop, făină, sare şi piper şi câteva mărunţişuri de felul acesta. Însă toate astea nu puteau alcătui un mic dejun.

— Ce-o să mâncăm? se plânse Avery, căutând scotocind printre rămăşiţele de provizii.

— Cred că vom fi nevoiţi să pescuim, răspunse Willie.

— Seara trecută n-am prea avut succes, mormăi Avery.

— N-aţi pescuit nimic? am întrebat, dându-mi seama doar în acea clipă că adormisem înainte ca ei să se întoarcă.

— Nici măcar o înghiţitură, răspunse Avery scurt. Amintirea acestui lucru încă îl mai supăra.

— Poate că în dimineaţa asta vor muşca mai bine, am spus pe un ton cât mai optimist.

— Sper s-o facă, interveni Willie. Sunt aproape mort de foame.

Am luat undiţa şi fără a ne mai adresa vreun cuvânt, ne-am îndreptat către râu. I-am condus spre locul unde îmi surâsese norocul cu o seară înainte şi ne-am pus pe pescuit. Avery rămăsese la locul de popas, păstrând focul aprins şi tigaia fierbinte.

Am rămas tăcuţi mai multă vreme, căci nu voiam să speriem peştii şi să riscăm să rămânem fără micul dejun.

Apoi Willie spuse şoptit:

— Drumeţia asta nu e chiar ce ne-am dorit, nu-i aşa?

L-am privit tăcut. Ştiam că avea dreptate, însă nu eram sigur cât aş fi fost de gata să admit – chiar faţă de mine însumi. Poate că o asemenea aventură nu era ceea ce-mi păruse că este la început.

— Nu vreau să spun că nu mi-a plăcut, se grăbi Willie să continue, dar trebuie să recunoşti că am avut destule neplăceri.

M-am gândit la Avery, prietenul meu cel mai bun timp de mai mulţi ani, şi la felul în care ne încurcase planurile.

— N-a fost vina lui Avery. Cuvintele lui Willie păreau că răspund gândurilor mele. Nu poţi spune că n-a avut partea lui de necazuri. Vreau să spun, cui îi place oare să fie alergat de un taur? Pe urmă, căderea în apa rece a râului n-a fost chiar amuzantă. A flămânzit ca şi noi – şi a fost la fel de dezamăgit că n-a ajuns să vadă izvorul.

Am încuviinţat printr-o mişcare a capului. Fusese o călătorie grea pentru Avery – mai ales că nu-l prea atrăgeau asemenea aventuri în aer liber.

— M-am gândit, spuse Willie dus pe gânduri, că poate Dumnezeu a pus la cale drumeţia asta.

Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. De unde-i venise o asemenea idee?

Willie îmi întoarse privirea fără să clipească.

— Ştii că pe Avery îl doare toată treaba asta?

— Pe Avery?

— Da. Nu spune prea multe, însă ieri, când ai fost plecat la izvor, am povestit cu el. Avery şi-a deschis inima şi mi-a spus ce simte. Ştii că mama lui a fost grav bolnavă şi că Avery a pierdut deja un frate. Cred că şi-a dorit să vină în drumeţia asta ca să poată pleca de acasă şi să poată gândi mai clar. Îi este frică, Josh, îi este

teribil de frică. Crede că Dumnezeu se ţine de el ca să-i facă rău sau ceva de felul ăsta. E sigur că mama lui o să moară – şi crede că este vina lui.

— Avery? am spus din nou, puţin cam tare. M-am controlat. Nu doream să sperii peştii pentru micul dejun.

— Ei bine, am povestit mult – apoi ne-am rugat împreună. Trebuie să-l ajutăm, Josh. Să-i arătăm că suntem prietenii lui şi că vom fi alături de el. Să-i arătăm că Dumnezeu îl iubeşte.

Am încuviinţat din nou. Era un lucru la care trebuia să meditez. Dacă n-am fi avut parte de toate acele „ghinioane”, Willie n-ar fi avut niciodată ocazia să vorbească şi să se roage cu Avery. N-am fi ştiut că Avery avea nevoie de o prietenie specială într-o vreme ca asta.

Am continuat să pescuim în linişte, însă zadarnic. Peştii nu muşcau. Ne-am ridicat şi ne-am mutat mai în aval, încercând în alt loc, apoi în altul. Nimic. Începusem să mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu ne punea piedici.

— Mai bine am renunţa, spuse Willie. Dacă nu ne strângem lucrurile şi nu plecăm acum, s-ar putea să nu mai ajungem acasă astăzi.

Ştiam că Willie are dreptate, însă măiculiţă, ce scandal mai făcea stomacul meu!

Ne-am întors la locul de popas, iar chipul lui Avery, ce se luminase la vederea noastră, se întunecă degrabă văzând că nu aduceam nimic cu noi.

Am început să ne împachetăm lucrurile. Eram pe punctul de a arunca amestecul de făină şi condimente rămas, când Avery ţipă la mine.

— Hei! Nu arunca asta. Putem face o clătită.

— Cu piper?

— Merită să încercăm, insistă Avery. Mi-e atât de foame, că aş putea mânca orice.

Însă n-a putut. Vreau să spun că a luat amestecul de făină, a pus în ea singurul ou pe care uitasem că-l mai avem, a adăugat apă din râu şi a prăjit dezgustătorul „rezultat” în uleiul încins din tigaie. Nu mirosea chiar atât de rău, însă arăta jalnic. Avery turnă mai apoi peste ea siropul rămas şi se aşează să mănânce. Privindu-l, ne-am dorit să ne fi „abonat” şi noi la improvizatul mic dejun. Însă Avery luă o gură, apoi o scuipă cât-colo. Nu era să fie şi gata.

Am isprăvit de împachetat în linişte. Înăuntrul meu mă frământa faptul că Avery irosise şi acel ultim ou.

Rucsacurile noastre erau mult mai uşoare acum, aşa că am distribuit lucrurile în mod egal. Nu reuşisem să curăţ prea bine cratiţa mătuşii Lou, aceea în care arsese fasolea. Mă bucuram că insistase să iau cu mine o cratiţă veche. Arăta jalnic acum.

Am hotărât să rămânem pe partea de miazăzi a râului şi să nu-l mai traversăm pe buşteanul aşezat de-a curmezişul lui. Cunoşteam foarte bine drumul şi ştiam că dacă urmăm firul apei până la ferma familiei Turley, vom putea traversa râul pe pod.

Era o altă zi frumoasă de toamnă şi cred că ne-am fi bucurat şi mai mult de privelişte dacă stomacurile nu ne-ar fi fost atât de goale. Aşa cum stăteau lucrurile însă, îmi era cam greu să-mi concentrez atenţia la cerul albastru şi la frunzele de toamnă ce fremătau în adierea vântului.

Trecuse mult de ora amiezii când am ajuns la ferma familiei Turley. Deja stabilisem că nu vom mai urma cursul apei ce străbătea păşunea fermei. Nu doream să mai riscăm o întâlnire cu acel taur.

Eram pe punctul de a trece pe lângă casă, îndreptându-ne spre stradă, când Avery ne opri.

— Ce ziceţi să intrăm? sugeră el.

— Pentru ce? întrebă Willie.

Mă temeam că Avery dorea să le spună despre taurul lor urâcios, iar ei ar fi putut să ne tragă la rost, spunând că nu fusese treaba noastră să trecem prin păşunea lor.

— Ca să bem o gură de apă, răspunse Avery. Stomacului meu nu i-ar strica măcar o gură de apă.

Ne-am uitat unul la celălalt şi am încuviinţat. Poate că puţină apă va ajuta la ceva.

În timp ce ne apropiam de casa familiei Turley mi-am dorit să nu ne fi oprit. Pe fereastra bucătăriei se strecura afară cea mai grozavă aromă pe care v-o puteţi imagina, ieşindu-ne în întâmpinare pe aleea pe care tocmai intrasem. Doamna Turley cocea plăcintă cu mere.

Ne-am uitat unul la altul şi maţele noastre goale începură să chiorăie şi mai tare. N-am spus nimic, însă expresia de pe chipul nostru era una de agonie împărtăşită.

Avery fu cel care se duse la uşă şi bătu încetişor. Mary, în vârstă de paisprezece ani, deschise uşa, surprinsă să ne vadă pe toţi trei stând acolo. Rămase în prag privindu-ne fix.

— Cine este, copilă? întrebă doamna Turley. Eram uşurat să-i aud vocea.

— Băieţi, răspunse Mary, iar eu am început să mă tem că ne va închide uşa în nas şi se va întoarce la îndatoririle ei din bucătărie.

— Invită-i înăuntru, o îndemnă doamna Turley, ea însăşi venind din bucătărie ca să se convingă.

— Intraţi. Intraţi, ne invită veselă, iar noi am urmat-o în bucătărie. Mânecile rochiei cadrilate îi erau suflecate, iar pe mâini şi şorţ avea urme de făină.

— Ce pot face pentru voi, băieţi? întrebă ea. Doamna Turley era vestită pentru felul direct în care punea problema.

— Am dori o gură de apă, doamnă, răspunse Avery fără ezitare. Tocmai venim dintr-o drumeţie şi ne îndreptăm spre casă. Tare ne-am încălzit pe drum şi ne-am gândit că veţi fi atât de amabilă să ne daţi ceva de băut.

— Mary, adu băieţilor nişte lapte rece, spuse doamna Turley, întorcându-se la aluatul de plăcintă pe care-l întinsese pe masă. Adevărul e că laptele mi se părea a fi o idee mai bună decât apa.

— Laptele nu se serveşte decât însoţit de ceva, continuă doamna Turley. Mary, taie câteva felii de pâine proaspătă şi adu borcanul cu gem de căpşuni. Mary se grăbi să ducă la îndeplinire instrucţiunile în timp ce doamna Turley manevra cu îndemânare sucitorul. Ne-am uitat unul la celălalt de parcă ni s-ar fi oferit o excursie gratuită la New York. În gândul meu îl binecuvântam pe Avery că ne convinsese să ne oprim.

— Aşa deci, aţi făcut o drumeţie, remarcă doamna Turley.

Am reuşit să răspundem printre îmbucăturile de pâine proaspătă unsă cu gem de căpşuni. Doamna Turley era o bucătăreasă grozavă.

— Unde aţi fost?

— Până la izvoarele râului, doamnă.

— De ce?

Întrebarea asta ne luă pe nepregătite. De ce ne-am dus?

— Doar ca să vedem izvorul, răspunse Willie. N-am fost niciodată acolo.

— Nici eu, răspunse doamna Turley. Şi nici nu-mi doresc să-mi pierd vremea ducându-mă acolo. Apoi glasul i se înmuie şi zâmbi. Da’ cred că băieţii energici ca voi nu văd lucrurile aşa cum le vede o femeie bătrână şi obosită.

N-am ştiut ce să răspundem la aceste cuvinte. Niciunul dintre noi n-ar fi îndrăznit să spună despre doamna Turley că este o femeie bătrână şi obosită. Nu atâta vreme cât şedeam în bucătăria ei, înfulecând din delicioasa pâine de casă.

— Mary, mai taie câte o felie fiecăruia, spuse doamna Turley, privindu-ne câteva clipe. Şi mai adu nişte lapte.

— Mâncarea e grozavă, doamnă, spuse Avery. Am avut ceva probleme şi n-am mâncat micul dejun dimineaţa asta. Mi-am ţinut respiraţia o clipă, însă Avery era mai isteţ decât mi-am închipuit eu – căci nu spuse nimic despre taurul familiei Turley.

— Atunci ar fi bine să serviţi şi o felie de plăcintă cu mere, răspunse doamna Turley, fără a-şi încetini activitatea. Mary, taie fiecăruia o felie din plăcinta aceea de la fereastră. Aveţi grijă. E încă fierbinte.

— O, dar... începu Willie, iar eu i-am tras un picior pe sub masă.

— Miroase tare bine, doamnă, am intervenit degrabă.

Mary s-a dovedit a fi generoasă, iar eu am căpătat deodată o nouă consideraţie pentru tânăra domnişoară.

Plăcinta era la fel de bună după cât de ademenitor îi fusese mirosul. Am mai primit lapte, ca să stingem fierbinţeala fiecărei îmbucături. Măiculiţă, da’ bine mi-a mai căzut!

— Doamnă Turley, am spus în timp ce înghiţeam ultima gură de lapte, asta a fost cea mai bună plăcintă cu mere pe care am mâncat-o vreodată.

— Mulţumesc frumos, spuse ea pe un ton simplu, fără să zâmbească măcar. După cât de grabnic înghit bărbaţii mei mâncarea, nu prea sunt sigură dacă e bună sau nu. Nu fac altceva decât s-o dea pe gât şi să se ridice de la masă.

Mă gândeam că doamna Turley nu era singura femeie care se

plângea de lucrul ăsta. M-am hotărât ca din acea clipă să fac mai multe complimente bucătarului – oricare ar fi fost acesta.

I-am mulţumit din nou doamnei Turley, complimentând-o în mod exagerat pentru pâine şi plăcintă, lucru care o făcu să strălucească de bucurie. Pe urmă, ne-am întors înapoi pe drumeagul prăfuit.

Înainte de a ne îndepărta, Willie se întoarse spre Mary, care făcea curăţenie pe masă.

— Şi mulţumim, Mary, spuse el, pentru că ne-ai dat de mâncare.

Puţin stânjeniţi, eu şi Avery i-am urmat exemplul. Mary ne zâmbi sfios.

Înapoi pe drum, cu stomacul plin şi inima veselă, am început să dăm atenţie mai mult zilei de toamnă, arătându-ne unul altuia diferite lucruri ce meritau atenţia noastră.

Am început chiar să povestim despre aventura noastră. La început am discutat doar despre lucrurile bune, cum ar fi culorile frunzelor de toamnă, faptul că nu plouase, limpezimea şi prospeţimea apei cu cât ne apropiasem mai mult de izvor. Apoi am început să povestim despre celelalte lucruri ce se întâmplaseră. Am vorbit despre bătrânul taur de pe păşune şi toată acea întâmplare de temut ne reveni în memorie la fel de proaspătă. Curând însă văzurăm şi partea amuzantă a lucrurilor, aşa că am început să râdem şi să ne înghiontim unul pe celălalt până aproape că era să ne tăvălim pe jos. Înainte de a ne da seama, reuşisem să ne convingem unul pe celălalt că aventura noastră fusese o adevărată reuşită şi abia aşteptam să ne întoarcem acasă şi să le povestim celorlalţi. De fapt, am hotărât că nu era nici măcar un lucru pe care să-l fi schimbat dacă am fi putut. Poate doar ceva mai multă mâncare la ultimul mic dejun.

Şi încă un lucru. Abia aşteptam să trag un pui de somn sănătos, în patul meu, fără ca cineva să tragă păturile de pe mine sau să-mi sufle în faţă.

CAPITOLUL 8

DIN NOU LA ŞCOALĂ

N-aş fi recunoscut faţă de nimeni, însă îmi era dor de şcoală. „Informatorii” din partea locului încercau să ţină pasul cu cercetările comitetului şcolii. Se răspândeau tot felul de zvonuri despre persoana contactată, despre oraşul de unde venea şi când urma să vină, însă porţile şcolii rămaseră închise. Devenisem agitat şi cred că şi ceilalţi elevi erau la fel. Am ajuns chiar să-mi studiez manualele – în intimitatea camerei mele, desigur.

Am petrecut acest timp la fermă, alături de cei trei bărbaţi. Bunicul era mereu în căutare de mici treburi care să ne mai ocupe timpul, însă chiar nu mai era de făcut aproape nimic înainte de căderea zăpezii. Tata mare sugeră râzând să învăţăm să tricotăm, însă unchiul Charlie spuse că pentru el cârpitul era suficient.

Nu trecuse prea mult timp de când plecase învăţătoarea noastră – dar mie mi se părea o veşnicie.

De fiecare dată când se ivea ocazia, mă duceam cu bunicul în oraş. L-am vizitat de două ori pe Willie şi o dată pe Avery. L-am vizitat chiar şi pe Mitch Turley, care abandonase şcoala îndată ce-şi convinsese părinţii că n-avea rost să mai continue studiile. Ştiam că Mitch n-ar fi înţeles dorinţa mea de a mă întoarce la şcoală, aşa că

nu i-am spus nimic despre asta. În schimb, i-am povestit despre aventura noastră de-a lungul râului. De fiecare dată când noi, cei trei, o povesteam cuiva, ni se părea mai grozavă.

Cu toate acestea, eram plictisit. Cred că reuşisem să-i calc pe nervi pe cei de la fermă, căci într-o zi bunicul veni şi-mi spuse că se duce în oraş şi, dacă vreau, pot să-mi fac bagajele şi să mă duc la mătuşa Lou. Se zvonea că noul dascăl era pe drum şi că şcoala ar putea începe cât de curând.

Ei bine, mai auzisem asta înainte şi nu se întâmplase nimic, însă am tăcut chitic. Mi-am împachetat hainele în valiza cea mică, am aruncat-o în spatele căruţei, apoi m-am întors în bucătăria cea mare a fermei ca să-mi iau rămas bun de la tata mare şi de la unchiul Charlie. Am luat-o în braţe pe Pixie şi ne-am îndreptat spre oraş.

— Simţi răceala din vânt, băiete? spuse bunicul în timp ce-şi ridica gulerul. Era rece pentru cel aşezat pe bancheta căruţei. Am încuviinţat şi am urmat exemplul bunicului.

— Iarna e pe-aproape. Nu ştiu dacă am mai avut vreodată o toamnă ca asta.

Am încuviinţat din nou şi am privit la copacii ce mărgineau drumul. Crengile se clătinau încoace şi încolo, iar frunzele dănţuiau ici-colo, ca şi când ar fi cercetat terenul, ca să vadă unde să-şi facă culcuşul înainte de a cădea zăpada.

Bunicul îndemnă caii la trap, apoi l-am surprins privind la cer.

Privirea mea o urmă pe a sa. Da, se părea că vom avea parte curând de zăpadă. N-am vrut să mă gândesc la lemnul de care era nevoie pentru focuri şi la munca în plus pe care urma s-o fac. Am zâmbit în sinea mea şi m-am dus mai degrabă cu gândul la săniuşul pe coama colinelor acoperite cu zăpadă şi la patinajul pe heleşteul îngheţat.

Când am ajuns la mătuşa Lou, nimeni nu răspunse bătăii uşoare în uşă. Bunicul intră în casă, aşa cum ne era obiceiul atunci când mă aducea la oraş, strigând-o pe mătuşa în timp ce o căută.

— Cred că Lou a ieşit... Se opri când auzi un zgomot venind dinspre dormitor.

Bunicul ciuli urechile şi ascultă câteva clipe.

— Lou? strigă el.

— Aici, tata, veni răspunsul aproape şoptit.

Ne-am dus amândoi la uşa camerei mătuşii Lou. Zăcea în pat cu obrajii aprinşi şi cu storurile la geam trase.

— Te simţi rău? întrebă bunicul încetişor. Mă întrebam ce rost mai avea acea întrebare. Lou nu avea obiceiul de a sta în pat în timpul zilei.

Ea zâmbi, însă era un zâmbet tare fragil.

— Nu prea rău, răspunse ea, dar doctorul spune că ar trebui să stau în pat câteva zile.

Bunicul traversă încăperea şi se apropie de patul ei. În mod automat, mi se păru, mâna lui mare şi aspră atinse fruntea lui Lou.

— A fost aici doctorul? întrebă el. Ştiam că asta-l îngrijora pe bunicul. Nimeni nu chema doctorul dacă era vorba de un nas înfundat sau de o banală durere de stomac.

— Sunt bine, tata, chiar sunt, îl asigură Lou degrabă. Nici nu mă simt prea rău, dar doctorul spune că, la vârsta mea, ar fi mai bine să stau în pat. Pojarul poate da complicaţii.

— Pojar? Cred că amândoi am rostit cuvântul în acelaşi timp.

Lou păru puţin stânjenită.

— Micuţa Sarah Smith a avut pojar, apoi şi mama ei s-a molipsit. Le-am dus câteva cărţi şi nişte supă de pui şi... cred că n-ar fi trebuit să mă duc. Asta e, acum am şi eu pojar, iar doctorul a spus: „Stai în pat”, Nat mi-a spus şi el: „Stai în pat”, aşa că asta fac,

stau în pat.

După felul în care spusese aceste cuvinte, ştiam că treaba asta nu era uşoară pentru mătuşa Lou.

— Trebuia să trimiţi după noi, draga mea, spuse bunicul.

— Nu sunt bolnavă, tata. Chiar nu sunt. N-are rost să mai deranjez şi pe alţii.

— Ei bine, Josh este acum aici, spuse bunicul. Îţi va fi de ajutor. Poate face tot felul de lucruri. Poate chiar găti. Charlie l-a învăţat câteva lucruri, că tot n-a avut ce face săptămâna asta.

Lou îmi zâmbi.

— Mă bucur să te avem înapoi, Josh, spuse ea. Mi-a fost dor de tine. Ştiam că eram pentru ea mai mult decât băiatul ce-o ajuta la treabă. Mătuşa Lou chiar îmi dusese dorul cât fusesem plecat – mie şi lui Pixie.

Am pus-o pe Pixie în braţele întinse ale mătuşii Lou, iar căţeluşa se cuibări lângă ea, lingându-i obrazul. O clipă mi-a fost teamă – oare câinii făceau pojar? Pe urmă m-am gândit că nu se poate aşa ceva şi m-am liniştit.

— Mă duc să-mi pun lucrurile în cameră, am spus.

Pe când terminam de despachetat, am auzit şuieratul ceainicului. Bunicul îi pregătea mătuşii Lou ceai proaspăt. Observasem câteva rufe pe sfoară când sosisem, aşa că m-am gândit că aş face bine să mă duc şi să le adun înainte de a cădea zăpada. Când am reuşit, în cele din urmă, să desfac hainele ce se înfăşuraseră în jurul sforii, degetele îmi erau amorţite de frig. Da, iarna era pe drum.

Apropiindu-mă de casă, am auzit-o pe mătuşa Lou râzând. Nu ştiu ce-i spunea bunicul, dar se părea că se simţeau bine povestind. Am împăturit hainele, trăgând în piept mirosul lor proaspăt, curat, şi le-am pus în coş. Între timp, degetele mi se încălziseră.

— Josh, strigă mătuşa Lou, sunt prăjituri în castronul de pe masă. Doamna Brown mi le-a adus dimineaţa asta. Ia-ţi câteva şi adu-i şi bunicului, te rog.

— Mai ai nevoie de ceva înainte de a mă duce să aduc lemne? am întrebat-o pe mătuşa Lou în timp ce duceam la gură o bucată de prăjitură şi-i întindeam bunicului castronul.

— Te-ai putea duce până la magazin să cumperi câteva bucăţi de carne de porc pentru cină? mă întrebă. Am încuviinţat şi am vârât în gură ultima bucăţică de prăjitură, ca să-mi pot elibera mâinile pentru a-mi încheia haina.

Măcelăria era întotdeauna un loc aglomerat. Câteodată eram nevoit să aştept la coadă zece sau cincisprezece minute. Nu era locul meu preferat. Nu-mi plăcea mirosul, amestecul de rumeguş şi carne proaspătă. Nu-mi plăcea să mă uit la lăzile pline cu bucăţi de carne – vaca sau porcul cuiva, desigur. Aş fi preferat să aştept afară, însă vântul era prea tăios, aşa că am intrat şi m-am aşezat la rând – de data asta nu pentru multă vreme.

Măcelarul se ocupa de fiecare client în parte, iar după ce încredinţă doamnei Olaf carnea tocată împachetată în hârtie maro şi o marcă pe foaia ei, se întoarse spre mine.

— Bună, Joshua. Cred că ai auzit vestea cea bună.

Nu auzisem nicio veste, bună sau rea, din câte îmi aduceam aminte, aşa că am clătinat din cap.

— Nu, domnule, am spus.

— N-ai auzit? Ei bine băiete, vacanţa voastră s-a cam sfârşit. Noul dascăl a sosit cu trenul de astăzi.

Cred că se aşteptase să vadă o expresie de dezamăgire pe chipul meu, sau să încep să bombăn, sau ceva de felul ăsta, pentru că păru mai întâi foarte surprins, apoi trist, ca şi când mi-ar fi stricat surpriza.

— Nu eşti supărat? mă întrebă.

— Nu, domnule, am răspuns sincer.

— Îţi place şcoala? întrebă, nevenindu-i să creadă.

La întrebarea asta n-am mai răspuns atât de grabnic. Nu doream să păr ciudat sau ce ştiu eu cum. Am înghiţit.

— Cred că da, am spus.

Scutură din cap ca şi când ar fi vrut să dea la o parte o pânză de păianjen, apoi spuse ceva ciudat.

— Bravo ţie. Poate că nu vei fi nevoit să-ţi petreci viaţa stând toată ziua în mirosul ăsta oribil de carne.

Îmi înmână pachetul şi se întoarse ca să treacă preţul pe lista pe care o păstra pentru unchiul Nat.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am mormăit un „mulţumesc” şi am deschis uşa. În plus, mă grăbeam să ajung acasă. Primisem veşti grozave!

Când am ajuns acasă, cu răsuflarea întretăiată din cauza alergăturii, unchiul Nat sosise deja de la biserică şi şedea lângă mătuşa Lou, uşurat s-o vadă stând ascultătoare în pat şi povestind cu bunicul.

— A sosit noul dascăl! i-am anunţat pe toţi gâfâind.

— A sosit deci? spuse bunicul cu un zâmbet. Se pare că zvonul despre venirea ei s-a dovedit a fi adevărat de data asta.

— Despre el, spuse unchiul Nat încetişor.

Ne uitarăm cu toţii la el.

Privirea bunicului se întoarse la chipul meu îmbujorat.

— Când a ajuns învăţătoarea aici, băiete?

— Este bărbat, spuse din nou unchiul Nat.

Se pare că de data asta înţelesesem cu toţii – adică bunicul.

— Este bărbat?

— Corect, spuse unchiul Nat.

— În vârstă? întrebă bunicul, ca pentru a se asigura că noul dascăl va fi în stare să controleze pe băieţii mai mari.

— Aproape de vârsta mijlocie, cred, răspunse unchiul Nat.

— Vârsta mijlocie, repetă bunicul, cântărind parcă informaţia primită. A venit singur?

— Nu, împreună cu soţia şi copilul.

— Copil? întrebarea venise şi de această dată din partea bunicului.

— O fată, spuse unchiul Nat. Îndată mi-am scos din minte informaţia. Dacă ar fi fost băiat poate că m-ar fi interesat ce vârstă are.

— Frumos, spuse bunicul. Chiar frumos. Te vei putea întoarce la învăţătură, băiete.

Am încuviinţat şi mai apoi mi-am dat seama că încă mai ţineam în mână pachetul cu carnea de porc.

Bunicul se ridică şi adună cănile.

— Aş face mai bine să pornesc spre casă înainte de căderea zăpezii, spuse el. Josh, ai adus în casă laptele şi untul?

— Da, i-am răspuns.

— Atunci ar fi bine să-mi iau tălpăşiţa. Ai grijă de tine, mă auzi, Lou? Josh este aici şi te poate ajuta.

Lou zâmbi.

— Promit, spuse ea. Cu toate că nu mă mai simt bolnavă.

— Abia am reuşit s-o ţin în pat, spuse unchiul Nat.

— Ai face mai bine să nu rişti, îi reaminti bunicul mătuşii Lou. Apoi adăugă dus pe gânduri:

— Credeam că ai avut pojar, când erai doar o copilă.

— Doctorul spune că e pojar roşu, răspunse mătuşa Lou. Cel nemţesc. Nu e atât de grav ca celălalt, dar din când în când pot să apară complicaţii.

— Ai grijă. Bunicul se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz, ciufuli blăniţa lui Pixie, apoi se întoarse spre mine:

— Mă bucur că începe şcoala, băiete, spuse din nou şi mă bătu uşurel pe umăr.

Se întoarse spre unchiul Nat.

— Ştii cumva când încep cursurile?

— Am auzit că lunea viitoare, răspunse el.

Eram cam dezamăgit să aud asta. Era miercuri. Sperasem că şcoala va începe mâine. Eram nerăbdător să-l cunosc pe noul dascăl. Niciodată nu mai avusesem vreun dascăl.

— Cred că are nevoie de câteva zile ca să se instaleze, spuse bunicul.

Îşi puse mâna din nou pe umărul meu, îl strânse puţin, aşa cum făcea întotdeauna când îşi lua rămas bun şi plecă. Unchiul Nat ieşi cu el.

M-am îndreptat spre bucătărie ca să pun carnea pe masă.

Unchiul Nat se întoarse spre mine şi-mi spuse pe un ton glumeţ:

— Poţi alege, Josh. Vrei să pregăteşti cina, sau să aduci lemne?

N-am ezitat nici măcar o secundă.

— Aduc lemne, am răspuns eu, după care mi-am dat jos haina cea bună, trăgându-mi pe mine haina cu care trebăluiam pe-afară, înainte de a părăsi bucătăria călduroasă.

Vântul mirosea a zăpadă, asta era sigur.

CAPITOLUL 9

NOUL DASCĂL

În următoarele zile n-am prea avut timp să mă plictisesc. Cu mătuşa Lou încă în pat şi unchiul Nat ocupat cu îndatoririle bisericeşti, aveam suficient de lucru cât să-mi ţină mâinile şi mintea ocupate. Veni şi prima zăpadă, iar asta însemna că aveam de cărat mai multe lemne şi cărbune. Da’ tare frig mai era! Se părea că Moş Gerilă dorea să răscumpere timpul pierdut, totul într-o zi sau două – gândindu-se că avusesem parte de suficient soare şi căldură. Zăpada căzu peste noapte, iar vântul de miazănoapte o spulberă în mormane mari, la fiecare colţ al casei. Am fost nevoit să-mi croiesc drum cu lopata la magazia de cărbune şi stiva de lemne. Însă priveliştea era minunată.

Când şi când se mai auzea câte ceva despre noul dascăl. Nu puteam chema pe nimeni la noi, pentru că eram în carantină, aşa că povesteam cu câte un prieten la fereastra deschisă, sau peste poarta din faţa casei. Aţi fi surprinşi să aflaţi câte lucruri se mai zvoneau despre noul dascăl.

Cineva spuse că omul fugea din calea legii, altcineva că fugea de armată, ba un altul că omul nostru nu fugea de nimic. Nevastă-sa fugea. Se mai zvonea că fusese dat afară din şcoală pentru că bătuse atât de tare un băiat, că-l lăsase mai mult mort decât viu, sau că şi-a pierdut postul din cauza unei femei geloase care îl acuzase pe nedrept, asta din cauză că nu fusese de acord să-şi părăsească nevasta pentru ea.

Se vorbea chiar şi despre starea lui financiară. Unii spuneau că abia făcea faţă creditorilor, alţii că îşi pierduse casa, calul şi toată averea, acestea revenindu-i bancherului din oraşul în care predase ultima oară.

Nimeni nu părea să ştie cu exactitate unde predase. Nimeni nu

părea să ştie multe lucruri reale despre el, însă bârfa continuă să plutească pe deasupra gardurilor şi în casele oamenilor din oraş. Unchiul Nat era tare supărat din cauza asta şi spuse că ar trebui convocată o întâlnire a cetăţenilor, punându-se capăt unor asemenea neghiobii.

— Un om este considerat nevinovat până în clipa când i se dovedeşte vinovăţia, spunea el.

Toate acestea mi se păreau mai degrabă misterioase. Abia aşteptam să dau ochii cu omul. Eram sigur că atunci când îl voi vedea, îmi voi putea da seama de îndată care dintre toate zvonurile acelea erau întemeiate.

Când sosi şi ziua de luni, doctorul îi îngădui mătuşii Lou să se ridice din pat. Era nerăbdătoare să-şi ia din nou în stăpânire gospodăria, iar eu şi unchiul Nat eram la fel de nerăbdători să-i îngăduim s-o facă.

Am pornit spre şcoală cu pacheţelul de mâncare bine burduşit şi cu mare entuziasm. Ne înţelesesem – Avery, Willie, Jack şi eu – să ne întâlnim la colţul străzii principale şi să mergem împreună la şcoală. Niciunul n-ar fi vrut ca celălalt să dea ochii cu dascălul înaintea sa.

Willie şi Avery se aflau deja la locul de întâlnire când m-am apropiat gâfâind. Îmi simţeam plămânii îngheţaţi în timp ce mă apropiam de ei suflând greu.

A trebuit să-l aşteptăm pe Jack. Stăteam acolo, sărind de pe un picior pe altul şi frecându-ne mâinile ca să nu îngheţe. Eram pe punctul de a renunţa la aşteptare, când Jack apăru gâfâind de după colţ. Obrajii lui erau roşii – probabil din cauza vântului rece. Se agăţă de mâna mea şi mă strânse puternic.

— N-o să vă vină să credeţi, spuse el. Nici eu n-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

— Ce să vedem? întrebă Willie, iar eu şi Avery ne ciulirăm urechile.

— Ei bine, ştiţi că noul dascăl s-a mutat lângă noi.

Am aşteptat, întrebându-ne dacă veştile lui urmau a întrece pe cele auzite deja.

— Sâmbătă, mama m-a trimis în oraş ca să cumpăr ouă şi lapte. Atunci am văzut-o – chiar în clipa când ieşea pe poarta casei lor.

— Pe cine? am întrebat la unison. Pe cine? Ştiam că minţile noastre lucrau febril pentru a ghici încotro ne ducea această nouă istorisire.

Jack ne privi de parcă ar fi trebuit să ştim „cine” şi fără să mai întrebăm.

— Fiică-sa, spuse el. Cine altcineva?

— Fiică-sa! Aproape că am explodat cu toţii.

— Sfinte Sisoe! spuse Avery. Credeam că ai ceva *noutăţi* pentru noi.

— Cred că fiică-sa poate ieşi din propria casă când pofteşte, am spus pe un ton sarcastic şi i-am întors spatele lui Jack.

— Veniţi, spuse Willie. Să pornim spre şcoală până nu îngheţăm bocnă.

Jack păru dezamăgit. Nu reuşeam să-l înţeleg; era atât de entuziasmat de vestea asta stupidă.

— Aşteptaţi, spuse el în timp ce ne-am urnit din loc. Aşteptaţi...

Însă nu eram dispuşi să-l mai ascultăm.

Jack mai făcu o încercare.

— Ce vă grăbiţi aşa? Nu vreţi să auziţi...

— De ce ne-ar interesa faptul că fiica lui iese din casă? întrebă Avery. E ciudată, sau ceva de felu’ ăsta?

Jack mă opri locului, iar ceilalţi băieţi se întoarseră pentru a-l privi.

— N-aţi văzut-o? întrebă el.

Am clătinat cu toţii din cap, iar eu am încercat să mă trag din strânsoarea mâinii lui Jack.

— Aţi auzit ceva despre ea? continuă Jack.

— Am auzit că dascălul are o fiică, am spus eu ridicând din umeri.

— Da, şi eu la fel, spuse Willie, expresia lui spunând: „şi ce dacă?” Se răsuci pe călcâie. Haideţi, să intrăm înainte să sune clopoţelul.

Jack îmi dădu drumul, însă pe chip i se aşternu o expresie ciudată.

— Băieţi, cred că vă aşteaptă o mare surpriză, fu tot ce spuse.

Ne-am uitat la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Am intrat în holul mic al clădirii şi am scuturat zăpada de pe haine înainte de a le agăţa în cuierele ce ne fuseseră repartizate. M-am surprins căutându-l cu privirea pe noul dascăl.

Şi alţi elevi dădeau buzna în holul de la intrare. Am schimbat câteva cuvinte de salut cu colegii şi le-am făcut loc fetelor să treacă înainte, fără niciun comentariu. Una sau două priviră în direcţia noastră şi începură să chicotească. Fetele erau tare prostuţe, după părerea mea.

Noi, băieţii, n-aveam cum să intrăm în clasă înainte de sunetul clopoţelului. Parcă nu se cuvenea. Însă, în acelaşi timp, eram nerăbdători să-l vedem pe bărbatul care urma să ne predea pentru tot restul anului şcolar. Din zvonurile ce circulaseră, nu-mi puteam închipui dacă are o mustaţă lungă şi răsucită la vârfuri şi o pereche de ochi neliniştiţi, sau dacă avea coarne şi o coadă roşie.

Oricum, încă ne mai aflam în hol, încercând să privim prin uşa

ce nu era deschisă suficient pentru a putea vedea în clasă, când uşa de la intrare se deschise din nou şi o rafală de vânt rece se strecură înăuntru. În dosul fulgilor de nea se afla cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată. Cred că toţi am rămas cu gura căscată. Stătea acolo, la doar câţiva paşi de noi, scuturând zăpada de pe haina de un verde catifelat. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi ne privea cu nişte ochi albaştri – albaştri, ce se iveau de sub o pălărie albă, pufoasă. Îşi scoase pălăria ca să-şi scuture zăpada de pe ea, iar buclele-i castanii i se revărsară în cascadă pe umeri.

Cred că Avery a fost cel care şi-a găsit primul graiul.

— Cine este? întrebă şoptit.

Eu eram prea ocupat cu privitul.

Ea aruncă din nou o privire spre noi şi în loc să-şi plece ochii şi să se îmbujoreze ruşinată – sau să chicotească la fel ca celelalte fete – în ochi i-am citit un licăr jucăuş, ca o umbră. Mai apoi dispăru pe uşa clasei.

— Cine a fost? grăi din nou Avery?

— O, spuse Jack cu un rânjet asemănător cu al unui om care face pe atotştiutorul. Este doar fiica dascălului.

— De ce nu ne-ai spus nimic despre ea? întrebă Avery.

— N-aţi fost interesaţi de fiica dascălului. Ţineţi minte?

I-am aruncat lui Jack o privire nimicitoare şi mi-am croit drum pe lângă ceilalţi băieţi. Clopoţelul nu sunase încă, însă eram nerăbdător să văd dacă nu cumva visasem.

M-am îndreptat spre pupitrul meu din spatele clasei şi am reuşit să mă aşez fără să mă împiedic de nimeni. Cărţile îmi alunecară în dezordine pe banca de lemn din faţa mea, iar ochii mei începură să scruteze încăperea.

Se afla acolo, asta era sigur. Îşi scosese haina verde, iar rochia albastră pe care o purta îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. O

voce venită din faţa clasei ni se adresa. Cuvintele reuşiră oarecum să-şi croiască drum în mintea mea şi presupun că am ascultat toate ordinele ce ne fură date în acea dimineaţă.

Am citit când mi s-a cerut să citesc – am răspuns când am fost solicitat – am făcut exerciţiile ce ne-au fost date – am fost activ la lecţia de silabisire – ba chiar am spus „Nu, domnule” şi „Da, domnule” şi cumva am reuşit să fac faţă acelei dimineţi, însă mintea mea era la cu totul alte lucruri.

Când am primit pauza de amiază, toţi băieţii mai mari se adunară la taclale, fiica dascălului constituind subiectul principal. Am ascultat, însă nu am vorbit prea mult. Adică, mi se părea cam nepoliticos să discut despre ea în felul acesta.

Skeet Williams îl înşfăcă pe Jack Berry de gulerul cămăşii.

— Cum o cheamă? Cum o cheamă? întrebă insistent. Jack abordase un aer sfidător, ştiind că el era singurul care părea s-o fi văzut pe fată înainte de începerea cursurilor.

Însă oricât i-ar fi fost de greu să admită, Jack nu-i cunoştea numele.

— O cheamă Camellia, interveni Andy Johnson pe un ton oarecum superior.

— De unde ştii? îl provocă Jack, parcă nedorind să-şi împartă faima cu altcineva.

— Dascălul – tatăl ei – i-a spus aşa. Nu l-aţi auzit?

Jack nu auzise. Nici eu. Însă trebuia să admit că nu prea auzisem multe din câte spusese dascălul în acea dimineaţă.

— Camellia, spuse Avery şoptit. E o floare, nu-i aşa?

Mulţi încuviinţară şi începură să facă tot felul de comentarii drăguţe la adresa ei. Eu m-am îndepărtat de grup. Felul în care vorbeau mi se părea prea asemănător cu chicotele fetelor. Nu-mi plăcea senzaţia.

Avery mă urmă. Am traversat curtea îngheţată a şcolii, lovind cu piciorul grămezile de zăpadă, iarba uscată şi cam tot ce-mi stătea în cale.

— Ce s-a întâmplat, Josh? l-am auzit pe Avery întrebându-mă. Eşti supărat?

— Nu, am spus. Nu sunt supărat.

— Sper că nu te îmbolnăveşti şi tu de pojar.

Mi-am ridicat brusc capul.

— Nu, sunt bine. De unde ideea asta prostească?

— Păi, eşti cam tăcut. De obicei iei parte la distracţie.

— La distracţie! am spus pe un ton iritat. Asta este distracţie?

Avery se uită la mine surprins.

Începu să spună ceva, însă l-am întrerupt.

— Într-un fel, nu mi se pare corect să vorbeşti despre... despre oameni când aceştia nici măcar nu sunt acolo să se apere.

— Da’ nu spuneam nimic rău, mă contrazise Avery.

— Ei bine... depinde, am continuat. Vreau să spun... dacă ea este o fată cumsecade, s-ar putea să nu-i placă faptul că nişte băieţandri discută despre ea ca şi când... ca şi când ar fi un obiect la care să căşti ochii sau ceva de felul ăsta.

Avery înghiţi greu.

— Şi, am continuat eu, ce-ar fi s-o lăsăm în pace şi să ne jucăm „Vulpea şi gâştele”, sau altceva?

— Nu-ţi prea place de ea, nu-i aşa? Da’ ce ţi-a făcut de...?

M-am uitat direct în ochii lui Avery. Aş fi vrut să-i spun în faţă cât de bătut în cap era... dar era prietenul meu cel mai bun. Îşi plecă privirea şi-şi frecă bocancii de pământul îngheţat.

— N-are nimic de-a face cu faptul că-mi place sau nu-mi place, am spus în cele din urmă. Nici măcar n-o cunosc – încă. Şi nici tu. Şi niciunul dintre ceilalţi băieţi. Da’ a sta acolo şi a discuta despre ea

nu foloseşte nimănui. Am putea foarte bine să ne jucăm, sau să facem altceva.

— Mă duc să-i chem pe băieţi, spuse Avery, însă înainte de a se răsuci pe călcâie, mai spuse ceva, încet şi pe un ton aproape acuzator.

— Te asemeni din ce în ce mai mult cu unchiul tău, predicatorul, ştii asta? Toţi cei din oraş ştiu că nu suportă ca cineva să vorbească despre altcineva. Spunând acestea, Avery dispăru.

Ştiam că unchiului Nat nu-i plăceau bârfele din oraş. El însuşi fusese victima lor pe când era copil şi în timp ce încerca să-şi croiască drumul în viaţă. Însă nu ştiusem că i se dusese vestea în oraş din cauza acestui lucru.

Ei bine, poate că învăţasem de la unchiul Nat. Nici mie nu-mi plăceau bârfele. Şi nu-mi era deloc ruşine de lucrul ăsta.

Avery îi adună pe băieţi şi am început să ne jucăm „Vulpea şi gâştele”. Jocul se animă, însă am observat că băieţii continuau să arunce ocheade în direcţia fetelor care se jucau de-a prinselea. Printre ele se afla şi noua colegă, Camellia.

Se adaptase destul de bine şi alerga la fel de repede ca şi Mary Turley, despre care se ştia că era o adevărată sportivă.

Clopoţelul sună şi ne întoarserăm în încăperea încălzită. N-am putut să nu observ cât de drăguţă era Camellia, cu obrajii îmbujoraţi şi părul răvăşit de alergătură.

La încheierea zilei am plecat împreună cu băieţii mai mari. Probabil că aţi ghicit care era subiectul conversaţiei dintre noi. Însă nu voiam să mai ascult. Nu mi se părea potrivit din partea lor să vorbească, să râdă şi să facă glume pe seama ei. M-am tras mai la o parte şi le-am spus că trebuie să mă grăbesc acasă. Mătuşa Lou probabil că avea nevoie de mine.

Cred că am alergat tot drumul – nu-mi prea amintesc.

Când am intrat în bucătăria călduroasă, mirosind a pâine proaspăt coaptă, mătuşa Lou nu dădea niciun semn că s-ar fi simţit rău.

— Şi cum a fost prima ta zi la şcoală, Josh? mă întrebă ea.

— Bună, am răspuns.

— Te bucuri că ai început din nou şcoala?

Am răspuns că mă bucuram.

— Şi cum este noul tău dascăl?

Am început să răspund, apoi m-am oprit, stânjenit. Mi-am dat seama, dintr-odată, că n-aveam idee. Nici măcar nu-mi aminteam cum arată omul.

CAPITOLUL 10

VISCOLUL

Ziua următoare mi-am propus să casc bine ochii la noul nostru dascăl. Nu doream să mai fiu prins din nou în stânjenitoarea situaţie în care am fost pus de mătuşa Lou cu o seară înainte. Dacă era necesar, îi voi afla până şi numărul de la încălţări!

Numele său era domnul Foggelson, atâta ştiam. Asta însemna că numele de familie al Camelliei era tot Foggelson. Camellia era singurul copil la părinţi. Toată lumea spunea că seamănă cu mama ei, aşa că probabil mama ei era o femeie atractivă.

Însă am fost din nou distras de domnul Foggelson, dascălul nostru. Era de statură medie, nici înalt, nici scund. Nu avea mustaţă lungă şi răsucită, nici ochi neliniştiţi şi, cu siguranţă, n-avea coarne

şi nici coadă. Era proaspăt bărbierit şi avea ochi albaştri – ei bine, nu la fel de albaştri ca ai Camelliei, ci un gri-albăstrui. Avea părul de culoare castanie, nici prea închis, nici prea deschis, şi nici cu acele nuanţe arămii, precum părul Camelliei. Bărbia n-avea acea proeminenţă caracteristică oamenilor încăpăţânaţi, însă nu era nici mică şi ascunsă în gulerul cămăşii, ca a acelora excesiv de timizi. Era un bărbat cu totul normal.

Avea un glas plăcut, nu ţipător, nici prea profund. Preda cursurile cu autoritate, însă nu cu aroganţă. Părea să stăpânească bine subiectele. Era răbdător cu cei mai înceţi la învăţătură, însă părea că apreciază cum se cuvine o minte ageră. În concluzie, trebuia să admit că probabil era cel mai bun dascăl pe care-l avusesem în puţinii mei ani de şcoală.

Odată întocmit raportul mental pentru ştiinţa mătuşii Lou şi a oricui ar fi dorit să ştie, mi-am lăsat gândurile să se îndrepte spre alte lucruri – întrebându-mă dacă Camelliei îi plăcea să patineze pe suprafaţa îngheţată a heleşteului sau să coboare cu sania coama abruptă şi vălurită a dealului. Mi-o închipuiam cu părul în vânt şi obrajii îmbujoraţi.

Mă întreb dacă i-ar face plăcere să vină la fermă cu mine. Eram sigur că tata mare nu mai văzuse o fată atât de drăguţă şi nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi descris-o.

Mă întrebam dacă-i plac câinii şi ce părere ar avea despre Pixie a mea. Parcă o vedeam cu Pixie în braţe, trecându-şi degetele lungi şi subţiri prin blăniţa moale şi pufoasă. Abia aşteptam să le fac cunoştinţă celor două – eram sigur că va fi dragoste la prima vedere, reciprocă.

Oare o să mă bâlbâi şi o să fac o grămadă de gafe prosteşti înainte de a-i dovedi că sunt altfel decât ceilalţi? mă întrebam. Înainte de a-şi da seama că îmi place de ea ca persoană, nu doar

pentru chipu-i frumos?

Apoi mi-am dat seama că acest „chip frumos” era cam tot ce ştiam despre Camellia. Ei bine, va trebui să aflu mai multe despre ea.

Săptămâna se scurse grabnic – prea grabnic, după părerea mea. Visasem cu ochii deschişi, aruncasem ocheade şi aranjasem întâlniri „întâmplătoare”. Mă întrebam cum voi supravieţui întregul sfârşit de săptămână fără s-o văd. Mulţi dintre colegii mei de clasă locuiau în oraş şi aveau ocazia s-o vadă pe Camellia în timp ce se ducea la cumpărături trimisă de mama ei, sau poate la o plimbare alături de tatăl său. În schimb eu, urma să petrec sfârşitul de săptămână alături de bărbaţii de la fermă – singur, singurel.

N-am vorbit cu nimeni din familie despre Camellia. Nu pentru că nu m-aş fi gândit la ea – însă nu ştiam ce să spun şi cum să spun. Am încercat să-i strecor câteva cuvinte lui Pixie – apoi am simţit cum obrajii mi se îmbujorează de ruşine.

Am reuşit să trec cu bine de ziua de sâmbătă, cu toate că mintea nu-mi stătea la treabă. Abia aşteptam sosirea zilei de duminică. Eram sigur că fata va veni, împreună cu părinţii ei, la biserica unchiului Nat, pentru că era singura biserică din oraş. Abia aşteptam s-o vadă şi tata mare. El o va remarca, asta era sigur – pentru că fata se deosebea de celelalte – şi mă va întreba cine era fata asta nouă, iar eu îi voi putea spune: „Este Camellia Foggelson, fiica noului dascăl”. Nu era nevoie să mai spun că avea cei mai albaştri ochi din lume, sau cel mai frumos păr castaniu-roşcat. Tata mare avea să se convingă singur.

Însă când ne-am trezit duminică dimineaţa devreme, ca să ajungem la biserică, ne-a întâmpinat o furtună de zăpadă cum nu mai văzusem până atunci. Vântul şuiera, ridicând zăpada în văzduh şi purtând-o de colo-colo cu atâta înverşunare, că nici măcar grajdul

nu-l mai puteam zări.

— Ooo, remarcă unchiul Charlie în timp ce privea pe geamul îngheţat, ia te uită cum mai urlă!

— Cred că iarna asta e hotărâtă să se revanşeze pentru toamna caldă de care am avut parte, spuse bunicul.

— Cred că nu ne va fi uşor să ajungem la biserică, am mormăit, mai mult pentru mine decât pentru urechile celorlalţi.

— Nimeni nu va reuşi să ajungă la biserică dimineaţa asta, spuse bunicul foarte sigur pe sine. Şi cred că nici cei din oraş n-o să ajungă.

Puteţi fi sigur că am fost dezamăgit. Dintr-odată, Ziua Domnului mi se păru lungă şi dezolantă. Cum vom reuşi oare să umplem ceasurile ce ne stăteau înainte?

Singurul eveniment al zilei se dovedi a fi lupta noastră cu vântul în încercarea de a hrăni caii, vacile, porcii şi păsările. Tare se mai bucurară să ne vadă. Ne-am întors în casă îngheţaţi până la oase şi tremurând, mulţumiţi că aveam suficiente lemne care să ne ţină de cald.

După masa de prânz, l-am ajutat pe unchiul Charlie să spele vasele. Ne-am aşezat având în faţă câte o ceaşcă cu cafea fierbinte şi o farfurie cu prăjituri făcute de mătuşa Lou, şi am jucat şah. Tata mare îl provocă pe bunicul, iar unchiul Charlie se „războiˮ cu mine. Mintea nu-mi prea stătea la joc şi n-am jucat aşa cum ar fi trebuit s-o fac.

— Cred că o să trag un pui de somn, spuse tata mare, după cum îi era obiceiul după-amiaza.

— Şi eu, am spus, ridicându-mă şi căscând. Toţi ochii se întoarseră spre mine.

— Ai studiat prea mult, Josh? întrebă bunicul.

— Păi... nu... nu prea mult, m-am bâlbâit eu. Daˮ trebuie să

învăţ puţin mai mult, ca să recuperez timpul pe care l-am pierdut.

Toţi aprobară cuvintele mele.

Adevărul era că studiasem mai mult. Cred că doream să dovedesc noului dascăl că aveam o „minte strălucită”, ştiind că admira aşa ceva. Nu prea ştiam ce părere avea Camellia despre băieţii cu minte strălucită, însă mă gândeam că nu strică să-l impresionez pe tatăl ei.

— Ai face bine să tragi şi tu un pui de somn, spuse unchiul Charlie. Oricum, n-ai altceva mai bun de făcut.

M-am dus în camera mea şi m-am întins pe pat – însă n-am putut dormi. Am rămas acolo, mângâind-o sub barbă pe Pixie. I-am promis că ne vom întoarce în oraş – nu peste multă vreme.

Nu cred că Pixie îmi împărtăşea dorinţa de a mă întoarce în oraş. Mă îngrijoram gândindu-mă că s-ar fi putut ca familia Camelliei să fi rămas fără lemne şi să nu se descurce prea bine pe o vreme ca asta. Mă îngrijoram şi pentru faptul că era posibil ca ceilalţi băieţi să se fi dus ca să vadă cum se descurcă familia dascălului, iar asta i-ar fi pus într-o lumină favorabilă în ochii acestuia.

Nu, nu mă ajutau cu nimic asemenea gânduri, iar somnul mă ocolea. Am scos o carte veche de poveşti din lada în care-mi păstram „comorile” şi am încercat să citesc. Nu ştiu ce se întâmpla – ori se schimbase povestea, ori eu. Nu mai era la fel de captivantă – şi fusese cartea mea preferată.

În cele din urmă, am renunţat şi am rămas întins pe pat ascultând cum şuieră vântul. Oare mătuşa Lou şi unchiul Nat se vor îngrijora, gândindu-se că am pornit de acasă pe furtună şi întrebându-se când vom ajunge la ei? Nu, îl cunoşteau bine pe bunicul. Bunicul avea destulă minte ca să nu pornească la drum pe o vreme ca asta.

Când am auzit voci venind de jos, inclusiv pe cea a lui tata mare, mi-am dat seama că erau cu toţii acolo. Apoi am auzit zgomotul tacâmurilor – cineva pregătea cina. M-am gândit că era timpul să trec la treabă – motiv bun ca să mă ridic din pat.

Vântul şuieră şi vântură zăpada încă două zile. În unele locuri mormanele de zăpadă erau mai înalte decât mine. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un viscol mai mare. Am reuşit să ne ţinem mâinile ocupate, croindu-ne drum până la grajd, tăind şi cărând lemne. Până şi eu începusem să mă agit.

Miercuri viscolul se potoli şi soarele îşi făcu apariţia. Însă nu era înţelept să porneşti cu sania spre oraş prin acei nămeţi.

Am lipsit de la şcoală o săptămână. Am învăţat acasă. Asta mi-a umplut timpul şi n-aveam de gând să rămân în urmă cu învăţătura.

Duminică dimineaţă ne-am înfofolit bine şi ne-am îndreptat spre biserică. Bunicul se întrebase cum se descurcaseră mătuşa Lou şi unchiul Nat cu mâncarea. Întotdeauna le duceam lapte, ouă şi smântână de la fermă. Legumele şi fructele lor erau păstrate în pivniţa de rădăcinoase de la fermă, iar bunicul îi aproviziona întotdeauna fie cu carne proaspătă de pasăre, fie cu carne păstrată pe bucăţi mari de gheaţă în camera noastră rece şi plină de rumeguş.

— Au magazine în oraş, îi reamintise tata mare.

— De ce să mai cheltuie bani dacă nu-i nevoie? spusese bunicul, aşa că sania fu încărcată cu alimente. Aşa cum spuneam, ne-am înfofolit şi ne-am îndreptat spre biserică.

Când am ajuns la mătuşa Lou, am pus-o pe Pixie în lădiţa din dormitorul meu şi am ajutat la descărcatul săniei, asta înainte de a merge la biserică. Unchiul Nat era deja la biserică, făcând focul pentru a încălzi încăperea rece.

Mătuşa Lou spuse că se descurcaseră bine în timpul viforului, cu toate că unchiul Nat îşi făcuse probleme cu privire la unii dintre enoriaşi, în special cei mai în vârstă. Se temea că nu fuseseră pregătiţi aşa cum trebuie pentru vremea rece.

Ba chiar îl adusese în casă pe bătrânu' Sam, găzduindu-l în camera de zi, însă Sam se strecurase afară şi plecase, vineri noaptea. Unchiul Nat se gândise că plecase în căutarea unei sticle cu băutură.

Bătrânu' Sam era beţivanul oraşului. Cred că existau metode mai drăguţe de a menţiona asta – dar ăsta era adevărul.

Îl cunoşteam de când mă ştiam. Nu cred că am auzit să-l cheme şi altcumva. Toată lumea îi spunea Sam, sau bătrânu' Sam.

Când fusese mai tânăr şi nu era dependent de băutură, muncea cu ziua. Însă acum nici măcar nu mai încerca. Nu ştiu de unde avea bani pentru băutură. Că pentru mâncare n-avea. Unii oameni îi mai dădeau de mâncare, din milă. N-avea bani nici pentru haine. Unchiul Nat avea grijă de asta şi încerca să-l îmbrace cât mai bine, ca să nu se facă de ruşine sau să îngheţe.

Adevărul e că bătrânu' Sam îşi avea locul în oraşul nostru, la fel ca măcelarul sau băcanul, sau oricine altcineva. Era mereu dat exemplu de ticăloşie şi pierde-vară. Mamele obişnuiau să le spună băieţilor lor: „Vrei să ajungi ca bătrânu' Sam?" Oamenii spuneau despre lucrătorii mai leneşi: „E un trântor, ca bătrânu' Sam", iar dacă se ivea vreo ceartă între doi indivizi, îşi spuneau unul altuia: „Poţi să te iei de mână cu bătrânu' Sam", sau „Puţi ca bătrânu Sam" – însă nimeni nu putea face ceva care să-l schimbe pe Sam.

Unchiul Nat încercase. O, şi cât mai încercase! Întotdeauna încerca să-l cureţe pe Sam şi să-i dea mâncare sănătoasă. Încercase chiar mai mult să-l ajute să cunoască singura cale prin care putea *cu adevărat* să-şi cureţe viaţa şi să-şi facă un rost – dăruindu-se

Domnului Iisus. Îl auzisem chiar eu de nenumărate ori pe unchiul Nat spunându-i aceste lucruri. Însă Sam se tânguia, spunând că e prea târziu. Ce s-a legat nu mai poate fi dezlegat. Unchiul Nat insista: „Iisus poate face asta, Sam. El poate face din tine un om nou, dacă-L laşi. Niciun păcătos nu este prea murdar pentru ca Domnul să nu-l poată curăţa. Niciun păcat nu este prea mare pentru ca Domnul să nu-l poată ierta”. Însă Sam clătina din cap, îşi strângea mai tare sticla în mână şi plângea.

Ştiam şi fără să întreb că probabil unchiul Nat îl căutase deja pe Sam în toate locurile unde obişnuia să-şi piardă vremea – la grajduri, pe veranda din spate a magazinului de băcănie, în şopronul şcolii şi în mica şură din spatele primăriei. Mai ştiam că îndată ce se va termina serviciul divin de dimineaţă, unchiul Nat va pleca din nou să-l caute pe Sam.

Când am intrat în biserică, am cercetat grabnic cu privirea toată încăperea, însă familia Foggelson nu era acolo. Am fost teribil de dezamăgit. Nădăjduiam că nu se întâmplase nimic cu ei în timpul viscolului.

Avery şi Willie veniră la mine şi începură să-mi povestească despre ce se întâmplase în acele zile în oraş – despre focul din căminul familiei Smith, despre cei din familia Base ce rămăseseră fără lemne de foc şi fuseseră nevoiţi să dea foc la câteva piese de mobilier şi despre nasul degerat al lui Mitch Turley, pentru care avusese nevoie de tratament la doctor.

Nu mă prea interesau toate aceste veşti. Încă mă mai uitam după cei din familia Foggelson.

Se dovedi că nu lipsisem prea mult de la şcoală. Cursurile fuseseră reluate abia joi, şi numai câţiva dintre elevi se încumetaseră să iasă din casă. Încă mai era epidemie de pojar. Oamenii speraseră că frigul îi va pune capăt. Însă fusese un singur

pacient mai grav bolnav – fata cea mică a familiei Williams. Doctorul nădăjduia că urma să se facă bine îndată; însă îşi făcea probleme pentru vederea fetei, lucru pe care niciunul dintre noi nu-l pricepea.

După serviciul divin am luat masa la mătuşa Lou şi înainte de a ne aşeza la taclale cum se cuvine, unchiul Nat se ridică de la masă, scuzându-se. Ştiam că porneşte din nou în căutarea bătrânului Sam. M-am ridicat şi eu şi m-am dus să-mi iau haina.

Te ajut, am spus. Mă duc pe aleea ce coboară spre şcoală.

Unchiul Nat încuviinţă, privindu-mă cu mulţumire. Am ieşit din casă împreună, îj, timp ce bărbaţii rămaseră la taifas cu mătuşa Lou, servind cafeaua înainte de a o ajuta la spălatul vaselor.

Nu-i spusesem unchiului Nat că familia Foggelson locuia pe acea alee, mai jos de şcoală. Aveam ocazia să văd dacă totul era în regulă cu ei.

Când am ajuns în faţa casei familiei Foggelson, am fost uşurat să văd fumul ieşind pţ. Ambele hornuri. Casa nu părea să fi suferit în urma căderii de zăpadă, însă m-am îndreptat spre uşa din spatele casei şi am ciocănit, repetând în minte ce urma să spun – asta depinzând de cine-mi va deschide uşa. Mi-o deschise doamna Foggelson – cel puţin am bănuit că ea era. Semăna mult cu Camellia. Avea aceiaşi ochi albaştri, aceeaşi piele netedă şi un păr aproape la fel de frumos, deşi îl purta strâns într-un coc.

— Da? întrebă ea cu ezitare în glas.

— Sunt Joshua Jones, am spus degrabă, ca nu cumva să mi se închidă uşa în nas. Sunt unul dintre elevii soţului dumneavoastră şi am vrut să văd dacă aveţi nevoie de ceva... cu furtuna asta de zăpadă... m-am gândit că...

Însă femeia mă întrerupse.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse puţin cam monoton, zâmbind amabil.

Am început să mă bâlbâi. Plănuita cuvântare îmi ieşi cu totul din cap. Nu găseam de spus nici măcar un singur lucru înţelept.

— Suntem bine, Joshua, spunea ea. Însă îţi mulţumim că ai trecut pe aici. A fost un viscol grozav, nu-i aşa?

— Mă bucur, am spus eu împleticindu-mă, simţind cum mi se aprind obrajii. Vreau să spun, mă bucur că sunteţi bine.

— N-ai vrea să intri? întrebă ea, ţinând uşa larg deschisă pentru mine.

Oh, cum n-aş mai fi vrut, însă m-am surprins zicând:

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec. Adică – îl ajut pe unchiul Nat să-l găsească pe bătrânu’ Sam. Vreau să spun... întotdeauna se îngrijorează că ar putea muri de frig... sau ceva de felul ăsta. Apoi am adăugat grabnic o explicaţie ce nu-şi avea rostul:

— Nu ne este rudă, dar unchiul Nat e preocupat pentru oameni... adică, el este predicator şi slujba sa... în cele din urmă m-am oprit, simţindu-mă mai stânjenit ca niciodată.

— Înţeleg, spuse amabila doamnă Foggelson, adresându-mi un alt zâmbet cuceritor. Nu eram sigur dacă-mi observase stânjeneala sau nu, însă ştiam că trebuie să plec de acolo înainte de a spune ceva şi mai nesăbuit.

Am mormăit un salut de rămas bun, mi-am pus bereta înapoi pe capul rece şi am plecat de acolo aproape în fugă.

Eu am fost acela care l-a găsit pe bătrânu’ Sam. Era îngrămădit într-un colţ al şopronului de lemne din spatele hotelului din oraş. Dinţii îi clănţăneau, barba îi era încâlcită şi mirosea urât, chiar şi în aerul rece al iernii. Ţinea strâns în mână o sticlă, cu toate că era goală. Nu mă puteam dumiri cum de nu murise. Probabil că alcoolul îl conservase, aşa cum se întâmpla cu castraveţii în oţet. Ştiam că n-aveam cum să-l ridic de unul singur şi, oricum, nu ştiam ce să fac cu el, aşa că am plecat după ajutor.

Unchiul Nat încă îl mai căuta, aşa că unchiul Charlie şi bunicul înhămară caii la căruţă şi porniră după bătrânu' Sam. Când se întoarseră cu el, îl instalară pe o canapea în camera de zi, iar mătuşa Lou îi pregăti o supă fierbinte. I-am lăsat să se ocupe de el şi m-am dus în camera mea. Eu îmi făcusem partea. Oricum, nu eram prea încântat de bătrânu' găgăuţă. Dar ştiam că unchiul Nat va fi tare bucuros că era încă în viaţă. Cred că şi eu eram.

CAPITOLUL 11

CAMELLIA

Fiecare băiat de la şcoală – vreau să spun, fiecare băiat cu capul pe umeri – era îndrăgostit de Camellia. Aşa cum v-aţi dat seama probabil, nici eu nu făceam excepţie. În unele zile abia mă puteam concentra la lecţii. Abia înţelegeam cuvintele din manual. Era ceva nou pentru mine, care fusesem considerat dintotdeauna un elev bun şi silitor.

Am reuşit cumva să ţin pasul cu restul colegilor. Cred că lecţiile mi s-au întipărit undeva în subconştient, căci nu-mi amintesc să fi studiat.

Noi, băieţii, ne petreceam fiecare pauză încercând să captăm atenţia Camelliei, cu toate că niciunul dintre noi n-ar fi recunoscut aşa ceva. Unii erau mai îndrăzneţi decât alţii. În ceea ce mă priveşte, încercam să stau deoparte şi să nu ies prea mult în evidenţă, însă tot timpul mă gândeam la lucruri pe care ar trebui să le fac sau cuvinte pe care ar trebui să le spun dacă aş avea ocazia.

Iar ocazia mi se ivi în mod neaşteptat.

Din motive pe care nu le-am putut înţelege, tatăl Camelliei se pare că începu să mă placă. Vorbea mult cu mine şi adesea mă ruga să rămân după cursuri, ca să discutăm despre vreo carte sau o idee nouă. De câteva ori făcu câteva comentarii mulţumite despre modul meu sănătos de a gândi.

Aşa se face că într-o zi am avut parte de surpriza vieţii mele când domnul Foggelson, tatăl Camelliei, mă rugă din nou să rămân după cursuri. Aşa cum am spus, nu era nimic nou pentru mine să rămân după cursuri, iar ceilalţi băieţi făceau deja glume pe seama asta. Însă cuvintele domnului Foggelson mă surprinseră.

— Joshua, spuse el – întotdeauna îmi spunea Joshua – Joshua, mă întreb dacă ţi-ai putea face timp ca să mă ajuţi.

Sigur că doream să ajut familia Foggelson dacă-mi stătea în putinţă, însă nu eram sigur de partea cu timpul. Aveam destul de multă treabă acasă şi trebuia să vorbesc cu mătuşa Lou înainte de a putea da un răspuns. Mă gândeam că domnul Foggelson avea lemne de tăiat sau ceva de felul ăsta, treabă ce putea lua destul de mult timp.

Domnul Foggelson continuă.

— Camellia are unele probleme legate de acel nou subiect de geometrie, iar tu l-ai înţeles foarte bine. M-am gândit că îi va fi mai uşor să înţeleagă venind de la unul dintre colegii ei, şi nu de la tatăl ei. Mă tem că uneori îmi cam pierd răbdarea cu ea. Crezi că ţi-ai putea face timp?

Puteam. Capul meu deja se clătina în sus şi-n jos în semn de aprobare înainte de a-mi găsi graiul ca să zic ceva.

— Foarte bine, spuse domnul Foggelson aprobator. Ce zici de miercuri, după cursuri?

Din nou m-am surprins că încuviinţam. Apoi capul începu să mi

se limpezească şi mi-am dat seama că trebuia să meditez serios la treaba asta.

— Trebuie s-o întreb pe mătuşa mea, Lou, am reuşit să spun. Apoi am avut prezenţa de spirit să adaug:

— Miercuri seara s-ar putea să nu pot. Am multă treabă de făcut şi trebuie să fie gata până la ora când începe întâlnirea de rugăciune.

— Înţeleg, spuse domnul Foggelson rar, încruntându-se uşor.

— O, fac eu cumva, m-am grăbit să-l informez. O să aranjăm cumva lucrurile... mătuşa mea şi cu mine.

— Bun, spuse el zâmbind oarecum distant.

— O să discut cu ea în seara asta şi o să vă spun mâine, domnule, am adăugat, iar gestul său de încuviinţare îmi dădu de ştire că eram liber să plec.

Mi-am făcut o ieşire cât mai demnă posibil, atent să nu-mi acopăr capul, să nu chiui sau să nu alerg – asta până când am coborât treptele clădirii.

Cred că am alergat fără oprire până acasă, iar când am ajuns acolo n-am putut nici măcar să-i spun mătuşii Lou vestea cea bună, atât de tare gâfâiam. Am rămas locului încercând să-mi revin. Chipul îmi era îmbujorat din cauza aerului rece şi a alergăturii.

Ea râse în timp ce-mi puse laptele şi prăjiturelele în faţă. Ştia că aveam să-i împărtăşesc ceva important şi că aproape explodam de dorinţa de a o face.

— Nu te grăbi, Josh, spuse ea, voi fi aici când îţi vei recăpăta suflul.

Pixie se lipi de piciorul meu, semn că voia să o iau în braţe. Am ridicat-o şi i-am dat o bucăţică din prăjitura mea. M-am gândit că şi Pixie ar fi interesată de veştile pe care le aveam, însă deocamdată nu-i puteam spune nimic.

Mătuşa Lou se duse pe veranda din spate ca să mai aducă lemne de foc. Rămase acolo mai mult decât de obicei şi m-am întrebat dacă n-o făcea intenţionat, ca să-mi dea răgaz să-mi trag sufletul.

Când se întoarse, începu să vorbească – probabil tot pentru a-mi da mie mai mult răgaz.

— Ştii ce m-am gândit, Josh? Mai sunt doar trei săptămâni până la Crăciun. Mi se pare atât de ciudat. Încă n-am simţit atmosfera aceea de sărbătoare, cu toate că am început deja repetiţiile pentru programul muzical de Crăciun. Şi totuşi, Crăciunul se apropie.

Am încuviinţat şi am dat pe gât o înghiţitură de lapte rece.

— Ţi-ai dori ceva special de Crăciunul ăsta, Josh?

Nu mă gândisem la asta. Am clătinat din cap, încercând în acelaşi timp să mă gândesc la vreun lucru, astfel încât mătuşa Lou să se simtă bine că-l poate face pentru mine.

Nu-mi veni nimic în minte. Adevărul este că aveam tot ce-mi trebuie. Singurul lucru pe care mi-l doream era prietenia Camelliei. În privinţa asta mătuşa Lou nu putea face prea multe pentru mine. Cred că aici trebuia să mă descurc singur.

Am golit paharul cu lapte, iar mătuşa Lou trase un scaun şi se aşează la masă.

— Acum poţi vorbi? întrebă ea cu o sclipire jucăuşă în priviri.

— Domnul Foggelson mi-a cerut ajutorul, am spus.

— Ajutorul? întrebă mătuşa Lou curioasă.

— La geometrie.

— Tu să-l ajuţi *pe el* la geometrie? mă tachină mătuşa Lou, însă eu ştiam că nu aştepta răspuns la întrebarea asta.

— Să dau un fel de… meditaţii, sau îndrumări, am continuat să explic.

— O... spuse mătuşa Lou, apoi îmi zâmbi aşa cum numai ea putea s-o facă atunci când era mulţumită de mine.

— Probabil că te descurci grozav, Josh, dacă dascălul te alege să fii îndrumător pentru alţi elevi. Sunt mândră de tine. Întinse mâna şi mi-o puse pe creştet o clipă.

— Atunci, crezi că pot face asta?

— Sigur că da. Este o cinste – şi în acelaşi timp va fi şi o bună experienţă pentru tine.

— Mi-a sugerat s-o fac miercuri seara, am continuat eu, dar i-am spus că am foarte multă treabă până înainte de întâlnirea de rugăciune.

— Nu se poate în altă seară? întrebă mătuşa Lou, cu interes. Vreau să spun... dacă nu se poate în altă seară, te-aş putea ajuta eu la treabă, sau...

M-am ridicat degrabă în picioare, aproape uitând că Pixie era în poala mea. Am clătinat viguros din cap în timp ce-am apucat-o pe Pixie.

— Sunt sigur că putem aranja pentru altă seară, am spus, nedorind ca mătuşa Lou să facă treaba mea când eu eram prin preajmă.

— Vorbeşte cu dascălul tău, sugeră mătuşa Lou. Vom ajuta cu tot ce vom putea. Ştiam că ea şi unchiul Nat vor face tot posibilul ca eu să pot face pe „meditatorul”.

Tocmai mă răsuceam pe călcâie ca să mă duc să-mi schimb hainele de şcoală, când vocea mătuşii Lou mă opri.

— Cine este norocosul elev, Josh?

M-am întors spre ea, o clipă nepricepând la ce se referă.

— Cine este acel elev norocos căruia-i vei fi îndrumător?

Am simţit cum obrajii mi se aprind. Mi-aş fi dorit să mă pot întoarce cu spatele ca să-mi ascund stânjeneala, însă ştiam că ar fi

fost nepoliticos din partea mea. Am încercat să răspund pe un ton cât mai normal cu putinţă, deşi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, nu alta.

— Camellia, am spus, încercând să nu dau numelui vreo nuanţă mai specială.

— Camellia? întrebă mătuşa Lou.

— Camellia Foggelson, am continuat, bâlbâindu-mă.

— O, fiica dascălului. Atunci chiar că este o cinste, Joshua. Dacă dascălul te-a ales pe tine ca să-i înveţi fiica, înseamnă că te preţuieşte foarte mult.

Am rămas locului, cu obrajii încă arzând, neştiind ce să spun şi dorindu-mi să mă pot refugia în liniştea şi intimitatea micului meu dormitor.

— Este mai slabă la învăţătură? continuă mătuşa să mă întrebe.

— Este printre primii din clasă, dacă nu cumva cea mai bună, am răspuns poate prea grabnic. Este prima la engleză şi studii sociale. Este foarte bună la desen şi la citire şi la toate celelalte. Este mai bună chiar şi decât mine la aritmetică şi... M-am oprit. Mi-am dat seama că răspunsurile mele sunau de parcă mătuşa Lou ar fi jignit-o cu întrebarea ei. Mi-am mai dat seama că fata era o elevă foarte bună. Era fruntaşa clasei la aproape toate materiile. Atunci de ce mi se ceruse s-o ajut? Nu mă gândisem la asta până atunci, atât fusesem de entuziasmat de ocazia ce mi se oferise de a mă afla în preajma ei. Şi dacă ajungeam s-o ajut la lecţii, oare aş fi reuşit să mă concentrez pe problemele de geometrie? Îndoieli şi sentimente ciudate începură să mi se strecoare în suflet. M-am răsucit pe călcâie, ca să mă duc în camera mea.

Mătuşa Lou probabil că-mi simţise confuzia, căci nu-mi mai puse nicio întrebare şi nici nu încercă să mă oprească.

În tot acel timp cât mi-am schimbat hainele, mintea mea întoarse problema pe toate părţile. De ce-mi cerea domnul Foggelson să-i ajut fiica la lecţii, când era clar că ea n-avea nevoie de ajutor? Oare *eu* să fi fost acela care aveam probleme la geometrie? Să fi fost acesta un mod de a mă ajuta fără a mă face să mă simt stânjenit? Nu, n-avea sens. Eu n-aveam probleme cu lecţiile. De fapt, la ultimul test răspunsesem corect la 98 dintre întrebări. Poate că da. Poate că nu obţinuse cele mai bune rezultate la ultimul test. Oare Camellia chiar avea probleme cu lecţiile de geometrie? Eram sigur că domnul Foggelson se aştepta la cele mai bune note din partea ei. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de cineva care s-o ajute pe Camellia.

Am încercat să nu mă mai gândesc la problema asta şi să-mi îndrept atenţia spre alte lucruri, însă ea continuă să mă frământe, insistând să-i acord toată atenţia.

Am luat-o pe Pixie în braţe şi m-am îndreptat spre bucătărie ca să-mi iau haina.

— Mai bine ai sta în casă, am spus căţeluşei. E prea frig afară pentru tine în seara asta.

Mătuşa Lou, ocupată cu curăţatul legumelor pentru cină, îmi zâmbi în timp ce am trecut pe lângă ea, însă nu mai spuse nimic despre rolul meu de meditator. M-am bucurat. Nu eram pregătit să mai discut despre asta. Trebuia mai întâi să-i dau eu de capăt. Fusesem atât de entuziasmat, încât abia aşteptasem să-mi împărtăşesc bucuria cu ceilalţi băieţi. Acum nu mai eram la fel de sigur. Poate că n-ar trebui să spun nimic. Ar fi mai bine să păstrez totul pentru mine, cel puţin până când îi voi da de capăt.

CAPITOLUL 12

ROLUL DE MEDITATOR

Dimineaţa următoare, privirea domnului Foggelson mă căută imediat ce am intrat în clasă. Nu puteam să-l evit fără să fiu nepoliticos, aşa că am schiţat un zâmbet şi am dat uşor din cap, iar el a înţeles că am discutat cu mătuşa Lou şi cu unchiul Nat.

Adevărul este că discutasem pe îndelete despre această problemă. După ce terminasem treaba de făcut, după ce servisem şi cina şi după ce avusesem împreună rugăciunea de seară, mătuşa Lou deschise din nou subiectul.

— Lui Josh i s-a făcut o onoare astăzi, îi spuse ea unchiului Nat. Dascălul l-a rugat s-o ajute pe fiica lui, Camellia, la geometrie, cu unele lucruri pe care nu le-a înţeles prea bine.

Unchiul Nat îşi ridică privirea din Biblie. O închise şi o puse pe colţul mesei.

— Aşa deci? spuse el. Bravo ţie, Josh. Îmi zâmbi şi mă bătu prieteneşte pe spate.

M-am îmbujorat şi m-am foit uşor.

— Când? întrebă unchiul Nat.

— Încă n-am discutat asta, am spus în cele din urmă, văzând că mătuşa Lou aştepta ca eu să răspund la întrebare. El mi-a sugerat ziua de miercuri, însă i-am spus că nu-mi pot isprăvi suficient de repede treburile. Abia le pot termina înainte de întâlnirea de rugăciune şi sigur n-aş avea timp...

— Dacă este singura seară potrivită pentru ei, putem aranja cumva, spuse unchiul Nat. Poate că putem tăia mai multe lemne în

fiecare seară, iar miercuri aş putea încerca să vin mai repede acasă şi…

— N-are rost să faci mai multe decât faci deja, m-am surprins spunând. Ştiam că unchiul Nat era deja mult prea ocupat. Abia avea timp pentru casă.

— Sunt sigur că putem găsi altă seară, am continuat. O să vorbesc mâine cu domnul Foggelson.

— O să ajutăm şi noi cu tot ce putem, spuse unchiul Nat în timp ce amândoi îmi zâmbiră. Ştiam că o vor face.

Apoi unchiul Nat deveni foarte serios. Vorbi rar şi cu grijă.

— Acesta ar putea fi răspunsul la rugăciunile mele, Josh. I-am vizitat pe cei din familia Foggelson îndată ce s-au mutat în oraş şi i-am invitat să ni se alăture la închinare. Unchiul Nat se opri o clipă, iar eu mi-am dat seama că-şi alegea cu grijă fiecare cuvânt.

— Domnul Foggelson spunea că ei n-au nevoie de biserică şi nici nu sunt interesaţi. Că religia este pentru cei slabi şi needucaţi – ca un fel de cârjă – că oamenii educaţi n-au nevoie de mituri şi fabule. A mai spus că soţia şi fiica sa sunt libere să aleagă dacă vor, însă când soţia sa ne privi după comentariul soţului ei, am avut sentimentul că altcineva decisese deja pentru ea.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Poate că Dumnezeu te-ar putea folosi pe tine, Josh, ca să duci lumina Sa acestei familii.

Ideea mă sperie oarecum. Eu nu eram predicator sau ceva de felul ăsta. Vreau să spun că era o idee care mă înspăimânta de-a dreptul – ca destinul veşnic al cuiva să apese pe umerii mei. De fapt, mă aşteptasem să am o asemenea responsabilitate într-o bună zi. Mă gândeam să mă fac predicator, ca unchiul meu, Nat. Îl respectam – şi la fel făceau şi ceilalţi oameni din oraş. Oriunde mergea, oamenii îl salutau ridicându-şi pălăria şi ascultând

respectuos ce avea de spus. El era acela pe care-l chemau atunci când cineva se îmbolnăvea sau avea vreun accident sau necaz de orice fel. Cred că nu exista om mai căutat ca el – cu excepţia doctorului. Chiar şi atunci, cei doi se întâlneau adesea în aceeaşi casă, pentru aceeaşi problemă – doctorul purtând cu el geanta cea neagră de medic, iar unchiul Nat Cartea sa cea neagră.

Ei bine, chiar dacă-mi doream ca într-o zi să devin şi eu predicator şi să fiu respectat de oameni, nu eram încă tocmai pregătit pentru această responsabilitate, iar gândul că eu aş putea fi acela care ar putea ajuta pe cineva, în special familia dascălului meu, să vadă nevoia de Cristos şi de biserică... ei bine, nu ştiam dacă eram în stare s-o fac. Însă n-am spus nimic. Doar m-am foit pe scaun.

— Să ne rugăm, sugeră unchiul Nat.

Tocmai isprăvisem rugăciunea, însă după o privire scurtă aruncată unchiului Nat şi mătuşii Lou, mi-am plecat capul, urmându-le exemplul.

— Dragă Doamne, Tatăl nostru, începu unchiul Nat. Îţi mulţumim pentru această ocazie ce s-a ivit, ca Josh să intre în căminul familiei Foggelson. Ajută-l să fie sensibil la călăuzirea Ta şi să lase lumina Ta să strălucească prin el. Foloseşte-l, Doamne, pentru a aduce această familie în punctul în care să realizeze că educaţia, oricât ar fi de bună, nu este suficientă pentru a pregăti pe cineva în vederea vieţii de după moarte. Că educaţia, oricât ar fi de multă, nu este suficientă pentru răscumpărarea sufletului – că doar prin moartea şi viaţa lui Iisus Cristos putem avea păcatele iertate şi vieţile schimbate. Amin.

M-am gândit mult la rugăciunea unchiului Nat. Niciodată nu luasem în considerare ideea că un om precum domnul Foggelson ar putea fi împiedicat să intre în cer. Vreau să spun că era un om

decent, inteligent, un adevărat domn. Toţi oamenii îl salutau cu respect. Însă acum mi se înfăţişa ca un om care nu credea în Dumnezeu şi nu era pregătit pentru cer. Ce s-ar întâmpla cu el dacă ar avea vreun accident, sau s-ar îmbolnăvi şi ar muri? Nici măcar nu mă puteam gândi la aşa ceva. Îmi era mai uşor să înţeleg starea bătrânului Sam. El era un om plin de vicii, întotdeauna beat. Nici măcar nu-şi putea purta singur de grijă. Nu se spăla, nu-şi schimba hainele. Nici măcar nu mânca, în cea mai mare parte a timpului. Unchiul Nat trebuia să-i poarte de grijă în mod constant şi să-l hrănească, altfel n-ar fi supravieţuit de la o săptămână la alta. Însă domnul Foggelson? Îmi era teribil de greu să-i pun pe aceşti doi oameni în aceeaşi categorie, a celor „pierduţi”.

Aşa se face că m-am întors în clasă, încercând să nu-i arăt domnului Foggelson că aveam cunoştinţă de faptul că era un păcătos şi că nu-i va fi îngăduit să intre în cer decât dacă alegea să se pocăiască de păcatul său. Nu era regula mea – era regula lui Dumnezeu – era simplă şi directă. Nu exista cale de mijloc. Nu exista altă opţiune. Exista doar rai şi iad, iar raiul era pentru cei care-L rugau pe Domnul Dumnezeu să le ierte greşelile. Dacă omul Îl ignora pe Dumnezeu sau nega faptul că El are dreptul de a-i direcţiona viaţa, acel om nu intra în rai, indiferent cât era de bine văzut de ceilalţi.

M-am bucurat că am trecut direct la lecţia de istorie, ca să-mi pot ţine privirea aplecată în carte.

În pauze n-am spus nimic celorlalţi despre propunerea ce mi se făcuse, aceea de a o ajuta pe Camellia la geometrie. Nici măcar lui Willie sau lui Avery. Am încercat să mă implic în jocuri, ca de obicei, însă era greu. Nu-mi stătea capul la ele. Cred că ceilalţi au observat lipsa mea de concentrare şi faptul că eram tăcut – am surprins câteva priviri îndreptate spre mine, însă nimeni nu spuse

nimic, spre uşurarea mea.

De asemenea, am observat şi privirile Camelliei aţintite asupra mea de câteva ori. O dată chiar mi-a zâmbit, înainte ca eu să-mi întorc capul. Am simţit o zvâcnitură în stomac şi am greşit lovitura. Am încercat să par că încercasem să fac altceva, ca ceilalţi să nu ghicească ce se întâmplase în realitate. Nu cred că mi-a ieşit prea bine.

După şcoală ştiam că domnul Foggelson mă va reţine ca să vorbească cu mine, aşa că nici măcar n-am încercat să mă grăbesc în timp ce-mi puneam deoparte cărţile şi-mi adunam materialele cu lecţii pentru acasă.

Veni la mine cu un zâmbet larg pe buze.

— Ei, Joshua, ai primit permisiune din partea mătuşii şi a unchiului?

— Da, domnule, am răspuns înghiţind greu şi încercând să-mi ridic privirea spre chipul domnului Foggelson.

— Bun, spuse el strălucind de bucurie. Când poţi începe?

— Pentru mine ar fi mai bine în zilele de joi, domnule. Imediat după şcoală, dacă e bine aşa.

— E foarte bine pentru mine. Şi pentru Camellia. S-a bucurat să audă că o poţi ajuta.

M-am îmbujorat, urându-mă pe mine însumi pentru asta.

Era miercuri şi trebuia să mă duc direct acasă. Aveam treabă. Eram bucuros că aveam o scuză pentru a pleca de acolo cât mai repede.

Mi-am luat cărţile în braţe şi m-am întors spre domnul Foggelson.

— Atunci, rămâne pe mâine. Imediat după şcoală.

— Foarte bine, spuse el şi-mi puse o mână pe umăr. Era pentru prima oară când mă atingea, prima oară când îl vedeam atingând

pe vreunul dintre elevii săi. Nici măcar pe Camellia n-o atinsese, cu toate că eram sigur că o făcea când se aflau în intimitatea căminului lor. M-am simţit puţin stânjenit, cu toate că nu ştiam pentru ce anume. Doar eram obişnuit cu atingerile. În familia mea îmbrăţişările, atingerile şi tot felul de asemenea gesturi erau la ele acasă.

Totuşi, aceste atingeri nu se comparau cu gestul făcut de dascăl. Ca şi când m-ar fi considerat o persoană specială – şi nu eram chiar sigur în ce consta acel lucru „special”. Nu ştiam ce să spun sau să fac, aşa că mi-am dres glasul şi m-am uitat în jos, la cărţile mele.

Ne vedem mâine, am spus puţin stângaci şi m-am îndreptat spre uşă.

Îmi era groază, însă în acelaşi timp abia aşteptam sosirea primei zile când urma să dau meditaţii şi – măiculiţă! – ce te mai poate da peste cap un asemenea sentiment!

Am avut totuşi prezenţa de spirit să pun deoparte manualul de geometrie a doua zi după cursuri. Am orbecăit pe lângă pupitrul meu, dând la o parte cărţile, aranjându-le şi rearanjându-le, până când am fost sigur că ceilalţi colegi părăsiseră clasa.

În cele din urmă, am îndrăznit să-mi ridic privirea, aproape aşteptându-mă să-l văd pe domnul Foggelson stând lângă pupitrul meu ca să-mi dea instrucţiuni despre felul în care ar trebui să-i învăţ fiica. Însă privirea îmi fu întâmpinată de ochii albaştri ai Camelliei. Îmi adresă un zâmbet minunat şi aproape că am scăpat din mâini cartea de geometrie. Mi-am lăsat din nou privirea în jos, am mai răsfoit puţin prin carte şi aproape că m-am înecat înghiţind.

— Eşti gata? mă întrebă amabilă. Am încuviinţat, apoi mi-am îndreptat privirea spre tabla pe care domnul Foggelson o ştergea cu meticulozitate.

— Tata va veni mai târziu acasă, spuse ea ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Întotdeauna rămâne să şteargă tablele şi să pregătească lecţiile pentru a doua zi.

Am încuviinţat din nou, însă simţeam că prinsesem rădăcini în acel loc.

— Să mergem, spuse ea. Tata a spus că ai multă treabă de făcut acasă, după cursuri, aşa că n-ar trebui să-ţi răpesc timpul.

Mi-am silit picioarele înţepenite să se mişte şi am urmat-o afară din încăpere. Ajunsesem în mijlocul curţii când mi-am dat seama că ducea în braţe un teanc de cărţi. Am mormăit câteva cuvinte de scuză şi am dat să i le iau din braţe.

— Mulţumesc, Joshua, îmi spuse ea cu o urmă de sfială, plecându-şi genele lungi şi întunecate. Mai pe urmă mi-am dat seama. Niciodată nu se întâmplase ca vreo fată să flirteze cu mine. Cel puţin nu una precum Camellia.

Când am ajuns acasă la ea, mama ei ne salută cu căldură şi ne făcu semn să ne apropiem de masa pe care erau pregătite fursecuri şi ceşti cu ceai. Eu nu eram un consumator de ceai. Nu-mi prea plăcea şi întotdeauna fusesem încurajat să beau lapte. Un băiat în creştere are nevoie de mult lapte pentru dinţi şi oase puternice. Însă mai degrabă aş fi murit decât să admit acest lucru faţă de Camellia sau faţă de mama ei.

— Cu lapte, sau cu zahăr? întrebă curtenitor Camellia, pe punctul de a mă servi.

Am încercat să-mi amintesc ce-şi puneau mătuşa Lou şi bunicul în ceai, însă n-am reuşit.

— Nu, mulţumesc, am reuşit să mormăi. Simplu.

Genele Camelliei tremurară uşor în timp ce mă privi şi în acea clipă mi-am dat seama că spusesem ceva nesăbuit. Ce se spunea oare în cazul ceaiului? Ştiam că tata mare îşi bea întotdeauna

cafeaua „neagră”, însă ceaiul nu era negru. Ce-ar fi trebuit să spun?

— Mie îmi place cu puţin lapte, spuse Camellia. Tata întotdeauna mă tachinează şi-mi spune că într-o zi o să mă îngraş din cauza asta, dar eu continui să-l beau aşa. Râse vesel.

Nu mi-o puteam imagina grasă, însă nu ştiam dacă ar trebui să spun aşa ceva.

Mai apoi îmi întinse platoul cu fursecuri. Erau mici, cât să vâri în gură unul singur, însă n-am servit decât unul. În plus, nu eram prea sigur ce gust aveau şi cum se mâncau. Mi-am pus fursecul pe farfuriuţa înfloratã aşezată pe faţa de masă albă şi am aşteptat ca fata să dea tonul.

Camellia îşi ridică fursecul, ţinându-l cu îndemânare între degete şi muşcă din el cu delicateţe. Am urmat-o. Însă nu ştiu din ce motiv, la mine treaba nu funcţionă la fel. Nu ştiu dacă fursecul era de vină, însă tocmai când mă pregăteam să muşc o bucăţică din el, aşa cum făcuse Camellia, nenorocitul mi se sfărâmă între degete şi se împrăştie peste tot pe faţa de masă, lăsându-mă cu faţa stacojie şi cu degetele încercând să prindă aerul.

M-am simţit ca un neghiob, aşa m-am simţit, însă Camellia se prefăcu neimpresionată.

— Întotdeauna i-am spus mamei că fursecurile astea minuscule nu-s făcute pentru mâinile puternice ale unui bărbat, spuse ea. Bărbaţii au strânsoarea degetelor mai puternică. Şi spunând acestea, se aplecă spre mine peste masă, strânse firimiturile în farfuria ei şi le luă de acolo. Când se întoarse, aduse o furculiţă mică cu mânerul scurt şi mă servi cu un alt fursec.

— Sunt greu de mâncat şi cu furculiţa, îmi şopti confidenţial. Dar s-ar putea să fie puţin mai uşor.

Am reuşit să-mi duc cea mai mare parte a furseculuí la buze. Când am isprăvit, m-am bucurat că nu fusese mai mare. Aproape că

transpirasem din cauza efortului – şi mă mai aştepta şi acea ceaşcă plină cu ceai.

Ceaşca şi mânerul ei delicat se dovediră a fi aproape la fel de greu de manevrat ca şi fursecul. Probabil că fusesem gândit să am doar două degete – cel mare şi arătătorul, căci nu ştiam ce să fac cu celelalte trei – indiferent cum ţineam ceaşca, cele trei degete mi se păreau în plus.

Camellia încercă să destindă atmosfera ca să mă simt în largul meu, iar eu i-am apreciat efortul. *Nu este doar drăguţă*, *ci şi sensibilă şi atentă*, m-am gândit, iar asta mă făcu să o plac şi mai mult.

— O să învăţăm în camera de zi, mă informă după ce scăpărăm de ceai şi fursecuri delicate. Cu mare uşurare am urmat-o, lăsând în urmă masa cu învelişu-i de bumbac şi ceşcuţe de porţelan.

Camera de zi era mobilată confortabil. Am ales o canapea aflată lângă fereastra mare şi ne-am aşezat cărţile pe masa mică din faţa ei. Aveam sentimentul că masa fusese pusă acolo anume pentru acel scop.

— Ce parte ai vrea să revizuieşti? am început, deschizându-mi cartea.

— Niciuna, răspunse ea. Sunt sigur că nu arătam atât de uluit pe cât mă simţeam, însă ea chicoti, încetişor şi cu veselie, precum pârâul nostru când stropeşte pietricelele ce se odihnesc în nisip.

Niciodată nu-mi plăcuseră fetele care chicoteau, însă Camellia era diferită. Mă făcea şi pe mine să chicotesc şi am fost nevoit să mă abţin, ca nu cumva vreun sunet prostesc să-mi iasă de pe buze.

Am zâmbit în schimb, iar obrajii mi se îmbujorară până la fierbinţeală. Ştiam că în spatele acestor cuvinte se afla ceva, însă nu eram sigur ce era acel „ceva”.

— Se zice că trebuie să fim sinceri, nu-i aşa? întrebă Camellia cu drăgălăşenie, iar ochii îi sclipeau de veselie.

Am încuviinţat. Desigur că era de dorit ca oamenii să fie sinceri.

— Ei bine, eu sunt sinceră. Mi-aş dori să nu fim nevoiţi să învăţăm.

— Îmi pare rău, am început. Nu ştiam că tatăl tău te *forţează* să...

Însă n-am reuşit să spun mai mult.

— O, Joshua, mă opri ea, punându-şi mâna fină uşor pe mâna mea. Asta n-a fost ideea tatălui.

Eram uluit. Dacă nu fusese ideea tatălui ei să studiem, iar ea nu dorea să studieze, atunci ce căutam în casa ei?

— Eu l-am convins pe tata să te roage s-o faci, spuse ea direct, ca răspuns la privirea mea uluită.

— Ai făcut tu asta? am întrebat bâlbâindu-mă.

— Da, spuse ea scuturându-şi buclele arămii. Eu am făcut-o.

— Dar de ce?

— De ce? Păru uimită de întrebarea mea.

— De ce... dacă nu vrei să studiezi?

Mă privi de parcă aş fi fost un copil. Însă mai apoi îşi scutură din nou buclele şi clipi din genele-i lungi.

— Am vrut să te cunosc mai bine... să vorbim.

Eram mut de uimire. Am privit-o fix, cu gura deschisă şi inima bătându-mi sălbatic. Aş fi vrut să întreb din nou „de ce”, însă nu îndrăzneam. Camellia se aştepta ca eu să cunosc răspunsul, dar eu nu-l cunoşteam – cel puţin nu deocamdată. Trebuia să mă gândesc mult la treaba asta, dacă doream să-i dau de cap.

Am înghiţit greu şi mi-am întors privirea la carte, răsfoindu-i paginile.

— Atunci... atunci... am început, cred că putem vorbi şi studia în acelaşi timp.

Mă răsplăti cu un zâmbet minunat şi se apropie de mine, ca să putem privi amândoi în manualul meu de geometrie. Al ei rămase pe masă, nedeschis.

Am început prin a citi fiecare text, pagină cu pagină şi am constatat că fata nu avea nevoie de niciun ajutor. Înţelesese conceptele aproape la fel de bine ca şi mine.

Se apropia clipa în care trebuia să mă grăbesc acasă, când Camellia îşi ridică privirea din carte.

— Ai fraţi sau surori, Joshua? mă surprinse întrebând.

Am clătinat din cap.

— Nici eu. Urmară câteva clipe de tăcere. Cred că amândoi meditam la acest lucru.

— Şi nu te supără asta? întrebă cu voce înceată.

— Să mă supere? Cu toate că mi-ar fi plăcut să am un frate sau o soră, niciodată nu mă gândisem că acest lucru m-ar supăra.

— Da, să te supere.

— Cred că nu. De ce? Fruntea i se încreţi, ca şi când ar fi gândit profund sau ar fi fost consternată. Nu eram sigur ce însemna.

— Câteodată asta mă supăra, spuse ea. Mă supăram chiar foarte tare. Nu credeam că este drept. Ar trebui să existe mai mulţi membri într-o familie, nu doar mama şi tata. Nu crezi?

Am ridicat din umeri. Nu eram sigur dacă sunt sau nu pregătit să-i spun Camelliei că eu nu avusesem parte nici măcar de mamă şi tată.

— Însă acum nu mă mai supără atât de tare, continuă Camellia. De fapt, chiar cred că există unele lucruri bune în faptul că eşti singurul copil la părinţi.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

— Ei bine... spuse ea dusă pe gânduri. Cum ar fi... tu.

— Eu?

— Sigur. Dacă n-aş fi fost singurul copil la părinţi atunci probabil că nu aş fi primit ce-mi doream tot timpul, iar mama şi tata n-ar fi fost poate de acord ca tu să mă meditezi.

Am privit-o cu gura căscată.

— N-a fost greu să-l conving pe tata. El îmi dă tot ce vreau, spuse Camellia, însă mama poate fi teribil de încăpăţânată uneori.

Niciodată nu mai auzisem pe cineva vorbind astfel despre părinţi şi trebuie să mărturisesc că am fost puţin şocat. Însă Camellia spunea aceste cuvinte cu atâta nevinovăţie şi sinceritate, încât mi-am dat seama că nu pot s-o învinovăţesc.

— Tu primeşti întotdeauna ceea ce vrei, Joshua? mă întrebă ea.

— Eu... nu ştiu, am răspuns sincer. Niciodată nu m-am gândit la asta. Cred că niciodată nu m-am gândit să încerc.

— Nu? Ideea i se părea ridicolă.

— Ei bine... ăăă... ei bine, mi-au îngăduit să am propriul meu câine, Pixie, şi...

— Ai un câine?

Am încuviinţat.

— O, eşti atât de norocos. Întotdeauna mi-am dorit un câine, însă mama mi-a spus: „Categoric nu”. Are alergie. Şi este atât de... atât de...

— Încăpăţânată, am şoptit eu, după care am izbucnit amândoi în râs.

Râsul probabil că mă trezi la realitate, căci mi-am aruncat îndată privirea la ceasul de pe poliţa căminului.

— Trebuie să plec, am spus, sărind în picioare. Nu-mi voi

termina treaba dacă nu mă grăbesc.

Se uită la mine cu o privire care parcă dorea să mă roage să mai rămân, însă îşi muşcă buzele şi nu spuse nimic.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Joshua, spuse în schimb. Ne vedem joia viitoare.

Comentariul ei mă opri. Nu prea ştiam ce să spun sau cum să spun.

— Camellia, am început, cunoşti geometrie la fel de bine ca şi mine. Nu te-am ajutat cu nimic.

— Ba da! insistă ea. Te rog, Joshua. Ai promis. Te rog, spune c-o să vii din nou.

Partea aceea era adevărată. Promisesem. Toată treaba asta n-avea sens. Sigur că doream să vin. Şi poate... poate că o ajutasem cumva.

Am zâmbit.

— Sigur, am fost eu de acord. Am promis. Ne vedem joia viitoare.

— Joshua, spuse ea cu un zâmbet larg. Mi-ai putea arăta căţelul tău cândva?

— Mi-ar face plăcere. Poate face tot felul de şmecherii şi mişcări.

— Însă nu-l poţi aduce aici, spuse ea încruntându-se, din cauza alergiei mamei.

— Atunci poţi veni tu cu mine ca s-o vezi. Întreabă-ţi părinţii. Mătuşii Lou i-ar face plăcere să te cunoască.

Ea zâmbi din nou, iar eu am luat acel zâmbet cu mine, pe tot drumul spre casă.

CAPITOLUL 13

FRUMOASELE ŞI VECHILE ZILE DE ŞCOALĂ?

Când am ajuns la şcoală a doua zi dimineaţă, se răspândise deja vorba că fusesem văzut cărând cărţile Camelliei acasă. N-am aflat niciodată cine mă văzuse şi transmisese informaţia, însă se pare că vestea luase amploare odată cu trecerea ei din gură în gură.

Avery îmi ieşi în întâmpinare lângă aleea ce ducea spre clădirea şcolii, chiar sub crengile noduroase şi golaşe ale arţarului cel bătrân pe care întemeietorii oraşului îl plantaseră cu atâţia ani înaintea noastră.

Primele lui cuvinte fură:

— Este adevărat?

— Ce să fie adevărat? am întrebat cu inocenţă.

— Despre tine şi Camellia.

Faţa-mi începu să se îmbujoreze. N-aveam nicio idee despre ce anume ajunsese la urechile lui Avery, însă aveam sentimentul că parte din cele auzite se bazau pe lucruri reale.

— Nu ştiu, am spus încet, trecând pe lângă Avery şi păşind pe alee. Ce-ai auzit?

— Că te-ai dus acasă cu Camellia.

Am încuviinţat.

— Tatăl ei m-a rugat s-o ajut la geometrie. Mie îmi părea un răspuns suficient de rezonabil. Nu şi lui Avery.

— Camellia? spuse el nevenindu-i să creadă. Camellia? Camellia n-are nevoie de niciun ajutor.

În acea clipă îşi făcură apariţia Willie şi Jack.

— Hei, ascultaţi asta, băieţi, strigă Avery înainte ca ei să ajungă în dreptul nostru. Josh s-a dus acasă cu Camellia ca s-o *ajute* la *geometrie*. Accentuase cuvintele „ajute” şi „geometrie”, iar cei doi, aşa cum se aşteptase Avery, se opriră locului şi izbucniră în râs.

— Pe Camellia?

— S-o ajute la geometrie?

— Foarte amuzant, Josh!

— Aşa este! am spus în timp ce eram bătut prieteneşte pe spate. Chipul îmi devenea din ce în ce mai stacojiu. Tatăl ei m-a rugat.

— O, mai scuteşte-ne, Josh, spuse Jack batjocoritor. Nu suntem destul de proşti să credem aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă Avery.

Însă înainte de a-i putea răspunde, Jack continuă:

— Presupun că de aceea i-ai cărat cărţile şi ai ţinut-o de mână.

— N-am făcut asta, am negat eu cu ardoare.

— Şi presupun că tot de aceea ai rămas acasă la ea până la lăsarea întunericului, continuă Tom Foster, care tocmai se alăturase inchizitoriului.

— Şi te mai prefaci că nu te interesează, continuă Jack. Ori de câte ori ne vedeai vorbind despre ea ne spuneai să încetăm, sau plecai de lângă noi, sau schimbai subiectul. „N-ar trebui să vorbim despre oameni pe la spatele lor”, spuneai tu. Tot ce doreai de fapt era s-o ai numai pentru tine. Tonul lui Jack era atât de sarcastic, încât n-am putut decât să-l privesc fix.

Însă Willie râdea. Avea chef să mă tachineze.

— Şi probabil că ai servit ceaiul împreună cu mama ei, spuse el în timp ce ridică degetele ca şi când ar fi sorbit dintr-o ceaşcă fină.

— N-am făcut asta, am negat eu, însă mai apoi mi-am amintit de ceştile cele mici şi de fursecurile fragile. Ei bine, nu le-am servit împreună cu mama ei.

— Iar tatăl ei a spus: „Jo-shu-a, bă-ia-tul meu, ai in-ten-ţii o-no-ra-bi-le?” continuă Tom, exagerând fiecare cuvânt şi gest.

Reuşise să-l imite foarte bine pe domnul Foggelson. Până şi eu eram pe punctul de a râde de glumele făcute pe seama mea.

Willie şi Avery râdeau cu poftă. Apoi am observat că Jack nu se alăturase veseliei generale. Chipul său era la fel de stacojiu ca şi al meu. Nu mi-a trebuit decât o clipă ca să-mi dau seama de ce.

Jack era supărat. Ştiam că-i plăcea de Camellia, însă nu mă aşteptasem să se comporte în felul acesta.

Faţa îmi era din ce în ce mai îmbujorată, în mare parte din cauza mâniei pe care o simţeam înăuntrul meu. Nu ştiam cum să răspund acestor acuzaţii. Multe din cele ce se spuseseră erau adevărate şi-mi era greu să fac distincţia dintre adevăr şi eroare. Atunci mi-am dat seama de ce îmi explicase tata mare cât de periculos era adevărul spus pe jumătate. O minciună sfruntată poate fi ignorată rapid, însă când minciuna se împleteşte cu un strop de adevăr, tare greu mai poate fi descâlcită.

Am fost salvat de clopoţel. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să-l aud.

Am alergat către clădirea şcolii, însă până şi în goana noastră de-a latul curţii şcolii, puteam simţi privirile mânioase pe care Jack le aţintea asupra mea. Ne-am grăbit să ieşim din vestiarul băieţilor în timp ce Camellia ieşea din cel al fetelor. Părul strălucitor îi cădea în valuri pe umeri, iar obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza aerului rece al dimineţii. Jack îmi aruncă o altă privire întunecată. Apoi, pentru ca lucrurile să se complice şi mai rău, Camellia îmi adresă unul din zâmbetele ei sclipitoare şi spuse foarte încet: „Bună

dimineaţa, Joshua”. Însă nu destul de încet pentru ca ceilalţi băieţi să nu audă.

Willie şi Avery se amuzau la culme. Mă înghionteau cu cotul şi chicoteau în dosul palmelor îngheţate de frig. Tom întinse piciorul şi-mi puse piedică. Aproape că am căzut. Însă cel mai mult mă deranja Jack. Se uita la mine de parcă dintr-odată eram cel mai mare duşman al său. Chipul îmi era îmbujorat, iar mintea confuză. Ce însemnau toate acestea?

Peste zi situaţia nu se îmbunătăţi. Băieţii mă tachinară ori de câte ori li se ivi ocazia. Camellia îmi zâmbi şi bătu din genele-i lungi. Semnalele ei tăcute mă făceau să simt fiori pe şira spinării, însă speram din toată inima ca nimeni să nu-i observe gesturile.

La pauza de prânz am constatat că de acum eram şi ţinta glumelor fetelor, nu doar ale băieţilor. Ele nu erau la fel de îndrăzneţe ca băieţii, însă privirile, chicotelile, hohotele de râs, toate acestea mă făceau să mă simt stânjenit. Începeam să-mi doresc să nu fi auzit niciodată de Camellia Foggelson.

Dar nu, nu era drept – nici adevărat. Ştiam asta de fiecare dată când aruncam câte o privire scurtă în direcţia ei.

Aproape de sfârşitul cursurilor, domnul Foggelson îmi prinse privirea şi clătină uşor din cap, gest pe care învăţasem să-l interpretez. Dorea să rămân în clasă după ore. Şi asta tocmai acum, astăzi! Băieţii urmau să facă din treaba asta mare tărăboi.

În cele din urmă, încăperea se goli. Încă mai mutam cărţile dintr-un loc în altul, ca şi cum aş fi căutat ceva. Domnul Foggelson se îndreptă spre pupitrul meu. Ştiam că trebuie să-mi ridic privirea. Da’ tare greu îmi mai era!

— Cum merge cu meditaţiile, Jo-shu-a?

Îmi rostea numele de parcă îl silabisea. Până acum nu observasem asta.

— Bine, domnule, am răspuns cât de clar îmi îngăduia gura uscată.

El încuviinţă.

— Camellia pare să înţeleagă conceptul mult mai bine acum.

Am tăcut, întrebându-mă ce să spun. Amândoi tăceam. Îmi părea că trecuseră ore.

— Asta înseamnă că nu va mai avea nevoie de ajutor? am spus, întrebându-mă dacă acest lucru mă bucura sau mă întrista.

— O, ba da, interveni grabnic. Sunt sigur că ar aprecia dacă i-ai mai acorda puţin din timpul tău – dacă se poate.

Mă întrebam dacă nu cumva îmi auzea inima bătând, apoi m-am îmbujorat gândindu-mă la înţepăturile colegilor mei de clasă. Am înghiţit din nou, apoi am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

Domnul Foggelson se aşează pe pupitru chiar în faţa mea. Elevilor le era interzis acest lucru. Îşi îndepărtă încet praful de cretă de pe mâini. Apoi scoase o batistă albă din buzunar şi-şi şterse mâinile. Avea o expresie ciudată pe chip – un fel de dispreţ sau dezgust, sau ceva asemănător.

— Praf nenorocit, mormăi el. Se aşterne pe toate. Pe mâini, pe haine – îţi intră până şi în nas.

Nu ştiam cum să răspund, aşa că nu am spus nimic.

— Să nu te faci niciodată dascăl, Joshua, spuse el pronunţându-mi numele pe silabe. Mă uimi cu intensitatea vocii lui în timp ce privea fix undeva deasupra capului meu. Plata e sărăcăcioasă, munceşti mult şi greu. Zi după zi nu faci altceva decât să încerci să îngrămădeşti informaţii în mici capete obtuze.

Mă întrebam dacă îşi amintea că eram acolo, în încăpere. Părea că vorbeşte cu sine însuşi – iar cuvintele-i erau pline de amărăciune şi deprimare.

Am ales să păstrez tăcerea.

Dintr-odată îşi întoarse privirea spre mine, vârându-şi cu grijă batista în buzunarul de la pantaloni. Expresia i se schimbă, iar ochii îi prinseră din nou viaţă.

— Eşti isteţ, Joshua. Cel mai bun elev cu care am avut privilegiul să lucrez. Văd pe chipul tău faptul că înţelegi şi apreciezi. Poţi ajunge departe, Joshua. Ai putea deveni orice ţi-ai dori.

Mi-am dat seama că abilitatea mea de a învăţa îl bucura în chip ciudat pe domnul Foggelson. Nu puteam înţelege de ce, însă îmi era de-ajuns să ştiu că era mulţumit de mine. Ştiam că-mi făcuse un compliment, însă nu ştiam cum ar trebui să răspund.

— Ce ai zice să ai parte de o pregătire auxiliară, Joshua?

Mi-am lins buzele şi am înghiţit din nou. Nu eram sigur ce voia să spună. Oare acum îmi propunea ca *fiica lui* să-mi dea meditaţii? Asta chiar că ar fi făcut din mine ţinta batjocurilor celorlalţi colegi.

— Am o bibliotecă bine pusă la punct, Joshua. O, nu este mare sau impresionantă, însă conţine câteva volume de referinţă – cărţi care ţi-ar putea oferi un bagaj foarte mare de informaţii. A aduce cărţile astea în clasă, ca toţi elevii să le atingă, să le rupă sau să le murdărească, ar fi ca şi când mi-aş arunca propria fiică la lei. Însă aş fi bucuros să-ţi pot oferi ţie privilegiul de a le studia – casă la mine – şi de a le discuta conţinutul cu mine, dacă vrei. Ce zici?

Sunt sigur că gura mea, aşa cum se întâmplase destul de des în ultimele zile, era din nou căscată. Nu ştiam ce să zic. Îmi plăceau cărţile. Îmi plăcea să învăţ lucruri noi – însă colecţia privată a domnului Foggelson? Oare aş fi reuşit să mă port grijuliu cu cărţile lui? Le-aş fi înţeles? Mi-aş fi găsit timp pentru aşa ceva? Toate astea mă ameţeau. Şi ce ar fi zis ceilalţi colegi? Dacă urma să petrec şi mai mult timp în casa domnului Foggelson, urma să am parte de şi mai multe ironii.

Ştiam că domnul Foggelson îmi aştepta răspunsul, însă eu nu

eram încă sigur ce răspuns să-i dau.

Am înghiţit greu şi m-am silit să-mi fac curaj, cu toate că nu eram sigur care vor fi cuvintele pe care urma să i le adresez.

— Sunteţi foarte amabil, domnule. Vă sunt îndatorat. Nu ştiu ce să spun. Adică... eu... Eu...

M-am oprit. Domnul Foggelson interveni:

— Îţi plac cărţile?

— O, da, domnule. Nu era un răspuns greu de dat.

— Atunci de unde ezitarea asta?

— Ştiţi, eu... am continuat eu poticnindu-mă. Nu m-am gândit niciodată că voi avea parte de atâtea cărţi din care să învăţ... iar acestea sunt cărţile dumneavoastră speciale. N-aş vrea să le aduc vreo stricăciune sau ceva de felul acesta.

— Nu mă tem că mi le-ai putea strica, Joshua, spuse dascălul. Ştiu că o să te porţi grijuliu cu ele.

— Da, domnule, m-am grăbit să-l asigur.

— Ei bine...?

— Trebuie să discut cu ai mei. Adică... am... Din nou mă luptam să-mi caut cuvintele.

— Ai treabă de făcut. Ştiu. Însă sunt sigur că putem aranja cumva lucrurile. Poate că duminică după-masă îţi poţi pune deoparte timp.

Probabil că am clipit des. În casa noastră duminica nu se studia – nici măcar de plăcere.

— Nu în Ziua Domnului, domnule, mi-a ieşit de pe buze înainte să-mi dau seama.

Privirea domnului Foggelson se întunecă.

— Înţeleg, spuse el. Mă întrebam însă dacă, într-adevăr, înţelesese.

— Atunci sâmbătă?

— Întotdeauna mă duc la fermă vineri seara. Când nu mă duc, vine bunicul după mine, sâmbătă dimineaţa. Stau toată ziua şi cea mai mare parte a zilei de duminică cu ai mei de la fermă.

— Şi ai treabă în fiecare seară? întrebă domnul Foggelson.

Am încuviinţat.

Domnul Foggelson se ridică, scuturându-şi mâinile de un praf de cretă imaginar.

— Aşadar, avem o problemă.

— O să întreb, m-am grăbit să spun. O să vorbesc cu mătuşa Lou... Va fi destul de greu să-i dăm de capăt. Dar o să întreb.

— Nu vreau să te presez, Joshua. În toată cariera mea de dascăl n-am găsit o minte ca a ta. Ar fi... ar fi păcat s-o risipeşti. De dragul tău... şi al meu.

Nu ştiam exact ce încerca să spună domnul Foggelson, însă am încuviinţat. Apreciam faptul că se arătase amabil cu mine şi mă încuraja să-mi folosesc mintea cu care Dumnezeu mă înzestrase. I-am mulţumit zâmbind şi am început să-mi adun cărţile, însă domnul Foggelson nu isprăvise ce avea de spus.

— Te-ai gândit ce ai vrea să faci cu viaţa ta, Joshua? Vrei să devii avocat? Medic? Arhitect?

Nu dădusem prea mare atenţie niciunei meserii de felul acesta, însă mă gândisem ce aş vrea să fac cu viaţa mea.

Am zâmbit încrezător dascălului meu şi am răspuns:

— Da, domnule. Slujitor al bisericii.

— Slujitor al bisericii? Domnul Foggelson clătină uşor din cap ca şi când ar fi vrut să alunge nişte fire imaginare de păianjen. Credeam că nu mă înţelesese.

— Slujitor al bisericii – ca şi unchiul meu, Nat, i-am explicat.

— Nat? O, da. Nathaniel Crawford este unchiul tău, nu-i aşa? Uitasem.

— Aşa este, am spus eu mândru, este unchiul meu.

Cred că mă aşteptasem ca domnul Foggelson să reacţioneze la aceste cuvinte cu mare entuziasm. Însă n-o făcu. Nu păru deloc încântat. Nu puteam înţelege de ce. Însă mai apoi, mi-am amintit. Domnul Foggelson nu frecventa biserica. Probabil că nici nu înţelegea ce însemna a fi pastor. Poate că aş putea duce cu mine câteva din cărţile unchiului Nat când m-aş duce să citesc din biblioteca domnului Foggelson.

Mi-am ridicat privirea. Domnul Foggelson îşi drese glasul. Apoi spuse un lucru foarte neobişnuit – mai mult pentru sine decât pentru mine.

— Vom vedea. Vom trăi şi vom vedea.

CAPITOLUL 14

RĂZBUNARE

La şcoală se făcea haz pe seama mea. Băieţii râdeau cu poftă, dar nu din răutate. Nu aşa stăteau lucrurile cu Jack Berry. El îmi fusese prieten, prieten apropiat. Acum rareori mi se mai adresa. Doar vorbea despre mine – iar vorbele pe care le spunea erau pline de răutate şi de ironie.

Nu-mi plăcea situaţia asta. Nu-mi plăcea să am vreun duşman. Niciodată nu avusesem. Oare să fi fost supărat şi din cauză că nu reuşise să vină cu noi în acea drumeţie? Nu ştiam ce să fac.

Ştiam ce spunea Biblia despre duşmani – că trebuie să-i iubim, să le facem bine. Da’ ştiu că-mi era tare greu să mă port frumos cu

Jack Berry! Părea că serile şi le petrecea ticluind tot felul de lucruri urâte pe care să le spună despre mine, iar zilele şi le petrecea spunându-le.

Încercam să ignor insultele lui, însă acestea deveniră din ce în ce mai supărătoare. Până şi ceilalţi băieţi începură să-şi dea seama. Spuneau că n-ar trebui să-i îngădui lui Jack să spună asemenea lucruri, că ar trebui să-i răspund pe măsură. Am încercat să ignor spusele lor.

Willie era singurul care înţelegea ce simt.

— E greu, Josh, spuse el. Să faci ceea ce ştii că ar face Iisus este uneori foarte greu.

„A întoarce şi celălalt obraz” era expresia folosită de Biblie, spunea Willie. Cu toate că recunoştea că nu-mi era uşor, această atitudine era exact cea la care se aştepta Willie din partea unui urmaş al lui Iisus.

Apoi însă, într-o zi de joi, vulcanul erupse.

Din nou mă dusesem acasă la Camellia şi, după ceai şi fursecuri – cu care încă nu mă descurcam suficient de bine – am petrecut o parte din timp studiind. În ce mă priveşte, timpul de studiu putea fi mai lung, însă după câteva minute de studiere a manualului de geometrie, Camellia începea să vorbească despre alte lucruri.

Era inteligentă, veselă, entuziastă şi-mi plăcea să stau de vorbă cu ea. Îmi era uşor să las cartea pe masă şi să ascult sunetul plăcut al vocii ei. În cele din urmă, când am reuşit să mă smulg din această stare, mi-am luat cărţile şi haina şi am ieşit din casă, era mai târziu decât mă aşteptasem şi mă grăbeam. Acasă mă aştepta de lucru.

Tocmai treceam în fugă pe lângă curtea şcolii învăluit în norişorii pe care respiraţia mea caldă îi arunca în aerul rece, când

am auzit un târşâit neaşteptat. Înainte să pot măcar să-mi întorc privirea, cineva mă înşfăcă şi mă lovi cu pumnul drept în faţă.

Am ţipat de frică din cauză că am fost luat prin surprindere, iar cartea îmi zbură din mâini undeva în tufişurile întunecate din spatele meu.

Pumnul mă lovi din nou, iar de data asta am simţit o durere ascuţită în ochiul drept. Lacrimi începură să mi se prelingă pe obraji, aşa că n-am reuşit să văd chipul atacatorului meu.

Niciodată nu mă mai bătusem cu cineva până atunci, însă m-am surprins deodată luptând ca şi când viaţa mea depindea de asta – şi poate că aşa era.

În timp ce schimbam pumni, mi-am dat seama că acela care tăbărâse asupra mea era cam de aceeaşi statură şi greutate ca şi mine. Încă nu puteam vedea, aşa că trebuia să-l ţin cu o mână şi să-i car pumni cu cealaltă. Cele mai multe lovituri nu-şi atingeau ţinta, însă câteva loviră în plin. Celălalt individ răspundea cu gemete sau strigăte ce mă făceau să lovesc şi mai tare.

Pământul era îngheţat, tare şi alunecos, iar în timp ce trăgeam unul de celălalt şi ne feream ori de câte ori reuşeam s-o facem, respiraţia noastră deveni din ce în ce mai greoaie. O dată sau de două ori am auzit un sunet ca de ţesătură sfâşiată, însă nu ştiam, nici nu-mi păsa, ale cui haine erau victimele încăierării. Eram mult prea preocupat să mă salvez din cine ştie ce.

Nu mă mai întrebam cine era acela cu care luptam şi de ce, doar continuam să lovesc cât de tare şi bine puteam. Apoi o lovitură zdravănă mă nimeri chiar în bărbie şi am simţit cum mi se înmoaie genunchii.

N-am realizat ce se întâmplă în acele clipe. Mi-au trebuit câteva săptămâni până când am reuşit să-mi amintesc şi să-mi dau seama exact ce s-a întâmplat după aceea. Reconstituind

evenimentele mai târziu, mi-am amintit că încercasem să rămân în picioare, însă pământul alunecos şi picioarele încâlcite nu mi-au fost de niciun ajutor, aşa că am simţit că mă prăbuşesc.

— Asta ar trebui să te înveţe minte! se auzi printre gâfâieli o voce cunoscută. Am ştiut că cel care mă atacase este Jack Berry.

O mânie feroce mă străbătu precum lama unui cuţit. Am încercat să mă ridic şi să mă ţin pe picioare, atât cât să-i mai aplic încă un pumn. Însă n-am reuşit. Capul mi se lovi de ceva tare şi totul se făcu negru.

Când mi-am revenit, m-am silit să-mi deschid ochii, întrebându-mă unde eram şi ce se întâmplase cu mine. Se lăsase întunericul peste micul nostru orăşel. Nu ştiam de cât timp plecasem de la familia Foggelson. Ştiam doar că mă doare peste tot. Mă dureau încheieturile degetelor şi faţa, iar capul mă durea cel mai tare.

În timp ce-mi ridicam mâna în dreptul ochilor, mi-am adus aminte. Această simplă mişcare îmi săgetă cu durere tot corpul. Simţeam ceva umed şi lipicios pe degete. Mi-am dat seama că aveam o tăietură deasupra ochiului şi că îmi cursese sânge din nas. În afară de asta nu cred că fusesem prea tare rănit, cu excepţia capului ce parcă îmi plesnea. Îmi doream să mă pot ridica în picioare, dar acestea nu voiau să mă asculte.

Prin hainele de şcoală simţeam răceala pământului îngheţat pe care eram întins şi m-am surprins tremurând şi dorindu-mi să fi fost îmbrăcat cu vechea mea haină călduroasă pe care o îmbrăcam când ieşeam în curte la treabă.

Ar trebui să fiu acasă, am întârziat cu treaba.

Mătuşa Lou va fi îngrijorată, îmi trecu prin mintea înceţoşată.

Încă mai zăceam acolo încercând să-mi închei haina cu degetele îngheţate, când am auzit zgomot de paşi. Mi-am adunat

toate puterile într-un alt efort de a mă ridica în picioare. Apoi am auzit mormăielile inconfundabile ale bătrânului Sam. Era beat, ca de obicei. Am auzit apoi un sughiţ zgomotos, iar bătrânul Sam se împiedică de mine şi căzu lat pe pământul îngheţat.

Mormăi câteva cuvinte ce nu pot fi redate şi se strădui să se ridice în picioare. Nici picioarele lui nu păreau să funcţioneze prea bine, aşa că se prăbuşi din nou peste mine, lovindu-mă în faţă cu cotu-i uscăţiv.

— Ooo, am gemut eu. Fii atent pe unde calci, Sam!

— Joshsh? întrebă Sam în întuneric. Joshsh? mormăi din nou. Urmă un alt sughiţ. Joshsh, tu eşti?

— Da, eu sunt.

Am încercat să-l dau jos de pe mine, ca să mă pot ridica în picioare. N-am reuşit. Iar el nici măcar nu încercă să mă ajute. Rămase acolo ca un sac fără vlagă.

— Sam, l-am implorat neajutorat, cu o uşoară urmă de mânie în glas, ridică-te. Cel puţin dă-te jos de pe mine.

Cu un „hâc” puternic, Sam se rostogoli eliberându-mă şi mormăind ca pentru sine. Pe socoteala acestei mormăieli a lui se făcuseră multe glume în oraş. Niciodată n-am înţeles dacă omul încerca să vorbească sau să cânte.

Mai apoi se ridică în genunchi, bâjbâind în întuneric. Mi-am dat seama că-şi pierduse preţioasa sticlă.

În cele din urmă, am reuşit să mă ridic în şezut. Capul îmi zvâcnea şi eram ameţit. Încă nu mă puteam ridica în picioare. De fapt, nici nu eram sigur unde-mi erau picioarele.

Bătrânu’ Sam, căutându-şi sticla încă, mormăi ceva despre „cartea asta proastă” şi se făcu puţină lumină în mintea mea.

— E cartea mea, am spus repede, temându-mă că bătrânu’ Sam mi-o va arunca.

O azvârli în direcţia mea şi continuă să se târască pe mâini şi pe genunchi. Probabil că găsise ceea ce căutase, căci oftă şi mormăi cu vocea lui comică şi lălăită, apoi l-am auzit trăgând o duşcă din sticlă.

Probabil că o goli, căci îşi îndreptă atenţia spre mine.

— Ai păţit ceva, Joshsh?

Oricine putea vedea asta, însă pentru unul ca Sam, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului întins pe jos, întrebarea era una absolut normală.

— Da, am spus, încercând să-mi înăbuş un geamăt. Am păţit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cred... cred că m-am lovit la cap.

Speram că Sam nu-mi va mai pune şi alte întrebări.

— Te ajut să ajungi acasă.

Îmi venea să râd. În starea în care se afla, Sam probabil că nici măcar n-avea idee încotro se afla casa mea.

— Doar ajută-mă să mă ridic în picioare. Mă descurc până acasă.

Afirmaţia mea era puţin cam prea îndrăzneaţă. Până şi cu ajutorul bătrânului Sam mi-a fost greu să mă ridic în picioare, ca să nu mai vorbesc despre încercarea de a păşi. Sigur, nici ajutorul lui nu era unul dintre cele mai ferme. Prima noastră încercare se isprăvi cu prăbuşirea amândurora la pământ. Însă trebuie să recunosc, bătrânu’ Sam era persistent. Continuă să tragă şi să împingă până când ajunserăm amândoi din nou pe picioare. Nu ştiam cine pe cine ajută.

Mi-am găsit cartea şi mi-am vârât-o sub haină. Am pornit ţinându-ne unul de celălalt. Târându-ne picioarele, am înaintat în josul străzii. Singura lumină ce ne călăuzea era cea care se strecura afară prin ferestruicile caselor din oraş.

Trupul îmi tremura din cauza frigului şi a şocului. Sam nu părea să bage în seamă frigul, cu toate că haina pe care i-o dăduse unchiul Nat nu era mai călduroasă decât a mea.

Am înaintat împleticindu-ne, eu – confuz şi rănit, Sam – întrebându-se probabil unde ar putea găsi încă o sticlă.

Apoi mi-am dat seama că ningea. Fulgi mari şi pufoşi ni se aşterneau pe creştete şi pe umeri. Chiar şi în starea în care eram, fulgii îmi produseră bucurie.

— Aproape că am ajuns acasă, mormăi bătrânu' Sam şi, privind prin perdeaua de fulgi, mi-am dat seama că avea dreptate. Cumva – nu ştiu cum – chiar şi în starea în care se afla, găsise drumul spre casă.

Încă-mi amintesc lumina galbenă a lămpii şi valul de aer cald ce ne întâmpinară când uşa în care bătrânu' Sam bătu cu piciorul se deschise în faţa noastră. Îmi amintesc că mătuşa Lou strigase „Josh!" Dar atât este cam tot ce-mi amintesc.

Următorul lucru de care am fost conştient a fost faptul că doctorul se aplecase deasupra mea şi că eu mă aflam în pat, vegheat îndeaproape de mătuşa Lou şi unchiul Nat.

Din camera de zi se auzeau sforăiturile zgomotoase pe care le auzisem de multe ori înainte şi am ştiut că bătrânu' Sam „poposise" pentru masă şi găzduire şi că-şi va petrece cel puţin noaptea asta ferit de frigul iernii.

CAPITOLUL 15

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

M-am trezit a doua zi dimineaţă cu o durere de cap îngrozitoare. Gura mi-era uscată şi nu-mi puteam deschide un ochi, atât de umflat era.

Mătuşa Lou se învârtea de colo-colo prin camera mea, iar lampa de pe noptieră era încă aprinsă. În acele clipe, nici măcar nu mi-am putut pune propriu-zis întrebarea dacă ea fusese acolo toată noaptea.

Mătuşa se apropie de patul meu şi se aplecă deasupra mea. Din camera alăturată se auziră familiarele sforăituri şi încă cineva, unchiul Nat desigur, care punea lemne pe foc.

— Cum te simţi? întrebă încetişor mătuşa Lou ca şi când sunetul vocii ei putea să mă facă să sufăr şi mai mult.

Am încercat să clatin din cap pentru că nu mă simţeam în stare să vorbesc, însă capul mă durea prea tare ca să-l pot mişca.

— Vrei să-ţi aduc ceva? întrebă mătuşa Lou şi am reuşit cumva să-i transmit că-mi era sete.

— Ia doar o înghiţitură, îmi spuse. Doctorul a spus că ai avut un şoc şi n-ar trebui să-ţi umpli stomacul, ca să nu vomiţi.

Am înghiţit. Apa abia îmi atinse buzele, că mătuşa Lou îmi şi trase cana de la gură. Am vrut să protestez, însă n-am reuşit să scot sunete inteligibile.

— Doctorul spune că vei fi pe picioare într-o zi-două, mă asigură mătuşa Lou.

Am încercat să încuviinţez printr-o mişcare a capului, însă m-am oprit.

— Nat s-a dus la fermă aseară, ca să le spună ce s-a întâmplat, mă informă mătuşa Lou. Ar fi vrut să vină de îndată, însă Nat i-a convins că doctorul are grijă de tine şi că ar fi mai bine să aştepte până dimineaţă.

— Ce zi este? am reuşit să întreb printre buzele umflate.

— Nu mai ţii minte? Astăzi este vineri.

Vineri. Ar trebui să fiu la şcoală. După-masă bunicul va veni să mă ia. Nu eram sigur dacă puteam să mă duc cu el.

— Nat se va opri la şcoală şi-i va spune dascălului tău că astăzi nu vei merge, continuă mătuşa Lou. Sperăm că luni te vei simţi din nou bine.

Voia să spună că nu voi merge la fermă? Că-mi voi petrece tot sfârşitul de săptămână în pat?

— Ce s-a întâmplat? am întrebat nedesluşit.

— Speram că ne vei putea spune tu, spuse mătuşa Lou. Nu-ţi mai aminteşti nimic?

Am încercat să îndepărtez ceaţa ce parcă mi se pusese pe creier.

Nimic nu era clar şi nu voiam să încerc să gândesc. Capul mă durea şi numai din cauză că-mi era aşezat pe pernă.

— Doctorul ţi-a lăsat altă pastilă, spuse mătuşa Lou. Să te ajut. Îmi puse pastila între buzele umflate şi-mi ridică încet capul, ca s-o pot înghiţi împreună cu o gură de apă.

Am adormit din nou. Când m-am trezit capul nu mă mai durea atât de tare. Tata mare stătea în camera de zi cu o carte în poală şi privea pe fereastră fulgii ce pluteau în văzduh şi se aşterneau mai apoi încet pe pământ.

Mi-am schimbat poziţia ca să pot vedea mai bine zăpada, iar odată cu mişcarea, trupul îmi fu străbătut de o durere ascuţită. Am gemut, iar tata mare îşi făcu apariţia de îndată lângă patul meu.

— Eşti bine, Joshua? mă întrebă, privindu-mă îngrijorat.

Am aşteptat o clipă să mă liniştesc.

— Da, am mormăit. Am încercat să-mi ling buzele, însă am simţit că mă ustură.

— Ia o înghiţitură de apă, spuse tata mare şi-mi puse cana la

gură, ţinând-o o clipă mai mult decât o făcuse mătuşa Lou.

Din bucătărie răzbătea sunet înăbuşit de voci. Am ştiut că restul familiei se afla acolo, aşteptând să mă trezesc.

— Da’ ştiu că ai dormit ceva vreme, spuse tata mare. Te simţi mai bine?

Nu eram sigur. Capul mă durea încă destul de tare, însă dacă stăteam liniştit, durerea era suportabilă.

— E aproape timpul pentru o altă pastilă, continuă tata mare.

— Ninge, am murmurat. Cât de mare e zăpada?

Tata mare zâmbi. Cred că simpla întrebare era o mare uşurare pentru el.

— Deja s-a pus un strat de vreo zece centimetri, Joshua, şi se pare că nu se va opri aici.

— Bun, am spus. Putem sărbători Crăciunul.

Stratul vechi de zăpadă era deja pătat şi brăzdat de urme de căruţe şi de paşi. Întotdeauna am fost de părere că o asemenea zăpadă nu se potrivea cu sărbătoarea Crăciunului, cu toate că ştiam foarte bine că sărbătoarea venea oricum. Însă pentru mine, un Crăciun „adevărat” aşa cum ar fi trebuit să fie, însemna un strat alb şi pufos aşternut peste lumea noastră.

Cred că tata mare înţelesese ce vreau să spun, căci zâmbi larg.

— Aşa este, Joshua. Aşa este.

Uşa se întredeschise şi bunicul îşi vârî capul în deschizătură. Probabil că făcuse gestul ăsta de multe ori în ultima oră. La gestul făcut de tata mare, deschise uşa larg şi păşi înăuntru.

Mă privi vreme îndelungată, înghiţind în sec şi mişcând din mustaţă. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Cum te simţi, băiete? mă întrebă în cele din urmă.

— Bine, am reuşit să spun în timp ce el îşi întinse mâna aspră

şi mi-o puse pe frunte.

Se auzi un zgomot uşor la uşă, iar Pixie sări în patul meu.

— Am uitat să închid uşa, se scuză bunicul, dând s-o coboare pe Pixie din pat.

— E-n ordine, m-am grăbit să-l informez şi am întins mâna ca să mângâi blăniţa mătăsoasă de pe capul căţeluşei.

Pixie era bucuroasă nevoie mare şi începu să-mi lingă degetele, mâna şi chiar faţa umflată.

În acea clipă îşi făcu apariţia mătuşa Lou.

— Cum a ajuns câinele ăsta... începu să întrebe, însă bunicul interveni.

— Am uitat să închid uşa. Într-o clipeală Pixie a dat buzna pe uşă şi s-a cocoţat în pat.

M-am gândit că au avut mult de furcă s-o ţină pe Pixie departe de camera mea.

— Cum te simţi, Josh? întrebă unchiul Nat. Ne-ai cam pus pe jar. Ai dormit aproape toată ziua.

— Ar trebui să mai iei o pastilă, Joshua, spuse mătuşa Lou şi-mi ridică capul ca să pot înghiţi medicamentul cu o gură de apă.

Unchiul Charlie îşi vârî capul prin deschizătura uşii. Privirea lui era încărcată de întrebări, pe care nu le puse însă.

— Nu-l obosiţi, fu tot ce spuse.

Mă lăsară să mă odihnesc şi se întoarseră la masa din bucătărie. Îmi dădeam seama unde erau şi ce făceau după zgomotele ce răzbăteau până la mine.

Am rămas liniştit cu mâna odihnindu-se pe creştetul lui Pixie. Dormea lângă mine, iar din când în când îşi înălţa capul şi-mi lingea degetele cu limba-i mică şi caldă.

Curând medicamentul începu să-şi facă efectul, însă în loc să adorm profund aşa cum făcusem mai înainte, am început să mă

gândesc la ce se întâmplase.

De fapt, ce s-a întâmplat? Pentru ce mă aflu aici, în pat?

Jack Berry – Jack Berry. Numele continua să apară în gândurile mele, însă n-aveam idee de ce. Ce legătură era între Jack Berry şi faptul că mă aflam în pat? Nu reuşeam să alung ceaţa ce-mi cuprinsese gândurile şi să-mi dau un răspuns.

Mi-am dus mâna la faţă şi am simţit pansamentul pus pe tăietura de deasupra ochiului. Mi-am atins nasul umflat şi mi-am trecut limba peste buzele crăpate.

Jack Berry, *Jack Berry*, auzeam ca un ecou în mintea mea.

Jack fusese destul de răutăcios în ultima vreme. Era furios din cauza faptului că Camellia mă invitase pe mine şi nu pe el în casa ei. Însă nicio fată cu scaun la cap nu s-ar fi gândit să-l cheme pe Jack Berry ca să-i dea meditaţii la geometrie – sau la orice altă materie. Jack abia se descurca el însuşi.

Am încercat să mă liniştesc şi să analizez bucată cu bucată fiecare eveniment al zilei de ieri.

Mă dusesem la şcoală – am fost ţinta glumelor ca de obicei, pentru că toţi băieţii ştiau că era ziua când urma să mă duc acasă la Camellia. Oare fusesem acolo? Nu-mi puteam aminti.

Încet, foarte încet, am început să retrăiesc întreaga zi. Am parcurs fiecare curs de la şcoală. Mi-am amintit ora de citire – citeam cartea O *colindă de Crăciun* a lui Dickens, acum că se apropia Crăciunul. Îmi amintesc că am fost puşi să spunem câteva cuvinte pe litere şi aproape că am sărit peste litera „e” din cuvântul „manevră”. Îmi amintesc pauza de masă. Am vrut să ne jucăm „Vulpea şi gâştele”, însă nu aveam zăpadă proaspăt căzută ca să putem trasa un cerc. Curtea şcolii era plină de zăpadă murdară călcată în picioare. Aveam nevoie de un strat proaspăt, ca să putem trasa liniile necesare pentru joc.

Am reuşit să-mi amintesc şi restul cursurilor, până la terminarea lor. Îmi aminteam chiar şi discuţia cu domnul Foggelson. Spusese că puteam citi cărţile în biblioteca sa.

Oare m-am dus acasă la Camellia? *Da* – începeam să-mi amintesc. Am servit iar ceaiul împreună şi acele fursecuri minuscule umplute în interior. Aproape că-mi căzuseră în poală. Apoi am învăţat – dar cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o tăifăsuind. Pe urmă am plecat spre casă – m-am grăbit, căci eram în întârziere.

Oare ningea când am plecat de la Camellia? Nu-mi aduceam aminte. Am plecat singur – am alergat spre casă – şi iată-mă acum în pat, chinuit de cea mai cumplită durere de cap pe care o avusesem vreodată, „împodobit” cu o tăietură şi o faţă pe măsură.

Jack Berry. Jack Berry.

Am dat la o parte cuvintele. Sigur, eram supărat pe el. Se purtase urât în ultima vreme. Însă nu merita să-mi frământ mintea cu el. Mi-am întors privirea spre zăpadă şi am privit plutirea fulgilor de nea. E *grozav să putem avea parte de albeaţa şi curăţia ei de Crăciun*, mi-am spus aproape adormit.

— Te simţi mai bine? se auzi un glas blând. Mătuşa Lou se întorsese în cameră.

Mi-am întors încet capul pe pernă, iar durerea nu mă mai săgetă cu aceeaşi intensitate.

— Da, am răspuns. Mult mai bine.

— Bun! Eşti în stare să primeşti vizitatori?

— Sigur.

Domnul Foggelson şi Camellia intrară în camera mea. Camellia se uită la mine şi se făcu albă la faţă, însă se apropie de pat.

— Ce s-a întâmplat, Joshua? mă întrebă, iar în ochi i se putea citi groaza.

— Nu-mi aduc aminte, am spus.

— Nimic? întrebă domnul Foggelson, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Doctorul spune că şi-a lovit capul de un bolovan în cădere, spuse mătuşa Lou. Sam l-a dus pe doctor la locul unde l-a găsit pe Josh. Zăpada a acoperit deja pământul şi n-a descoperit prea multe, însă a spus că era acolo un bolovan, sub arţar.

Sam? *Bătrânu' Sam*? Probabil. Îmi aminteam vag că Sam mă ajutase să ajung acasă, însă nimic mai mult.

— Dar cu faţa...? continuă să întrebe domnul Foggelson. Nu se poate să te fi lovit în halul ăsta în cădere.

— Nu-mi amintesc, am repetat cu o urmă de încăpăţânare. Camellia întinse mâna moale şi atinse pansamentul de deasupra ochiului.

— Te doare tare, Joshua? mă întrebă, tresărind.

— Nu, am spus eu curajos. Abia dacă se simte.

Şi era adevărat. Capul mă duruse atât de tare, că abia dacă simţisem tăietura de deasupra ochiului.

— Bine, spuse ea şi zâmbi. O clipă n-am mai simţit nici urmă de durere.

— O! ţipă Camellia, întinzând mâna peste mine şi mângâind-o blând pe Pixie. Căţeluşa ta. E o scumpă.

Pixie răspunse în felul ei, lingând-o cu limba-i micuţă.

Camellia ţipă din nou.

— Pot s-o iau în braţe? mă rugă ea. Nu e de mirare că primea orice dorea de la tatăl ei.

— Sigur, am spus. Am privit cu mândrie în timp ce o luă în braţe pe Pixie şi o ţinu aproape de obraz câteva clipe. Apoi se aşeză pe scaunul din apropiere cu Pixie în poală, bătând-o uşurel pe cap şi mângâindu-i blana mătăsoasă.

Era o scenă de toată frumuseţea.

Domnul Foggelson rupse vraja.

— Nu trebuie să-l obosim pe Joshua, Camellia.

Am remarcat din nou felul în care pronunţa fiecare silabă şi mi-am amintit glumele pe care le făceau colegii mei. Odată cu această amintire veni şi obsedantul refren: *Jack Berry*, *Jack Berry*. L-am îndepărtat din nou şi am încercat să mulţumesc vizitatorilor mei pentru vizită.

— Mai poi veni şi mâine? imploră Camellia.

— Camellia, obiectă tatăl ei. Ştii că doctorul a spus că Joshua trebuie să se odihnească. Doar vrem să se întoarcă la şcoală cât mai repede.

— Dar tata, încercă ea să-l înduplece, n-o să stau mult. Promit.

— Mă simt bine, am intervenit eu. S-ar putea să mă ridic din pat mâine.

— Ba nu, n-o vei face, se auzi de la uşă vocea mătuşii Lou. Doctorul spune să stai în pat cel puţin până duminică după-masă.

Apoi se întoarse spre Camellia şi-i adresă un zâmbet sclipitor.

— Însă sunt sigură că Josh s-ar bucura să-i ţii tovărăşie vreo douăzeci de minute – dacă părinţii tăi îţi dau voie.

Camellia o răsplăti cu acel zâmbet orbitor al ei. Nici măcar nu se întoarse spre tatăl ei, presupunând că lucrurile erau aranjate.

— O să aduc o carte ca să-ţi citesc, promise ea în timp ce o puse pe Pixie cu blândeţe înapoi pe pat lângă mine. Cei doi Foggelson părăsiră mai apoi încăperea.

Unul câte unul, membrii familiei mele veniră să mă vadă. Gândeau probabil că dacă ar veni toţi odată ar fi prea mult pentru sărmanul meu cap. Fiecare rămase câteva minute şi fiecare avea în priviri aceeaşi întrebare, chiar dacă nu o exprimaseră verbal. Ce se întâmplase? Cum de mă rănisem în asemenea hal după ce

plecasem de la Camellia? Cum de mă găsise bătrânu’ Sam zăcând pe jos?

Nu-mi aminteam cu claritate acea seară, doar frânturi ce nu aveau niciun sens. Amintirea acelei seri îmi trezea furie, asta ştiam. Însă n-aveam idee de ce anume. *Jack Berry*, *Jack Berry*. Numele mi se învârtea prin cap şi nu-mi puteam da seama de ce.

În cele din urmă bunicul, unchiul Charlie şi tata mare plecară acasă. Îi invidiam pentru călătoria pe care aveau s-o facă prin zăpada proaspăt aşternută, însă n-avea niciun rost să-i conving să mă ia cu ei.

Doctorul veni din nou înainte de căderea serii. Păru mulţumit de starea mea şi-i spuse mătuşii Lou că puteam să mai iau pastile dacă durerea devenea prea tare.

Unchiul Nat veni la patul meu ca să povestim, după ce-şi termină treaba. I-am spus că-mi părea rău că fusese nevoit să facă el treaba mea, însă mă linişti spunând că mişcarea îi făcea bine.

În acea seară timpul devoţional se ţinu în camera mea, ca să pot participa şi eu. Unchiul Nat mulţumi lui Dumnezeu pentru că fusesem găsit şi ajutat să ajung acasă. Când se rugă mătuşa Lou, mulţumind Domnului că eram acasă, în siguranţă, mi-am dat seama că fusese tare îngrijorată. Unchiul Nat fusese plecat la familia Brown. Una dintre fiicele lor avea nunta chiar de Anul Nou şi unchiul îi consilia, pe ea şi pe logodnicul ei. Aşa că mătuşa Lou era singură acasă – doar ea şi îngrijorarea ei. Parcă o vedeam făcând nenumărate drumuri până la fereastra din faţa casei, privind afară şi aşteptând să vin. Probabil că Pixie o însoţise mereu, împleticindu-i-se printre picioare.

I-am zâmbit cât de vesel am putut când veni să-mi dea medicamentul, să mă învelească bine şi să-mi ureze „Noapte bună”. Capul nu mă mai durea aşa de tare. Am dormit.

CAPITOLUL 16

CRĂCIUNUL

Perioada Crăciunului era una dintre cele mai frumoase perioade din an pentru mine. Întotdeauna ne duceam la fermă. Nu ştiu ce-mi plăcea mai mult. Îmi plăcea mireasma aromelor ce învăluia casa când mătuşa Lou pregătea delicioasele-i prăjituri şi plăcinte, îmi plăcea mirosul ascuţit al bradului adus din pădure şi instalat în colţul bucătăriei mari de la fermă, decorat cu ghirlande de hârtie şi floricele de porumb. Îmi plăcea misterul darurilor ascunse, descoperite „întâmplător”, în cele mai neobişnuite locuri.

Îmi plăcea până şi programul de Crăciun de la biserică, cu toate că era nevoie de timp şi răbdare din partea celor care-l pregăteau – precum mătuşa Lou, de pildă. Iar mamele – în cazul meu, mătuşa Lou – erau mai mereu pe urmele noastre, ca să învăţăm rolul ce ne revenea.

Însă în cele din urmă, totul se sfârşea cu bine, oamenii se bucurau de programul nostru şi ne lăudau eforturile până când ajungeam să ne dăm ifose, gândindu-ne cât de grozavi eram. După ce lăsam totul în urmă, mătuşa Lou ofta uşurată şi-şi punea deoparte ideile până la Crăciunul viitor. Deocamdată însă, materialele pregătite îi stăteau la îndemână, căci se apropia sărbătoarea.

Aşa cum am spus, îmi plăcea zăpada de Crăciun. Asta făcea ca lumea să pară pregătită pentru primirea împăratului împăraţilor –

chiar dacă venea în trupul unui bebeluş şi probabil n-avea cum să-şi dea seama dacă era zăpadă sau nu. Însă nu-mi puteam imagina Crăciunul fără zăpadă. Odată, când un predicator ce vizita biserica noastră a spus că cel mai probabil în Betleem nu era zăpadă atunci când s-a născut Iisus, am vrut să-i spun că greşeşte. Un Crăciun fără zăpadă – o lume murdară, goală, dezgustătoare pentru a-l spune „bun venit” pruncului Cristos – nu mi se părea corect.

Da, aşteptam în fiecare an ca de Crăciun să ningă. Era un fel de semn sfânt pentru mine – ca şi când Dumnezeu, cu mâna Lui, acoperea lumea urâtă şi murdară cu o pătură curată. Copacii cu crengile golaşe, curtea brăzdată de făgaşe noroioase, câmpiile goale – toate se transformau dintr-odată în imagini argintii, plăcute, ce mă îndemnau întotdeauna să mă gândesc că ceva cu adevărat miraculos se petrecea înaintea ochilor mei.

Îmi fusese îngăduit să mă întorc la şcoală marţi, după accidentul meu – sau orice ar fi fost. Faţa îmi era încă puţin umflată şi ochiul învineţit, însă în afară de asta, mă simţeam foarte bine. Doctorul insistă să nu mă implic în niciunul dintre jocurile băieţilor, aşa că am rămas în clasă în pauze. Mă simţeam ca un papă-lapte. Însă asta îmi îngădui să petrec timp cu una dintre cărţile domnului Foggelson. O adusese pentru mine şi o păstrase încuiată în dulap. O scosese numai după ce toţi colegii ieşiseră afară şi i-o înapoiasem înainte ca el să sune clopoţelul ca să-i cheme înapoi.

Durerea de cap se linişti, încetul cu încetul şi lucrurile păreau că intră din nou pe făgaşul normal. Mă simţeam teribil ştiind că unchiul Nat îmi făcea treaba, însă doctorul insistase ca timp de cel puţin două săptămâni să nu fac efort. Asta însemna – până după Crăciun.

Încă mai aveam acea senzaţie tulburătoare când mă gândeam la Jack Berry. Nici el nu venise la şcoală, pe motiv că răcise şi stătea

în casă. Asta însemna că nu mă va mai şicana pentru o vreme. Când se va întoarce la şcoală, ochiul, nasul şi buzele îmi vor fi revenit la dimensiunile normale, aşa că nu va mai avea motive să mă întărâte.

Camellia mă copleşea cu atenţii. Spunea că se simte vinovată pentru că totul se petrecuse când plecasem de la ea – însă era absurd. Atenţia ei era stânjenitoare, însă şi... specială, în acelaşi timp.

Aşteptam cu sentimente amestecate sosirea Crăciunului.

Pusesem deoparte fiecare bănuţ pe care-l primisem pentru cadourile de Crăciun. Lucrurile s-ar fi desfăşurat normal dacă n-ar fi intrat Camellia în viaţa mea.

Aproape în fiecare zi mă duceam la sertarul mesei de toaletă din camera mea şi număram monedele. Nu se înmulţiseră, asta era sigur. Aveam aceiaşi patru dolari şi cincisprezece cenţi. Îmi notasem pe hârtie ce urma să cumpăr pentru fiecare membru al familiei şi toate fuseseră bune până când am hotărât că era firesc să-i cumpăr ceva şi Camelliei. Fusese atât de amabilă cu mine, nu-i aşa?

Am refăcut lista de câteva ori, însă n-am găsit nicio soluţie.

Dacă aş fi fost sănătos, adică, dacă doctorul n-ar fi spus că n-am voie să mă „obosesc” prea tare, aş fi umblat prin oraş, căutând să găsesc ceva de lucru. Însă aşa cum stăteau lucrurile, n-aveam nicio şansă de a-mi înmulţi suma înainte de Crăciun. Aşa că îmi doream să vină Crăciunul, însă nu ştiam ce să fac în privinţa cadourilor.

M-am dus în oraş ca să mă uit pentru ultima oară în vitrine şi am ajuns la concluzia că după ce voi cumpăra cadourile pentru familia mea îmi vor mai rămâne cincizeci şi cinci de cenţi! Entuziasmat şi plin de bucurie, am pornit în căutarea unui cadou pentru Camellia.

Bucuria n-a durat prea mult. Pentru o fată precum Camellia nu exista nimic care să poată fi cumpărat cu doar cincizeci şi cinci de cenţi. Nimic.

M-am întors acasă cu inima grea, târându-mi picioarele prin zăpada de pe drum.

Pixie mă întâmpină la uşă. Am luat-o în braţe şi am ţinut-o strâns în timp ce micuţa îmi linse faţa. *Pixie*! Puteam să dau Camelliei căţeluşa! Nimic din ce i-aş fi putut dărui nu i-ar fi fost mai pe plac. Îmi aminteam cum venise la mine să-mi citească, în timp ce eram în pat. Tare îi mai plăcea de căţeluşa mea şi nu se sătura niciodată s-o ţină în braţe şi s-o privească cum se joacă şi face tot felul de năzbâtii.

Însă cum pot s-o dau pe Pixie? am gemut eu. Niciodată nu cred că a existat un om mai frământat ca mine. O iubeam pe Pixie mai mult decât am iubit vreodată ceva – cu excepţia familiei, desigur. De fapt, pe Pixie o consideram un membru al familiei. Am ţinut-o atât de strâns în timp ce mă gândeam la toate astea, încât începu să schiaune.

Dar Camellia? Şi ea era specială şi dacă ţineai la cineva, nu trebuia oare să pui nevoile acelei persoane mai presus de ale tale?

Încă mai învârteam în minte gândul acesta, când mi-am adus aminte spusele Camelliei, anume că nu putea avea un câine din cauza alergici mamei sale. Am strâns-o pe Pixie şi mai tare în braţe şi am răsuflat uşurat, rostind o scurtă rugăciune de mulţumire.

Da’ ştiu că tare m-am mai bucurat pentru alergia aceea! Sunt sigur că n-aş fi putut lua singur o asemenea hotărâre.

Fără ca măcar să ştie, unchiul Nat soluţionă problema aceasta – cu toate că soluţia apăru în ultima clipă.

Ştiam că lucrase în ascuns la un cufăr din lemn de cedru pentru mătuşa Lou, ca să i-l dăruiască de Crăciun. Îl păstra la fermă

şi câteodată, când îşi termina vizitele pastorale, se ducea la fermă şi lucra câte un ceas la proiectul lui.

În primul sfârşit de săptămână în care mi se îngădui să mă duc la fermă – singurul sfârşit de săptămână înainte de vacanţa de Crăciun – unchiul Nat îşi făcu apariţia sâmbătă dimineaţă, hotărât să isprăvească cufărul.

Lucrase admirabil. Unchiul Nat nu avusese prea multe unelte speciale, însă avusese multă dragoste pentru mătuşa Lou. Dorea să facă un cufăr perfect, aşa că lucră la finisarea lui, atent ca fiecare scândură să se potrivească la perfecţie.

Şi mirosea tare frumos. Îmi plăcea mirosul de lemn de cedru.

Cred că am spus lucruri frumoase despre cufăr şi mirosul plăcut de lemn, căci unchiul Nat, fără ca măcar să-şi ridice privirea de la lucru, spuse:

— Mai este o bucată de cherestea, Josh, câteva bucăţi de scândură şi rămăşiţe. Le poţi folosi pentru ceva, dacă vrei.

— Mulţumesc, am spus fără prea mult entuziasm, da’ nu ştiu ce-aş putea face cu ele.

— Ai putea face o cutie pentru bijuterii sau pentru obiecte preţioase.

Eram pe punctul de a-l întreba pentru cine aş face aşa ceva, ştiind că mătuşa Lou avea deja o cutie pentru bijuterii, când în minte îmi veni Camellia.

— M-ai putea ajuta? am întrebat, fără să-mi pot ascunde prea bine nerăbdarea din voce.

— Cred că da – nu cred că ar lua prea mult timp.

Nu-mi venea să cred ce fericire dăduse peste mine. M-am apucat imediat de lucru. Cu îndrumările unchiului Nat la măsurători şi tăiere, cu ajutorul unchiului Charlie la şlefuire şi al lui tata mare la lăcuire, am reuşit să isprăvesc cutiuţa înainte de Crăciun. Arăta

frumos. Abia aşteptam să i-o dăruiesc Camelliei.

În acea duminică seara, pe douăzeci şi doi decembrie, ne-am prezentat programul de Crăciun. Sperasem că va veni şi Camellia. Ştia că am un rol important în program şi că învăţasem pentru asta câteva săptămâni. Însă nu veni.

Am încercat să mi-o scot din minte şi să mă gândesc la alte lucruri – cum ar fi rolul meu – însă trebuie să recunosc că am fost profund dezamăgit.

Totul a ieşit bine. Nu pot să spun că a fost perfect. Însă suficient de bine încât cei prezenţi să treacă peste micile „scăpări” şi să ne complimenteze pe toţi pentru eforturile depuse.

Mătuşa Lou se duse acasă obosită în acea seară şi-şi aşeză pălăria pe raftul din dulapul aflat în hol.

— Mă bucur că s-a terminat, spuse cu un oftat, aşa cum făcea întotdeauna, iar unchiul Nat o strânse în braţe.

— Ai făcut o treabă pe cinste, o asigură.

Dimineaţa următoare mătuşa Lou era din nou în formă, alergând în toate părţile, făcând munca a trei oameni. Până la Crăciun mai erau doar două zile.

Dimineaţa următoare mi-am luat cei patru dolari şi cincisprezece cenţi şi m-am dus la magazin ca să cumpăr darurile pe care plănuisem să le cumpăr încă de la început, de când nu avusesem nevoie de cei cincizeci şi cinci de cenţi pentru Camellia. Apoi, împrumutând câteva bucăţi de hârtie de la mătuşa Lou, le-am împachetat pe toate.

Am fost nevoit să cer ajutorul mătuşii Lou la împachetarea cadoului Camelliei. Doream ca acesta să arate mai special.

Am dus cadoul acasă la Camellia când eram sigur că aceasta se va afla la domnişoara Thompson, pentru lecţia săptămânală de pian. Am dat pachetul doamnei Foggelson şi am rugat-o să-l pună

sub pom în seara de Ajun, iar aceasta promise s-o facă.

Mă simţeam tare bine că reuşisem să fac asta. Când m-am întors acasă am îmbrăţişat-o strâns pe Pixie, simţind că nu am compromis cu nimic acţiunea.

În ziua de douăzeci şi patru decembrie ne-am trezit devreme şi ne-am urcat în trăsurică, înconjuraţi de cutii şi sacoşe. Ne-am îndreptat spre fermă pentru festivităţile de Crăciun. Nu le numisem niciodată „festivităţi”, însă aşa le numise Camellia.

— Unde vei petrece „festivităţile” Crăciunului? mă întrebase.

La început n-am ştiut la ce se referă.

— Nu sărbătoreşti Crăciunul? întrebase ea, privindu-mă cu uimire.

— O, ba da, am răspuns, începând să înţeleg. Întotdeauna mergem la fermă şi petrecem Crăciunul împreună.

— La fermă?

— La bunicul. El împreună cu unchiul Charlie şi cu tata mare locuiesc acolo. Unchiul Nat, mătuşa Lou şi cu mine mergem ca să fim cu ei.

— Ce drăguţ, spuse ea, un Crăciun de modă veche.

— Da, am răspuns, da, într-adevăr un Crăciun de modă veche.

Aşa că acum eram în drum spre „festivităţi” şi eram tare entuziasmat, aşa cum mi se întâmpla în fiecare an.

A fost un Crăciun frumos. Am avut la masă cel mai gustos curcan pe care l-am mâncat vreodată şi am primit cele mai frumoase cadouri. De la bunicul am primit un jerseu nou, cumpărat de la magazin, de la tata mare am primit o undiţă adevărată, o cămaşă de la unchiul Nat şi mătuşa Lou – cămaşă pe care ea însăşi o făcuse – şi un briceag cu cinci lame de la unchiul Charlie. Am avut parte chiar şi de un cadou surpriză. O carte mare, ilustrată, de la Camellia, intitulată „*Cum a apărut lumea*”, o carte plină de cele mai

ciudate imagini şi diagrame. Abia aşteptam s-o citesc şi să descopăr despre ce era vorba.

Mă întrebam ce gândea despre cutiuţa pentru bijuterii pe care i-o dăruisem. Speram că-i plăcuse.

După ce toate cadourile fură deschise şi fiecare îşi exprimă preţuirea pentru darul primit, unchiul Nat ieşi şi aduse cufărul pentru mătuşa Lou. Abia putea să-l ridice, iar când mătuşa auzi o bubuitură în spatele ei şi se răsuci ca să vadă ce se întâmplase, icni scurt şi ochii i se umplură de lacrimi.

Aproape că-l dărâmă pe unchiul Nat când i se aruncă în braţe şi începu să-i plângă pe umăr. I-am urmărit îndeaproape chipul ca să văd ce se întâmplă, însă erau lacrimi de bucurie, nu de tristeţe. Niciodată nu văzusem o femeie atât de „bucuroasă” până atunci.

— E minunat! E perfect! continua să spună întruna, iar unchiul Nat o ţinu la pieptul lui, bătând-o uşurel pe spate.

Apoi mătuşa Lou se întoarse spre noi. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, însă avea cel mai mare zâmbet din câte am văzut la ea.

— Deja am plănuit pentru ce o să-l folosesc, spuse ea, şi abia aştept să-l umplu. Cufărul va fi pentru hăinuţele bebeluşului nostru.

Atunci izbucni o adevărată agitaţie. Fiecare îmbrăţişa pe câte cineva şi nu doar mătuşa Lou avea lacrimi pe obraji. Nu prea înţelegeam ce se întâmplă, până când l-am auzit pe bunicul întrebând:

— Când? Când?

— În iulie, spuse mătuşa Lou. O, tata, sunt atât de fericită, că simt că explodez!

Atunci am înţeles. Mătuşa Lou urma să aibă un bebeluş! Urma să am un verişor. Închipuiţi-vă! Eu, un verişor! O să pot da şi eu o mână de ajutor la îngrijirea lui.

Chiuind, am traversat în salturi încăperea şi am strâns-o în

braţe pe mătuşa Lou cât de tare am putut. Nu eram sigur, dar cred că şi pe obrajii mei erau câteva lacrimi.

CAPITOLUL 17

ÎNAPOI LA ŞCOALĂ

Eram nerăbdător să mă întorc din nou la şcoală după vacanţa de Crăciun, şi nu doar ca să aflu ce părere avusese Camellia despre cadoul meu. De asemenea, doream să spun băieţilor despre darurile pe care le primisem şi cât de mult curcan umplut şi plăcintă cu mere mâncasem, şi toate celelalte.

Cred că şi ei erau la fel de dornici să-şi împărtăşească noutăţile de Crăciun – toţi aşteptau într-un colţ din curtea şcolii când am sosit eu.

Am vorbit toţi odată şi nimeni nu asculta prea mult, însă am avut impresia că fiecare era mulţumit de felul în care-şi petrecuse Crăciunul alături de membrii familiei.

Willie avea şi el veşti. Jack Berry renunţase la şcoală. Nu trebuia să ne mire lucrul ăsta şi cred că nici nu ne-a prea mirat. Lui Jack Berry nu-i plăcuse niciodată şcoala. Fusese ideea tatălui său să continue studiile. Ei bine, pentru că lipsise atâtea zile înainte de Crăciun din cauza răcelii, probabil că Jack hotărâse că nu mai este dispus să recupereze materia, aşa că îl convinsese în cele din urmă pe tatăl său să-i îngăduie să nu mai meargă la şcoală.

Nu doream să recunosc asta faţă de băieţi, însă vestea nu mă deranja prea tare. În ultima vreme se purtase atât de urât, încât mă

gândeam că şcoala, cel puţin pentru mine, va fi un loc mai bun fără el. Nu, Jack Berry nu-mi va lipsi. M-am mulţumit să accept acest lucru.

Viaţa mi se păru tare frumoasă când Camellia îmi spuse că i-a plăcut darul meu de Crăciun. Spuse că-şi va păstra batistele în cutie şi, nedorind să o contrazic, nu i-am spus că după părerea mea, batistele nu reprezentau cine ştie ce „comori”. Cel puţin, după cunoştinţa mea.

Ştiam că mătuşa Lou n-o să se bucure dacă m-aş apuca să răspândesc printre colegi vestea sosirii bebeluşului, aşa că mi-am ţinut gura; însă tare greu îmi mai era să păstrez bucuria asta doar pentru mine. De când sosisem eu pe lume nu mai avusesem ocazia să avem un bebeluş în familie, iar în ce mă priveşte, desigur, nu-mi aminteam nimic despre venirea mea pe lume.

În unele zile mătuşa Lou nu se simţea prea bine. Puteam să-mi dau seama doar uitându-mă la ea, însă ea nu spunea nimic. Cred că eu şi unchiul Nat eram atenţi la orice fel de semne. Am încercat să păstrez cutia de lemne cât mai plină şi să mă asigur că în casă este suficientă apă de la pompa din curte. Unchiul Nat se îngrijea să-i uşureze sarcina, însă de obicei ea râdea văzându-ne neliniştea şi ne asigura că se simte bine. Însă uneori arăta cam obosită şi în unele dimineţi dădea afară ce mâncase la micul dejun.

Totuşi, lucrurile începură să se liniştească şi să intre pe făgaşul normal, cu excepţia entuziasmului pe care-l resimţeam cu toţii.

Am început din nou meditaţiile cu Camellia. Cea mai mare parte a timpului o petreceam citind cărţile tatălui ei şi discutând lucrurile interesante pe care le descoperisem.

Citisem cartea pe care mi-o dăruise Camellia ca dar de Crăciun. Mi s-a părut ciudată. Unele părţi nu prea aveau sens. Adică, se spunea acolo, fără ocolişuri, că omul s-a format dintr-un

fel de mlaştină, evoluând de la un stadiu primitiv şi ajungând la ceea ce este astăzi. Aşa cum spuneam, lucrul acesta m-a uimit la început, pentru că ştiam cum apăruse cu adevărat omul. Mi-am cam bătut capul puţin, până când mi-am dat seama că această carte era probabil ceva nou, excentric. Apoi m-am liniştit şi am căutat să aflu ce era în mintea scriitorului.

Cele scrise erau o adevărată poveste. Această creatură numită om, „se dezvoltase” până când descoperise, în cele din urmă, mersul pe cele două picioare din spate şi tehnica apucării cu cele două picioare din faţă. A învăţat atât de bine aceste lucruri, încât în cele din urmă picioarele din faţă s-au transformat în degete pentru apucare, a învăţat noi deprinderi şi şi-a pierdut blana flocoasă, aşa că a fost nevoit să-şi facă haine ca să se protejeze, să-şi construiască case în care să locuiască şi să cultive pământul obţinând roade pe care a învăţat să le depoziteze şi să le păstreze.

Cu toate că întreaga carte era un fel de basm, nu reuşeam să-mi dau seama ce urmărea. Adică, fiecare stadiu în care „avansase” acest om părea să-i fi adus mai multe probleme şi complicaţii în loc să simplifice lucrurile pentru el. Atunci, pentru ce s-a mai deranjat povestitorul să-l treacă prin acest proces de „avansare”?

Probabil că unii considerau interesante aceste „presupuneri”, însă eu preferam ca poveştile de felul acesta să aibă şi un sens, o învăţătură. Oricum, mă gândeam că cei din familia Foggelson agreau asemenea basme şi doreau ca şi eu să mă familiarizez cu ele. Desigur, nu plănuiam să-i spun Camelliei ce părere aveam despre cartea ei.

Însă într-o zi, în timp ce citeam una dintre cărţile domnului Foggelson, am ajuns din nou la acelaşi fel de basm.

— Altul, am mormăit mai mult pentru mine însumi decât pentru Camellia.

— Altul – ce? întrebă ea.

— Alt basm despre cum a apărut omul din particule de tot soiul şi a început să trăiască.

— Joshua, spuse Camellia surprinsă, acesta nu este un basm.

M-am uitat la ea. Nu ştiam ce să spun.

— *Tu* cum îl numeşti? am întrebat în cele din urmă, gândindu-mă că poate ea cunoştea un cuvânt nou pentru „basm”, pe care eu nu-l cunoşteam.

— Evoluţie, răspunse ea, ca şi când ar fi fost surprinsă că eu nu cunoscusem deja cuvântul.

— Evoluţie. O!

N-am spus nimic, însă mi-am repetat cuvântul de câteva ori, ca să nu-l uit. Intenţionam să-l caut când voi ajunge acasă şi să văd ce înseamnă, în aşa fel încât data următoare când voi vorbi cu cei din familia Foggelson, să spun basmului pe numele corect.

Înainte de a mă aşeza la masă ca să-mi mănânc prăjiturelele şi să-mi beau cana cu lapte, am căutat cuvântul în dicţionar. Bătrânul Webster îmi era un bun prieten şi mă bizuiam pe el ca să-mi arate semnificaţia fiecărui cuvânt pe care-l conţinea. Am găsit cuvântul „evoluţie” şi semnificaţia sa. Webster spunea câteva lucruri despre evoluţie, ce nu mi se păreau că se potrivesc, în dicţionar scria despre dezvoltare şi creştere, despre mişcări de trupe în marş sau pe terenul de luptă şi despre aritmetică şi algebră. Niciuna dintre aceste semnificaţii nu avea sens atunci când încercam s-o raportez la cărţile familiei Foggelson. Mai apoi am citit: „Dezvoltarea treptată sau descendenţa formelor de viaţă din forme simple, constând dintr-o singură celulă”.

Tot nu puteam înţelege. Am învârtit în minte cuvintele tot restul serii, în timp ce-mi făceam treaba în jurul casei, însă n-am reuşit să le dau de capăt.

După ce am servit cina şi am citit împreună din Biblie, am scos din nou dicţionarul Webster. Am citit din nou definiţiile, însă n-am reuşit să înţeleg, aşa că mi-am lăsat privirea să coboare în josul paginii în încercarea de a găsi şi alte cuvinte care m-ar putea ajuta. „Evolutiv” era un cuvânt legat de evoluţie. Nu, nu mă ajuta cu nimic, însă apoi am citit explicaţia mai amplă dată cuvântului „evoluţionist”, până când am ajuns la partea care spune: „Teoria că omul s-a dezvoltat dintr-o ordine inferioară a creaţiei; învăţător sau adept al darvinismului”.

Am citit din nou. Desigur, nimeni nu putea crede că omul s-a „dezvoltat” în felul acesta. Ideea nici măcar nu se apropia de ceea ce spunea Biblia. Adevărat, nu ascultasem cuvintele predicatorilor atât de atent pe cât ar fi trebuit să le ascult, însă ascultasem suficient cât să ştiu cum a apărut omul şi cum a ajuns în starea decăzută în care se afla.

Înainte de a închide dicţionarul Webster, am scos un creion şi o bucată de hârtie şi am copiat cuvintele. Trebuia să mă gândesc temeinic la ele şi să vorbesc cu domnul Foggelson şi cu Camellia. Oare nu ştiau cum se întâmplaseră *cu adevărat* lucrurile din cauză că nu frecventau biserica? Nu-mi venea să cred că existau oameni care nu ştiau adevărul acesta.

Nu eram sigur dacă este bine să apelez la ajutorul unchiului Nat sau nu, căci n-aş fi dorit să-l deranjez cu problema mea. Ştiam că are destule probleme – ale lui şi ale altora.

În acel sfârşit de săptămână am avut ocazia să joc şah cu tata mare. Vremea era friguroasă şi furtunoasă şi nu-ţi prea venea să ieşi din casă. Aşa că unchiul Charlie şi bunicul se puseră pe reparat hamurile şi pe băut cafea, iar eu şi tata mare am citit şi am jucat şah.

Tata mare a câştigat, ca de obicei. A câştigat trei partide. Am

împins puţin tabla de şah, m-am ridicat şi m-am întins.

— Nu ţi-e capul la joc, Joshua? mă întrebă el.

Am zâmbit.

— Aproape tot timpul câştigi, am răspuns, tachinându-l. Nu pot da tot mereu vina pe faptul că nu mi-e mintea la joc.

— Nu tot mereu – dar de data asta, da.

Am redevenit serios.

Poate că aşa este, am recunoscut şi m-am aşezat din nou pe scaun.

— Mă gândesc la ce am învăţat. Am citit câteva cărţi interesante. Multe lucruri noi – idei noi. Pe unele le înţeleg, pe altele nu.

— Cum ar fi? întrebă tata mare.

— Cum ar fi... cum ar fi... evoluţia.

Mă aşteptam să fiu nevoit să-i explic cuvântul. Deja îmi dusesem mâna la buzunar ca să scot bucata de hârtie pe care copiasem definiţiile din Webster, însă tata mare mă surprinse.

— Aiureli! spuse el pufăind.

Ochii mi se făcură cât cepele.

— Pur şi simplu nişte aiureli, spuse tata mare din nou, iar eu mi-am dat seama că era convins de acest lucru.

— Despre ce este vorba? l-am întrebat.

Tata mare nici măcar nu ezită.

— Omul ăsta, Darwin, a venit cu nişte idei ciudate despre apariţia omului – despre apariţia tuturor lucrurilor, spuse el. A văzut nişte asemănări între animale, peşti şi păsări şi s-a gândit că toate au o sursă comună.

Am încuviinţat.

— Ei bine, avea dreptate, continuă tata mare, spre surprinderea mea. Au o sursă comună. Un Creator comun. Însă

Darwin s-a înşelat în privinţa începuturilor. El s-a gândit că dacă există această „legătură comună” în toate vieţuitoarele, atunci acestea s-au dezvoltat unele din altele. S-a gândit că el ştie mai multe decât oricine altcineva şi a dat la o parte ce are de spus Sfânta Carte despre începutul tuturor lucrurilor. S-a vârât într-un mare bucluc, pentru că oricât a încercat, n-a reuşit să pună cap la cap toate piesele şi nici să descâlcească lucrurile.

Însă unii au adoptat teoria lui şi au încercat să vină cu „dovezi” în sprijinul aşa-ziselor lor descoperiri. Şi încă mai încearcă. S-au scris multe cărţi despre asta şi în unele locuri teoria lui Darwin se predă în şcoli, de parcă ar fi un lucru dovedit. Nu lăsa ca asta să te dezechilibreze, Joshua. Este doar o teorie. Nu s-a dovedit nimic încă – şi nici nu se va dovedi vreodată. Ceea ce a spus Dumnezeu rămâne încă în picioare. Ţine minte asta. Dumnezeu era singurul prezent la facerea lumii în acea vreme, aşa că sunt gata să cred pe cuvânt ce are de spus El despre asta.

Cred că am oftat adânc. Tata mare se opri din vorbit şi mă fixă cu privirea.

— Dascălul acela nou a încercat să vă predea evoluţia?

— Nu în şcoală, nu, am spus eu grabnic.

— Atunci de unde ai învăţat lucrurile astea?

— Camellia mi-a dat o carte de Crăciun şi... N-aş fi vrut să dau vina pe Camellia.

Tata mare încuviinţă.

— Tatăl ei îmi îngăduie să citesc cărţile din biblioteca sa. Am găsit aceleaşi lucruri în ele, iar Camellia spune...

— Să nu crezi aşa ceva, interveni tata mare. Nici măcar un cuvinţel.

Am încuviinţat şi am înghiţit greu. Era o uşurare să simt din nou sub mine un teren stabil.

Cu convingerile mele despre creaţie şi Creator, din nou intacte şi în siguranţă, am simţit că am obligaţia de a discuta despre acest lucru cu Camellia.

Joia următoare, după ce am servit prăjiturile şi ceaiul şi după ce am parcurs lecţia, am adus subiectul în discuţie.

— Ştii cărţile acelea, am început, încercând să-mi aleg cu atenţie cuvintele. Sunt puţin confuze cu privire la unele lucruri.

— Ce cărţi? mă întrebă.

— Cele despre evoluţie, am spus ezitând.

— Confuze? în ce fel? întrebă ea.

— Nu aşa s-au întâmplat lucrurile cu adevărat, am spus ferm. În Biblie scrie totul, am spus şi mi-am scos Biblia de sub jerseu, deschizând-o la Genesa, capitolul unu.

— O, Josh, spuse Camellia, lovindu-mă jucăuş peste mâna în care ţineam Biblia. Nu mă tachina.

Am clipit.

Camellia izbucnise în hohote de râs.

— Nu te tachinez, am spus în cele din urmă pe un ton grav şi serios.

Râsul Camelliei încetă şi se uită la mine. Parcă nu-i venea să creadă cele auzite.

— Nu glumeşti?

— Nu. Vezi? Aici scrie totul. Nimic n-a evoluat. Dumnezeu a creat totul.

— Doar nu vrei să spui că crezi aşa ceva?

— Ba da, cred. Şi ai crede şi tu dacă ai citi cele scrise aici. Vezi...

— Dar n-are nicio noimă. Adică...

— *Evoluţia* n-are nicio noimă, am contrazis-o aprig. Pentru ce să „evolueze” lucrurile dacă nu se impunea aşa ceva? Pentru ce...?

— O, Joshua, gândeşte! Nu crede prosteşte toate vechile superstiţii ce au fost transmise din generaţie în generaţie. Acum ni s-au lămurit lucrurile! Niciun om educat nu mai crede balivernele astea din Biblie.

Am privit-o fără să spun nimic, cu degetul mare pus ca semn la pagina pe care doream să i-o arăt.

— Ştii ce spune Biblia? am întrebat-o în cele din urmă.

— Sigur că ştiu. Tata m-a învăţat totul despre afirmaţiile false ce se găsesc acolo, ca să ştiu cum să le combat.

— Tu nu crezi în Biblie? am întrebat-o uimit. Nu puteam înţelege cum era posibil ca cineva să-i citească paginile şi să nu creadă ce spune.

Camellia se ridică şi veni mai aproape de mine. Nu mai zâmbea, însă în privire avea ceva blând, implorator, ca şi când ar fi fost o femeie ce dorea să-şi îmbuneze copilul răsfăţat sau sensibil.

— Uite ce e, Joshua, spuse ea, înţelegem că-ţi este greu. Ai fost crescut în biserică şi... şi... ei bine, suntem gata să luăm lucrurile mai uşurel... să te ajutăm să înţelegi. De aceea tata ţi-a îngăduit să te foloseşti de biblioteca sa. Având la dispoziţie date ştiinţifice, vei descoperi singur adevărul. Ai o minte bună, Joshua. Tata este tare mulţumit de asta. Eu sunt mândră de tine. Poţi fi tot ce alegi să fii. Nu există nicio limită, Joshua.

— Mă voi face predicator, am spus încet.

— Dar *oricine* poate fi predicator, gemu Camellia. Nu-ţi dai seama?

Am închis Biblia cu zgomot, cum n-o mai făcusem niciodată, şi imediat mi-a fost ruşine pentru gestul meu. În mod inconştient, am redeschis-o şi am închis-o cu blândeţe.

— Mi-e teamă că nu înţeleg, i-am spus Camelliei.

— Ei bine, tata spune că ai potenţial. Mai mult potenţial decât

oricare alt elev pe care l-a avut. El te va ajuta să îţi faci o carieră vrednică de mintea pe care o ai dacă doar...

— Şi tu-l vei ajuta? am întrebat cu răceală.

— Desigur. Cuvintele îi ieşiseră de pe buze înainte de a-şi da seama că le rostise. Se îmbujoră. Ei, nu cum gândeşti tu. Îmi place de tine, Joshua, chiar îmi place...

— Cred că ar fi mai bine să plec, am spus frământat de sentimente nedesluşite. Nu puteam înţelege toate astea, dar ştiu că nu-mi plăcea senzaţia. Nu-mi plăcea deloc. M-am îndreptat spre uşă, însă Camellia ajunse acolo înaintea mea. Se întoarse spre mine cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii sclipind de furie. Până şi în asemenea clipe eram conştient de frumuseţea ei.

— Joshua, spuse ea, dacă pleci aşa – brusc şi supărat – îţi dai seama ce-i faci tatălui meu? N-a suferit deja destul? Şi-a pierdut postul în ultima şcoală – o poziţie bună – doar pentru că a încercat să-i ajute pe unii elevi capabili să înţeleagă ştiinţa, adevărata ştiinţă. Iar acum şi tu vrei să... să-i refuzi ajutorul şi...

Mă oprisem. N-o puteam da la o parte şi să ies cu forţa afară.

— Nu înţelegi, continuă ea. El vrea doar să te ajute.

— Înlăturând adevărul şi făcându-mă să cred o minciună?

— Nu-mi vine să cred asta, Joshua, spuse ea cu aprindere. Ai o minte bună. Cum poţi accepta pur şi simplu tot ce-ţi spun ei, fără să gândeşti?

— Dar nu-ţi dai seama, am răspuns, că asta este ceea ce ai făcut tu. Doar pentru că-ţi iubeşti tatăl, crezi tot ce-ţi spune el, fără să ai dovezi. Cu privire la adevărul Bibliei au fost aduse nenumărate dovezi şi niciodată nu s-a dovedit a se fi înşelat şi...

Camellia se dădu la o parte din faţa uşii. Privirea îi era întunecată de furie.

— Dacă pleci acum, spuse ea printre dinţi, să nu te mai întorci

niciodată.

Am încuviinţat, înghiţind greu. Aş fi vrut s-o invit la biserică. Aş fi vrut să-i spun că o să mă rog ca să cunoască adevărul. Aş fi vrut să-i spun că-mi pare rău pentru – pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile, însă nu-mi puteam găsi vocea să spun ceva, aşa că doar am încuviinţat şi am plecat.

O mare povară îmi apăsa pieptul în timp ce mă îndreptam spre casă. Abia reuşeam să păşesc, iar distanţa scurtă până acasă nu mi s-a părut niciodată mai lungă.

CAPITOLUL 18

ZILE GRELE

A doua zi dimineaţă, după o noapte agitată, îmi doream cu toată inima să pot rămâne în pat şi să nu fiu nevoit să merg la şcoală. Ştiam că mătuşa Lou va intra curând în camera mea şi mă va zori, aşa că m-am dat jos din pat aproape târându-mă şi am început să mă pregătesc, ca de obicei. Nu era de dorit s-o îngrijorez pe mătuşa Lou, ca nu cumva să fac vreun rău bebeluşului.

M-am îmbrăcat şi m-am spălat în ligheanul din bucătărie, aranjându-mi părul atât cât era nevoie. Mai apoi am luat împreună micul dejun. Unchiul Nat îi spuse mătuşii Lou care-i erau planurile pentru acea zi. Mă bucuram că nu eram nevoit să particip prea mult la conversaţie.

Pentru că nu mă trăgea inima să ajung la şcoală, am zăbovit până când am auzit clopoţelul sunând. Nu întârziasem niciodată la

ore, aşa că m-am trezit că acum trebuia să alerg. Nu doream să mi se treacă o întârziere în fişa şcolară.

Majoritatea elevilor îşi agăţaseră deja hainele în cuier şi intrau în clasă când mi-am făcut apariţia, pufăind din cauza alergăturii. Mi-am agăţat în grabă haina în cuier şi, din fericire, rămase acolo. Mi-am ridicat cărţile şi pacheţelul cu mâncare şi m-am grăbit spre locul meu. Aproape că m-am ciocnit de Camellia în hol. Cred că amândoi ne-am aprins la faţă. Eu, de stânjeneală. După felul în care pufăi şi-şi aruncă părul lung şi mătăsos pe spate, am bănuit că furia fusese motivul îmbujorării ei.

M-am împleticit până la pupitrul meu şi am scos volumul lui Dickens, aşa cum ni se spusese.

Nu mi se mai adresau zâmbete sclipitoare din partea cealaltă a clasei, nici nu mă mai aşteptă nimeni la uşă ca să ieşim împreună în curtea şcolii. Am încercat să nu privesc în direcţia ei şi presupuneam că şi ea încerca să nu se uite în direcţia mea.

Domnul Foggelson nu mă mai puse să recit sau să dau vreun răspuns. De fapt, mă simţeam de parcă nici n-aş fi fost prezent în clasă.

Băieţii îşi dădură seama că se întâmplase ceva. În pauză glumele lor căpătară o nouă formă.

— Ce s-a întâmplat, Josh? Ai scăpat cărţile ei în zăpadă? şi aşa mai departe. Am încercat să nu-i bag în seamă, însă era destul de greu să ascund faptul că lucrurile erau diferite acum.

Când orele se isprăviră, am oftat uşurat, gata să mă strecor afară din clădirea şcolii şi să alerg acasă. Însă vocea domnului Foggelson mă opri. Nu făcuse semnul acela cu ridicatul din sprânceană, aşa că eram sigur că voi putea pleca fără să stau de vorbă cu el. Acum, vocea lui calmă mă făcu să mă opresc.

M-am întors încet.

— Vreţi să vorbiţi cu mine, domnule? am spus după ce am înghiţit de două sau de trei ori.

— Da, Joshua. Îmi arătă scaunul.

M-am aşezat, bucuros că nu eram nevoit să stau în picioare. Pe de altă parte, ştiam că n-o s-o pot lua la fugă spre uşă din poziţia şezând şi chiar că-mi doream s-o iau la sănătoasa.

Domnul Foggelson lăsă deoparte peria şi-şi scoase o batistă ca să se şteargă pe mâini. Mişcările îi erau încete şi deliberate în timp ce aşteptam, dorindu-mi ca întrevederea să ia sfârşit.

— Camellia îmi spune că aţi avut o neînţelegere seara trecută, spuse el aşezat. Aşteptă ca să-i confirm spusele şi, în cele din urmă, mi-am găsit graiul.

— Nu cred, domnule, am spus respectuos.

Domnul Foggelson ridică din sprâncene.

— N-aţi avut nicio neînţelegere?

— Nu, domnule. Cred că ne-am înţeles unul pe celălalt foarte bine.

Mă privi în tăcere. Am încercat să nu-mi plec privirea.

— Va trebui să-mi explici asta, Joshua, spuse el. Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Ei bine, am spus, frecându-mi picioarele de duşumea şi plecându-mi privirea, Camellia crede acele lucruri despre evoluţie, iar eu cred ceea ce spune Biblia.

— Ai studiat evoluţia, Joshua? mă întrebă, ştiind că răspunsul meu era negativ.

— Nu, domnule. Nu chiar. Însă am citit destul încât...

— Poate că te pripeşti, continuă domnul Foggelson. Nu consideri că trebuie să cunoşti mai întâi toate informaţiile, apoi să-ţi formulezi o opinie?

Mi-am plecat din nou privirea, însă am ridicat-o degrabă, ca

să-l pot privi în faţă. Am încercat să nu clipesc.

— Nu, domnule, am spus încet.

— Şi de ce nu? mă întrebă el. Te temi de adevăr?

La întrebarea asta am răspuns de îndată.

— Nu, domnule.

— Atunci pentru ce refuzi să afli concluziile la care au ajuns alţi oameni educaţi după ani întregi de studiu şi concluzii ştiinţifice?

— Pentru că... Am înghiţit din nou. Pentru că, domnule, concluziile lor contrazic Sfintele Scripturi.

— Te-ai gândit vreodată că „Sfintele Scripturi”, cum spui tu, s-ar putea să greşească? Că ar putea fi doar o invenţie a omului, care să-i satisfacă nevoia superstiţioasă după un dumnezeu de care să se agaţe?

— Nu, domnule.

— Atunci, Joshua, poate că ar fi bine să ai în vedere această posibilitate. De unde ştii că Biblia ta este adevărată, aşa cum ai fost învăţat să crezi? De unde ştii că nu este decât o carte de poveşti? Ai dovezi de netăgăduit?

N-am răspuns. Am rămas acolo frecându-mi picioarele de duşumea, înghiţind greu şi frunzărind distrat paginile manualului de geografie.

— Vreau să te gândeşti la asta, Joshua. O minte bună nu trebuie să se piardă. Aş simţi că am eşuat dacă tu, cel mai bun elev al meu, ai închide coperţile cărţilor de ştiinţă pentru că n-ai îndrăznit să pui sub lupă învăţăturile care ţi-au fost date de când ai fost doar un prunc. Dacă într-adevăr Biblia este adevărată, atunci aceasta ar trebui să reziste unei cercetări atente, nu-i aşa?

Era rezonabil ceea ce spunea el. Am încuviinţat amorţit.

— Ei bine, spuse domnul Foggelson zâmbind, mă bucur că am avut discuţia asta. Biblioteca mea încă îţi stă la dispoziţie. Sper s-o

foloseşti şi să-ţi deschizi mintea la adevăr.

Încuviinţă şi am înţeles că eram liber să plec. Mi-am adunat cărţile şi m-am ridicat.

— Noapte bună, domnule, am avut prezenţa de spirit să mormăi în timp ce părăseam încăperea, luându-mi avânt cu fiecare pas făcut.

O mulţime de gânduri tulburi mi se frământau în minte, însă de un lucru eram sigur. N-o să mai folosesc cărţile din biblioteca domnului Foggelson. Erau acolo prea multe informaţii pentru care nu eram pregătit încă. Într-o zi – poate într-o zi voi fi nevoit să mă confrunt cu teoriile pe care ele le prezentau drept adevăruri, însă nu acum. Nu eram gata să dau piept cu ele şi aveam bunul simţ s-o recunosc.

Şi nici nu mă voi mai duce s-o „meditez” pe Camellia. Toată povestea asta fusese doar un şiretlic. Îmi plăcuse de ea. Îmi plăcuse s-o aud râzând, tăifăsuind, îmi plăcuse să văd cum îşi dă părul bogat şi lucios pe spate, am găsit-o tulburătoare şi interesantă. Însă nu mă voi întoarce. În urma discuţiei cu ea, când contestase credinţa mea în Biblie şi dorinţa mea de a deveni pastor, rămăseseră prea multe gânduri confuze. Nu, nu voi mai petrece timp cu Camellia.

Şi mă puteam lipsi foarte bine de ceai şi fursecuri. Laptele şi prăjiturelele mătuşii Lou erau mult mai săţioase.

Nu! Eram categoric în decizia luată. N-o să mă mai întorc în casa familiei Foggelson.

CAPITOLUL 19

PRIMĂVARĂ

M-am bucurat să las în urmă zilele grele de ianuarie şi februarie. Prin martie am început să mă simt din nou bine la şcoală. Domnul Foggelson renunţase să se mai ţină de capul meu, căci nu-mi mai ceru niciodată să merg la ei acasă sau să rămân la sfârşitul orelor, într-un fel îmi părea rău, însă eram şi uşurat.

Cu toate acestea, nu renunţase la unele dintre teoriile lui referitoare la faptul că „religia” era doar pentru cei care nu gândesc prea mult, sau că evoluţia este „adevărata” ştiinţă. Adesea strecura la cursuri câte un mic comentariu sarcastic. La început simţeam privirile Camelliei asupra mea în asemenea momente, însă şi ea părea că mă scosese în întregime din mintea ei.

Începu să circule prin oraş zvonul că Jack Berry devenise un vizitator frecvent al Camelliei. Nu ştiu pentru ce mă deranja lucrul ăsta, însă vechiul refren: *Jack Berry*, *Jack Berry*, începuse să-mi frământe din nou mintea. Am încercat din greu să-l îndepărtez, însă n-am reuşit. Nu înţelegeam de ce. De ce mă urmărea din nou?

Pe când sosi luna martie, lucrurile îşi reveniră la normal – pentru Willie, pentru Avery şi pentru mine. În zilele cu mult vânt – i au fost destule – ne-am încercat mâna la zmeu. Nu se topise toată zăpada, însă asta nu ne-a împiedicat. Eram obişnuiţi să înălţăm zmeie în timp ce pământul încă mai era acoperit de zăpadă. Adevărul este că abia aşteptam venirea primăverii.

Acum era limpede pentru toţi cei din biserică faptul că mătuşa Lou aştepta primul ei copil. Când vestea începu să circule, tinerele femei exclamară îmbujorate, fetele chicotiră şi doamnele mai în vârstă se prezentară la viitoarea mămică cu o mulţime de sfaturi. Mătuşa Lou primi toate aceste reacţii cu bunăvoinţă. Cred că-i

plăcea să fie în centrul atenţiei. Da’ ce ştiu cu siguranţă era că aştepta cu mare bucurie copilaşul. Se apucase deja să umple cufărul cu tot felul de hăinuţe minuscule. Asta mă făcea să mă gândesc la mama – oare şi ea făcuse asta când eram în burtica ei?

Toţi bărbaţii de la fermă discutau despre bebeluş. Bunicul meşterea la un pătuţ de lemn şi de fiecare dată când mă întorceam la fermă, la sfârşit de săptămână, îmi arăta cum înaintaseră lucrările. Lucra la el în sufrageria aproape goală şi trebuie să recunosc că urma să fie tare frumos.

Unchiul Charlie avea şi el un asemenea proiect. Împletea un coşuleţ în care mătuşa Lou avea să pună hainele murdare ale copilului, până urmau să fie spălate. Nu se descurca prea bine cu lemnul, spunea el, însă coşul împletit îi ieşise de minune.

Până şi tata mare era ocupat. Proiectul lui era cel mai interesant dintre toate, după părerea mea. Punea laolaltă bucăţi de ţesătură, ca să facă o cuvertură suficient de mare pentru pătuţul copilului.

— Dacă străbunica ta ar fi fost aici, ar fi insistat că micuţul are nevoie de o cuvertură pentru pătuţ, îmi spusese el. Străbunica ta făcea cele mai frumoase cusături din câte s-au văzut. Ei bine, eu nu le pot face la fel de bine, însă bebeluşul va avea parte de o cuvertură.

Aşa că se dusese în oraş ca să cumpere materiale şi începuse să lucreze la cuvertură. Cred că o urmărise de multe ori pe străbunica făcând lucrul ăsta, căci părea să ştie exact ce face.

Şi eu îmi doream să fac ceva pentru bebeluş, însă nu ştiam ce. Nu mă descurcam prea bine cu uneltele de tâmplărie şi nu ştiam să împletesc coşuri. N-aveam de gând să mi se ducă vestea că mă apucasem de cusut – îmi ajunsese câte glume se făcuseră pe seama mea – aşa că nici nu se punea problema să cos ceva. În cele

din urmă, m-am gândit că n-ar strica să caut de lucru ca să pot câştiga bani şi să pot cumpăra ceva pentru copil.

În oraşul nostru nu se prea găseau slujbe bine plătite, însă am dat târcoale magazinelor şi am dat de ştire că eram gata să fac tot felul de comisioane sau munci precum măturatul, sau orice altceva se ivea.

Într-o zi însorită de primăvară, în timp ce măturam trotuarul din faţa hotelului, pe la mijlocul lunii aprilie, am zărit-o pe doamna Foggelson apropiindu-se. Îmi zâmbi cu amabilitate, iar eu mi-am scos bereta, aşa cum fusesem învăţat, şi i-am întors zâmbetul. La urma urmelor, se purtase foarte frumos cu mine.

— Bună ziua, Joshua, spuse ea, adăugând apoi un comentariu despre cât de frumoasă era ziua de aprilie.

Am fost de acord şi m-am dat la o parte ca să poată trece pe lângă mine. Doar atunci am observat că braţele-i erau încărcate de pachete. Terminasem de măturat şi mai aveam câteva minute la dispoziţie înainte de a mă întoarce acasă la treburile mele, ştiind că mătuşa Lou dorea ca să le fac eu.

— Trebuie să înapoiez mătura domnului Powell, am spus doamnei Foggelson, apoi m-aş bucura să vă pot ajuta să duceţi acasă pachetele.

— Ce drăguţ din partea ta, Joshua, spuse ea, zâmbindu-mi din nou.

Am alergat să-i înapoiez mătura domnului Powell şi m-am întors în grabă. Am luat câteva pachete din braţele doamnei Foggelson şi am pornit la drum împreună.

— Ne-ai lipsit, Joshua, îmi spuse.

Nu ştiam cum ar trebui să răspund, aşa că n-am spus nimic, pretinzând că n-o auzisem. Am păşit în tăcere câteva minute, schimbând din când în când scurte impresii despre ziua însorită,

peticele de iarbă verde şi narcisele doamnei Jones ce-şi legănau capetele gălbui în adierea uşoară a vântului.

Aproape că ajunsesem acasă, când doamna Foggelson vorbi din nou.

— Ştiu că trebuie să-ţi fi fost foarte greu, Joshua. Îmi pare rău.

Eram pe punctul de a o asigura că n-o învinuiam nicidecum pentru cele întâmplate, însă ea continuă pe un ton trist:

— Când m-am căsătorit cu domnul Foggelson, eram şi eu credincioasă. Nu eram atât de puternică ca tine, Joshua. Nu i-am ţinut piept. Argumentele lui păreau atât de logice, de profunde. Cum puteam eu, o fetişcană cu doar opt clase, să cunosc mai multe decât acest bărbat care se instruise la cele mai bune colegii din ţară? Am cedat şi n-ar fi trebuit s-o fac. Am pierdut mult mai multe decât am realizat la acea vreme.

M-am oprit brusc şi am privit chipul trist al acestei femei tulburate. Nu aveam pentru ea cuvinte de mângâiere sau sfat.

— Însă nu este prea târziu, am spus în cele din urmă.

— O, ba da, Joshua, este, spuse ea, oftând resemnată.

— Dar… am început să protestez, dorindu-mi ca unchiul Nat să fi fost acolo şi abia aşteptând să ajung acasă şi să pot vorbi cu el despre doamna Foggelson şi problema ei.

Ea mă opri.

— Am împărtăşit cu tine micul meu secret, Joshua, pentru că ştiu ce simţi… pentru că te admir pentru tăria ta… dar te rog, te rog, nu mai spune la nimeni. Îmi promiţi, Joshua?

Am fost nevoit să promit. Stând acolo, văzându-i lacrimile ce stăteau să i se rostogolească pe obraji, n-am avut de ales. Însă a fost o promisiune greu de făcut. Acum nu voi putea spune unchiului Nat sau mătuşii Lou despre ea, despre faptul că avea nevoie să înţeleagă faptul că încă se mai putea întoarce la biserică şi la

Dumnezeul ei.

— Promit, am spus eu, fără tragere de inimă.

Ea ridică mâna înmănuşată şi-şi şterse lacrima, apoi îmi zâmbi din nou. Nimeni n-ar fi zis că doar cu o clipă înainte păruse atât de tristă.

— Mulţumesc, Joshua, spuse aproape în şoaptă. Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit povara... şi cumpărăturile.

Ea îmi zâmbi din nou, şi îmi spuse încă o dată „mulţumesc”, iar eu mi-am ridicat bereta în semn de salut şi m-am grăbit să plec. Nu doream s-o întâlnesc pe Camellia, sau pe domnul Foggelson.

Tocmai ieşeam din curte când în faţă îmi ieşi, pe neaşteptate, Jack Berry. Nu fusesem prea atent pe unde merg, cred, căci ocolisem o tufă şi aproape că m-am izbit de el. Amândoi am început să ne cerem scuze, apoi Jack se uită la mine, dorind să vadă cine era persoana cu care vorbea.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă prinse de pieptul hainei şi mă trase spre el, cu faţa cărămizie de furie.

— Te-ai furişat aici ca s-o cauţi pe Camellia? mă întrebă printre dinţi.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— N-am făcut asta, am răspuns în acelaşi fel, încercând să-i dau mâna la o parte.

— Eşti sigur? mă întrebă.

— Eu nu mint şi tu ştii asta! i-am răspuns răstit. Dă-mi drumul.

Îmi dădu drumul, însă chipul îi era încă roşu de furie.

— O s-o întreb pe Camellia, mă asigură el, şi dacă ai făcut-o, o să-ţi pară rău. Data viitoare n-o să te alegi doar cu un cucui în căpăţâna aia nătângă.

L-am ocolit şi m-am îndreptat spre casă, furios pe dinăuntru. Cămaşa nu păţise nimic, doar un nasture atârna ca şi când ar fi stat

să cadă. Nătângul de Jack Berry! *Niciodată nu mi-a plăcut prea mult de el*, mi-am spus, însă îndată mi-am corectat gândul. Nu era adevărat. Fusese o vreme când îl socoteam pe Jack Berry drept unul dintre prietenii mei.

Însă asta era înainte de a veni Camellia în oraş, iar el înnebunise după ea. Se purta ca unul care-şi pierduse minţile. Ei bine, putea s-o păstreze el pe Camellia. Nu-mi păsa. Nu, nu era chiar aşa. Încă mai credeam că este cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o vreodată. Încă-mi mai plăcea să-i aud râsul argintiu şi s-o văd scuturându-şi buclele arămii. Încă mă mai rugam pentru ea în fiecare seară. Mă rugam şi pentru tatăl ei, însă acum că ştiam situaţia, urma să mă rog mai ales pentru mama ei.

Mi-am continuat drumul spre casă, iar în minte îmi reveni vechiul refren. *Jack Berry*, *Jack Berry*. Toată treaba asta mă înfuria.

Şi întârziasem la treabă. Ştiu că mătuşa Lou va înţelege dacă va afla motivul, însă asta nu-mi uşura cu nimic munca.

Tocmai treceam pe lângă curtea şcolii, când în faţă îmi apăru bătrânu’ Sam. Umbla împleticit, cu haina primită de la unchiul Nat fluturându-i înainte şi-napoi, în ritmul paşilor nesiguri. Haina nu mai avea niciun nasture, aşa mi se părea, dar treaba asta nu-l deranja pe Sam. Mormăia sau cânta şi strângea la piept o sticlă, ca şi când i-ar fi fost teamă că cineva i-ar fi putut-o smulge din mână.

Când mă văzu, îşi flutură sticla în aer. Cred că de mine nu se simţea ameninţat. Ştia că nu trebuia s-o împartă cu mine.

— Bună, Joshsh, mă salută stâlcit şi sughiţă.

— Bună, Sam, am răspuns fără să mă opresc.

— Ai grijă să nu cazi iar, Joshsh, spuse şi chicoti. Fără să-mi propun, mi-am aruncat privirea în jur şi am văzut bolovanul de care se spunea că mi-aş fi lovit capul.

Jack Berry, *Jack Berry*, răsună în mintea mea. Ce spusese Jack?

Data viitoare n-o să scap doar cu un cucui în capul meu nătâng. Dintr-odată toate lucrurile îmi devenită limpezi. *A fost vocea lui Jack cea pe care am auzit-o în seara aceea*! Ne bătusem. Mă lovise, iar eu căzusem. Probabil că atunci m-am lovit la cap. Aşa deci, bunul meu prieten Jack Berry fugise şi mă lăsase acolo, ştiind foarte bine că puteam muri de frig dacă nu mă găsea cineva.

Mă cuprinse o furie cum nu mai experimentasem niciodată până atunci. Abia m-am stăpânit să nu fac cale întoarsă la familia Foggelson şi să-l înfrunt pe nemernicul Berry atunci şi acolo, făcându-l să plătească pentru ce făcuse.

Şi chiar aş fi făcut asta, dacă n-ar fi fost mătuşa Lou. Faptul că ea avea nevoie de mine să aduc lemne şi apă, avea nevoie de linişte şi nu de îngrijorare, mă făcu să mă îndrept spre casă. Nu doream să se neliniştească din pricina mea, în special acum, când data naşterii era din ce în ce mai aproape.

CAPITOLUL 20

DURERE

Luna aprilie făcu loc lunii mai, apoi lunii iunie. După tot ce mi se întâmplase, zilele păreau că trec domol şi lipsite de evenimente. La şcoală, atitudinea domnului Foggelson faţă de mine era fie de ignorare, fie de evitare, iar eu am preferat asta. Camellia era prea ocupată ca să împărtăşească celorlalte fete tot felul de secrete, aşa că nu prea dădea atenţie băieţilor. Cu toţii ştiam că Jack Berry continua să fie un vizitator frecvent al Camelliei.

Nu-mi mai păsa. Încă mă aprindeam de furie când mă gândeam la Jack. De când îmi revenise memoria, nu discutasem cu nimeni detaliile legate de noaptea în care mă asaltase. Poate că îmi era teamă ca nu cumva cineva să mă convingă să renunţ la furia mea, nu ştiu. Oricum, îmi „cocoloşeam” furia şi ticluiam tot felul de răutăţi şi chinuri de care, speram eu, Jack Berry va suferi într-o zi.

În iunie soarele îşi înteţi căldura. Bătrânu’ Sam nu-şi mai purta haina şifonată şi lipsită de nasturi, nici măcar în serile mai reci. Unchiul Nat încă-l mai urmărea de la distanţă, însă Sam părea că se descurcă destul de bine. Aveam impresia că omul nu putea simţi căldura şi frigul, nu ştia ce e bine şi ce e rău, aşa că mi l-am scos din minte. Unchiul Nat n-o făcu – cel puţin deocamdată. Nu puteam înţelege pentru ce era atât de preocupat de el. Bătrânul părea satisfăcut în starea de beatitudine datorată băuturii.

Iunie sosise cu raze aurii de soare în lumina cărora mlădiţele de rabarbură îşi ridicară capetele în colţul grădinii mătuşii Lou. Pe pajiştile ce mărginesc drumeagul ce duce la fermă îşi făcură apariţia, zbenguind, viţei şi mânji. Tocmai gândeam că primăvara era cel mai frumos anotimp al anului, când în minte îmi veni vremea recoltei şi mi-am dat seama că totuşi, acea perioadă îmi plăcea mai mult. Dar, desigur, mai era şi Crăciunul... Ei bine, ce să zic... îmi plăcea mult primăvara.

În fiecare zi după şcoală mă aşteptau treburi în plus, însă nu mă deranja. De acum ziua era mai lungă, aşa că trebăluitul în jurul casei nu mai era o problemă. Munca în plus însemna muncă în grădina mătuşii Lou. Lungile şiruri de legume îşi înălţau spre cer vrejurile verzi ce, treptat, se desfăceau în frunze – două, mai apoi patru, apoi şase, până când o nouă plantă se năştea şi-şi croia drum spre lumina soarelui.

Aşa cum aţi bănuit probabil, pe lângă legume au început să

apară şi buruieni. Treaba mea era să le fac dispărute. Nu mă deranja să sap, însă nu-mi prea plăcea să mă pun în genunchi şi să mă târăsc prin ţărână ca să smulg buruieni. Totuşi, am făcut-o. La urma urmelor, nu doream ca mătuşa Lou să facă treaba asta acum, când nu mai erau decât doar patru săptămâni până la naşterea copilului.

Mătuşa Lou îşi îndrăgea grădina şi abia se stăpânea să nu smulgă şi ea buruieni, însă doctorul îi spusese că ar fi mai înţelept să mă lase pe mine să mă ocup de asta anul acesta. A fost de acord, fără prea mare tragere de inimă.

Cu toţii număram zilele până la naşterea bebeluşului. Noul pătuţ pe care-l meşterise bunicul fusese deja instalat în camera micuţă pe care mătuşa Lou o numea „camera copilului”, iar coşuleţul împletit fusese aşezat lângă el. Mătuşa Lou cususe perdele noi, albe, cu volănaşe, şi le atârnase la geam. Pe pereţi agăţase tablouri ale altor bebeluşi cu chipuri bucălate. Unchiul Nat adusese un scaun-balansoar vechi şi-l restaurase, iar acum aştepta să fie folosit, purtând pe unul dintre braţe o păturică din lână împletită. Micul cufăr era plin cu hainele bebeluşului pe care mătuşa Lou le cususe la vechea ei maşină, iar pe pătuţ, frumoasă ca şi când ar fi fost cusută de mână de femeie, era aşternută cuvertura la care trudise tata mare.

Mă opream în pragul uşii şi aruncam o privire în micuţa încăpere aproape de fiecare dată când treceam prin faţa ei. Ne petreceam timpul în jurul mesei de bucătărie venind cu propuneri pentru numele pe care să-l dăm bebeluşului sau dându-ne cu părerea dacă va fi fată sau băiat. Era amuzant să facem planuri pentru bebeluş şi cred că legătura de dragoste dintre noi deveni din ce în ce mai strânsă.

Într-o după-amiază eram în grădină smulgând buruieni când

am simţit că mi-e tare sete. Soarele amiezii ardea cu şi mai mare putere. Îmi simţeam gâtul uscat şi începuse să mă usture pielea. M-am ridicat şi mi-am întins oasele, privind la stratul ce mi se întindea înainte. Îl puteam termina înainte de cină.

Când am intrat în bucătărie, am văzut cratiţa cu cartofi pe masă şi lângă ea un cartof doar pe jumătate curăţat. Ciudat. Mătuşa Lou avea întotdeauna cartofii pe foc la ora asta.

Am ciulit urechile, întrebându-mă dacă nu cumva mătuşa Lou fusese chemată undeva. Apoi am auzit un sunet ciudat venind dinspre dormitor, urmat de un geamăt ce-mi stoarse vlaga din trup.

Mătuşa Lou era întinsă în pat, cu mâinile acoperindu-i faţa. O ciudată agonie îi ţintuia trupul. Înainte să pot spune ceva, un alt geamăt îi scăpă de pe buze, aşa că am alergat la marginea patului.

Îmi era teamă s-o ating, aşa că am rămas acolo, tremurând, întrebându-mă ce ar trebui să fac şi când se va întoarce unchiul Nat acasă.

Mai apoi, mătuşa Lou păru că se linişteşte. Încercă să tragă adânc aer în piept. Îşi duse mâinile la pântece şi am văzut că în ochii îndureraţi avea lacrimi.

— Mătuşă Lou? am şoptit.

Îşi întoarse capul spre mine şi încercă să zâmbească.

— O... o... Josh. Îmi pare rău, nu... nu mă simt prea bine.

— Să mă duc să-l caut pe unchiul Nat? am întrebat, neştiind dacă e bine s-o las singură sau nu.

Încuviinţă printr-o mişcare a capului. Apoi ridică mâna, ca pentru a mă opri locului.

— Du-te mai întâi şi cheamă-l pe doctor, reuşi să spună înainte ca un nou geamăt să-i înăbuşe cuvintele.

Am alergat cum n-o mai făcusem niciodată până atunci, rugându-mă în tot acest timp. *Doamne, ce mă fac dacă nu-l găsesc*

pe doctor acasă? *Ce-o să mă fac*? Mătuşa Lou avea nevoie de el, şi avea nevoie *acum*.

Doctorul era acasă. Era ocupat cu cusutul unei tăieturi la mâna micuţului Jeremy Sweeden când am dat buzna în cabinetul său, chemându-l încă înainte de a da ochii cu el.

— Domnule doctor, vino degrabă! Mătuşa Lou se simte tare rău.

Doctorul îşi ridică privirea de la cusătură, iar în ochi i se putea citi îngrijorarea. Însă nu sări degrabă să-şi ia geanta, aşa cum credeam eu că ar trebui să facă.

— Ce este, Joshua?

— Mătuşa Lou, am spus din nou pufăind cu fiecare cuvânt rostit. Se simte teribil de rău. Are nevoie de dumneata. Acum!

— Vin, răspunse el şi-şi îndreptă atenţia spre tăietură.

— Acum! am repetat aproape ţipând. Aş fi vrut să-l apuc de braţ şi să-l târăsc până la patul mătuşii Lou.

— Bine, Josh. O să fiu acolo. De îndată ce termin treaba asta.

M-am înfuriat. După părerea mea, mâna aceea nu urma să cadă din încheieturi dacă o lăsa aşa cum era. Însă cine ştie ce urma să se întâmple cu mătuşa Lou?

— Du-te acasă, aprinde focul şi pune o oală cu apă la încălzit, îmi spuse doctorul. Eu vin îndată.

Am alergat înapoi la mătuşa Lou, bucuros că puteam face ceva. Ea încă gemea şi se frământa în pat când am intrat în casă, iar eu era să-mi pierd minţile, atât era de mare panica ce mă cuprinsese.

Cred că n-a trecut mult timp până când doctorul ni se alătură, însă mie mi se păru că trecuse o veşnicie. Nici măcar nu se opri în bucătărie ca să întrebe de foc sau de apă, ci se duse direct în camera mătuşii Lou şi închise uşa după el. Îi auzeam vorbind printre

gemetele mătuşii Lou. Am verificat din nou focul ca să mă asigur că era alimentat cu suficiente lemne, apoi am ieşit din casă.

Cam pe la ora unsprezece se auzi o bătaie în uşă. Era ceva neobişnuit ca cineva să vină la o asemenea oră din noapte şi nu prea ştiam la ce să mă aştept. Era Tom Harris. Ştiam că alergase din greu, în ciuda întunericului. Privirea îi era cam sălbatică şi abia putea vorbi.

— Pastorul Crawford este aici? mă întrebă. Am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Avem nevoie de el, acum, pufăi Tom. Bătrânu' Sam e pe moarte.

— Poftim? am întrebat.

— Bătrânu' Sam, continuă Tom trăgând aer în piept. E pe moarte. Vrea să vorbească cu pastorul.

— Nu poate veni acum, i-am spus direct. Mătuşa Lou naşte.

— Dar trebuie să vină! Bătrânu' Sam n-o mai duce mult. A spus că vrea să-l vadă pe pastor.

Eram pe punctul de a-l scoate pe uşă afară când am auzit vocea unchiului Nat în spatele meu.

— Ce este, Tom?

Tom îşi spuse din nou păsul, iar eu am privit atent chipul unchiului Nat. Îi vedeam expresia de agonie în timp ce afla vestea.

— Îmi pare rău, Tom, spuse unchiul Nat, clătinând din cap. Îmi pare rău, dar nu pot pleca chiar acum. Lou are nevoie de mine aici, îmi... îmi pare rău.

Tom rămase locului, privindu-l uimit. Nu plecă, aşa cum credeam că ar fi trebuit să facă.

— A spus să nu mă întorc fără tine, insistă el.

— Unde este?

— La grajduri.

— Nu-l poţi aduce aici?

— Nu ne lasă să-l atingem. Spune că o să moară dacă încercăm să-l mutăm.

— Îmi pare rău, spuse unchiul Nat cu glasul obosit, îndurerat.

Tom se întoarse încet şi ieşi, trist, pe uşă.

— Dar e prea devreme, am continuat să-l contrazic.

Doctorul oftă şi bătu cu degetele în masă. Îşi ridică spre mine privirea încărcată de tristeţe şi speranţă, în acelaşi timp. Însă nu spuse nimic.

— O să fie bine? am întrebat tremurând. Eu dorisem ca bebeluşul să fie fetiţă. Doream să fie ca mămica ei – ca să am o mătuşa Lou în miniatură pe care s-o pot iubi şi căreia să-i port de grijă, aşa cum făcuse mătuşa Lou cu mine când fusesem doar un prunc.

— Nu mă pot pronunţa, spuse doctorul încetişor, iar eu am simţit că mi se duc puterile.

— Nu poţi împiedica naşterea?

Doctorul clătină din cap. Apoi oftă adânc, cu tristeţe.

— Am făcut tot ce-am putut, Josh, dar fără folos. Bebeluşul ăsta o să vină pe lume acum.

Îmi venea să urlu la el. Să-i spun că nu era un doctor prea bun dacă nu putea împiedica venirea unui copil pe lume înainte de termen, însă nu puteam formula cuvintele. Totul înăuntrul meu părea că îngheţase.

Probabil că doctorul înţelese ce simt. Îşi drese glasul şi începu să vorbească.

— Poate că am calculat greşit data naşterii, Josh. Se întâmplă. Ţine minte, mătuşa ta a fost bolnavă în acea perioadă. Însă chiar dacă n-am greşit, iar bebeluşul se grăbeşte, s-ar putea să nu aibă probleme. Se nasc mulţi copii mai devreme şi n-au niciun fel de

probleme. Trebuie doar să facem tot ce ne stă în putere – să fim gata să-i oferim cea mai bună îngrijire şi să lăsăm restul în seama Stăpânului.

Am reuşit în cele din urmă să pregătesc cafeaua pe care mi-o ceruse doctorul. Nu ştiu ce gust avea, însă el o bău aşa cum era. Probabil că băuse şi mai rele la viaţa lui.

Apoi am servit cina. Nimeni nu avea poftă de mâncare. Doctorul pregăti o farfurie şi o luă cu el ca să i-o ducă unchiului Nat, în camera mătuşii Lou. Însă farfuria se întoarse aşa cum părăsise bucătăria, neatinsă.

Cam pe la ora unsprezece se auzi o bătaie în uşă. Era ceva neobişnuit ca cineva să vină la o asemenea oră din noapte şi nu prea ştiam la ce să mă aştept. Era Tom Harris. Ştiam că alergase din greu, în ciuda întunericului. Privirea îi era cam sălbatică şi abia putea vorbi.

— Pastorul Crawford este aici? mă întrebă. Am încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Avem nevoie de el, acum, pufăi Tom. Bătrânu’ Sam e pe moarte.

— Poftim? am întrebat.

— Bătrânu’ Sam, continuă Tom trăgând aer în piept. E pe moarte. Vrea să vorbească cu pastorul.

— Nu poate veni acum, i-am spus direct. Mătuşa Lou naşte.

— Dar trebuie să vină! Bătrânu’ Sam n-o mai duce mult. A spus că vrea să-l vadă pe pastor.

Eram pe punctul de a-l scoate pe uşă afară când am auzit vocea unchiului Nat în spatele meu.

— Ce este, Tom?

Tom îşi spuse din nou păsul, iar eu am privit atent chipul unchiului Nat. Îi vedeam expresia de agonie în timp ce afla vestea.

— Îmi pare rău, Tom, spuse unchiul Nat, clătinând din cap. Îmi pare rău, dar nu pot pleca chiar acum. Lou are nevoie de mine aici, îmi... îmi pare rău.

Tom rămase locului, privindu-l uimit. Nu plecă, aşa cum credeam că ar fi trebuit să facă.

— A spus să nu mă întorc fără tine, insistă el.

— Unde este?

— La grajduri.

— Nu-l poţi aduce aici?

— Nu ne lasă să-l atingem. Spune că o să moară dacă încercăm să-l mutăm.

— Îmi pare rău, spuse unchiul Nat cu glasul obosit, îndurerat.

Tom se întoarse încet şi ieşi, trist, pe uşă.

Nu mult după această scenă, unchiul Nat ieşi din camera mătuşii Lou cu pălăria într-o mână şi cu Cartea cea neagră în cealaltă. Ştiam că se duce să-l vadă pe beţivanul acela de Sam, vagabondul oraşului.

— Îl iau pe Dobbin, spuse unchiul Nat ca pentru sine, înştiinţându-mă şi pe mine în acelaşi timp. Mă întorc cât pot de repede.

Cred că am încuviinţat sau poate am spus ceva, nu ştiu, însă în inima mea aveam sentimentul că ceva era greşit – foarte greşit.

CAPITOLUL 21

BEBELUŞUL

Doctorul rămase în cameră cu mătuşa Lou, iar eu am început să mă învârt de colo-colo în bucătărie. Nu-mi amintesc prea bine. Ştiu însă că-mi doream ca unchiul Nat să se întoarcă repede.

Eram supărat pe bătrânu' Sam. La urma urmelor, unchiul Nat vorbise de multe ori cu el despre faptul că omul avea nevoie să se împace cu Făcătorul său, iar Sam nu-i dăduse atenţie. Iată-l acum, bolnav şi pe moarte, hotărându-se că a sosit clipa să-şi cureţe viaţa.

Nu-l învinovăţeam pe Sam că nu dorea să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu în starea în care se afla, însă mi se părea că ar fi putut alege un moment mai bun pentru a-şi cere iertare pentru păcate.

Cred că eram puţin supărat şi pe unchiul Nat, însă îmi dădeam seama că fusese pus într-o situaţie dificilă. Ştiam că-şi dorea să fie aici, cu mătuşa Lou şi eram sigur că şi ea ar fi vrut ca el să-i fie aproape. Auzisem de multe ori între ei mici discuţii despre faptul că era bine să fie amândoi părtaşi la naşterea copilului lor. Iar acum mătuşa Lou trebuia să rămână singură.

Minutele continuară să treacă unele după altele. Vechiului ceasornic din bucătărie îi lua cam mult să-şi mişte limbile. La un moment dat m-am gândit că n-ar strica să-mi tom puţină cafea într-o cană, doar aşa, ca să am ceva de făcut, însă m-am răzgândit. Niciodată nu-mi plăcuse cafeaua şi adesea mă întrebasem cum de reuşeau cei mari să bea aşa ceva.

Cam pe la miezul nopţii am auzit zgomote venind dinspre dormitor. Auzeam glasul doctorului adresându-se mătuşii Lou.

Nu ştiam dacă încerca s-o liniştească sau să-i dea instrucţiuni, îndată după aceea am auzit-o pe mătuşa Lou scoţând un strigăt puternic, urmat de o tăcere adâncă.

Mi-am ciulit urechile ca să mai aud ceva, însă fără rezultat. Liniştea era şi mai rea decât fuseseră gemetele. M-am îndreptat

încet spre uşa închisă a dormitorului. Aproape că ajunsesem în faţa ei, când am auzit din nou vocea doctorului. N-am putut auzi cuvintele, însă am auzit tonul şi am simţit cum un val de frică mă inundă.

Pe urmă am auzit un strigăt, din partea mătuşii Lou. Spusese parcă: „O, nu! Te rog, Doamne, nu!” şi apoi începu să plângă în hohote. Puteam auzi plânsul ei prin uşa închisă şi aş fi dorit să o dau la o parte şi să alerg la ea. Dar n-am făcut-o. Am rămas ţintuit locului, tremurând şi transpirând şi dorindu-mi ca unchiul Nat să se întoarcă acasă.

Dar n-o făcu. Era aproape unu şi jumătate şi el nu se întorsese. Doctorul rămase mai tot timpul în cameră cu mătuşa Lou. Acum era liniştită, iar când doctorul se întoarse în bucătărie, părea bătrân şi obosit.

— A adormit acum, spuse el.

Ştia foarte bine că doream să aflu mai multe.

Nu puteam întreba. Oricât de mult aş fi vrut să aflu, nu puteam întreba.

— Bebeluşul n-a supravieţuit, Josh, spuse doctorul şi nu mai adăugă nimic.

O mie de întrebări îmi chinuiau mintea, însă n-am pus nici măcar una. Nu puteam. Nu reuşeam să rostesc niciun cuvânt. Aş fi vrut să plâng, însă nu aveam nici lacrimi.

— Ar trebui să te duci la culcare, Josh, spuse doctorul şi-şi turnă cu mâini tremurânde încă o cană de cafea neagră şi tare.

Nu credeam că o să pot dormi, însă m-am hotărât să mă duc. Trebuia să scap din acea bucătărie, să fiu singur undeva. M-am răsucit pe călcâie şi am dat să plec. Doctorul căuta ceva în geanta cea neagră. Scoase de acolo o sticluţă. Desfăcu capacul şi scoase o tabletă mică, albă.

— Ia asta, Josh, spuse el. Vei dormi mai bine.

Ca un somnambul, am făcut ce-mi spusese doctorul, fără să gândesc. Am pus pastila în gură şi am dus la buze cana cu apă sorbind din ea, apoi m-am îndreptat spre dormitor.

De ce nu se întoarce unchiul Nat? *Unde este*? *Dacă bătrânu' Sam e pe moarte*, *ar trebui să se fi întors până acum*. Gândurile îmi frământau mintea. Eram supărat pe amândoi. Mătuşa Lou avea nevoie de unchiul Nat. Sau, cel puţin, *avusese* nevoie. Acum era prea târziu. Bebeluşul murise. Mătuşa Lou fusese nevoită să dea piept cu durerea asta de una singură. Acum dormea. *Cel mai probabil nici n-o să-l audă pe unchiul Nat când se va întoarce*. *Ce-l ţine atât de mult*? mă întrebam furios.

În clipa în care am ajuns la uşă, am auzit glasul doctorului. Se aşezase pe un scaun la masa din bucătărie şi sorbea din cafeaua fierbinte, însă mi se adresase mie.

— A fost fetiţă, Josh. O fetiţă.

În acea clipă aproape că am rupt-o la fugă, hohote de plâns scuturându-mi tot trupul. Nici măcar nu m-am dezbrăcat. M-am aruncat pe pat şi am plâns amarnic. Am plâns pentru mine, pentru pierderea pe care o simţeam prin faptul că nu avusesem ocazia de a iubi şi de a purta de grijă acelui bebeluş. Am plâns pentru mătuşa Lou şi durerea pe care o simţea din cauză că-şi pierduse copilul. Am plâns pentru micuţă, pentru fetiţa aceea micuţă care niciodată nu va avea ocazia să vadă razele soarelui, sau florile, sau să cunoască dragostea familiei ei. Şi după ce am plâns pentru toate acestea, în fiecare fibră a fiinţei mele se instală amărăciunea.

Eram furios. Teribil de furios. *Dumnezeu putea să oprească toate astea*. Cel puţin, dacă urma să ia copilul mătuşii Lou, l-ar fi putut lăsa pe unchiul Nat alături de ea, ca să-i împărtăşească durerea. Dar nu, unchiul Nat era plecat. Să aibă grijă de un beţiv

bătrân care n-a vrut să asculte glasul lui Dumnezeu în toate acele luni în care ar fi trebuit să asculte. Aşa că mătuşa Lou a rămas singură. De ce? Oare lui Dumnezeu nu-l pasă? Nu are grijă de cei care-L urmează? La urma urmelor, mătuşa Lou şi unchiul Nat îl slujeau pe Dumnezeu – slujeau în biserica Lui.

Un lucru ştiam sigur, că nu mă voi face pastor. Pentru nimic în lume. Dacă omul nu se putea baza nici măcar pe Dumnezeu ca sprijin şi ajutor, atunci pentru ce să-mi petrec viaţa slujindu-L?

Poate că domnul Foggelson avusese dreptate. Poate că Biblia era o carte de legende. Poate că toată povestea asta n-avea niciun sens. *Cum pot să ştiu sigur*? fu ultimul meu gând deznădăjduit. Într-o stare de confuzie şi respingere, mica tabletă albă mă aruncă în braţele somnului.

Când m-am trezit, dimineaţa următoare, încă mai eram tulburat. Şi furios. Nu eram dezbrăcat de hainele din ajun, însă cineva pusese o pătură pe mine, cândva, în timpul nopţii.

Din bucătărie răzbăteau glasuri, aşa că m-am silit să mă dau jos din pat. Nu eram prea nerăbdător să ies din cameră, însă nu puteam rămâne unde eram. Fără tragere de inimă, am împins uşa şi am ieşit din dormitor. Am recunoscut vocile. L-am auzit pe bunicul, apoi pe tata mare. Amândoi se adresau cu voce coborâtă unchiului Nat.

Când, în cele din urmă, am intrat în bucătărie, am văzut că şi unchiul Charlie era acolo. Pe masă erau căni cu cafea, însă nimeni nu sorbea din ele.

Când am intrat în bucătărie s-a făcut linişte, iar asta m-a făcut să mă simt stânjenit. Ştiam că arăt groaznic. Hainele îmi erau şifonate, părul îmi stătea în toate părţile, iar faţa îmi era umflată de plâns.

— Bună dimineaţa, băiete, spuse bunicul şi întinse braţul,

trăgându-mă lângă el. Aproape că am început să plâng din nou. Bunicul mă ţinu lipit de el, ca şi când îmbrăţişarea ar fi putut uşura din durerea pe care o simţeam.

Unchiul Nat era acolo. Nu ştiu când se întorsese. Nici măcar n-aveam intenţia să-l întreb. Oricând s-ar fi întors, era prea târziu, după părerea mea.

— Cred că ţi-ar plăcea să afli că bătrânu' Sam l-a cerut lui Dumnezeu iertare seara trecută, spuse unchiul Nat. Ştiam că, după părerea lui, asta era o veste bună.

Am privit chipurile din jurul mesei şi am observat că toţi împărtăşeau bucuria unchiului Nat.

Am încuviinţat. Aşadar, bătrânu' Sam se împăcase cu Dumnezeu înainte de moarte. Ştiam că era un lucru bun, însă nu mă bucura prea tare.

— Doctorul are grijă de el acum. Se simte mult mai bine în dimineaţa asta.

— N-a murit? am întrebat uimit.

Bărbaţii din jurul mesei zâmbiră şi chicotiră încetişor.

— Nu, n-a murit, spuse unchiul Nat. Dar a fost pe aproape.

Aşa deci, n-a murit! îl chemase pe unchiul Nat de la patul mătuşii Lou şi mai apoi n-a avut nici măcar decenţa să moară. Şi după ce o să se pună iar pe picioare, o să se întoarcă la vechiul stil de viaţă. Asta mă înfuria şi mai tare. Am întors spatele celor aflaţi la masă.

— Trebuie să mă pregătesc pentru şcoală, am mormăit.

Bunicul îşi drese glasul.

— Băiete, spuse el, dacă nu te simţi bine, astăzi nu e nevoie să mergi la şcoală.

Nu doream să merg, însă nu ştiam nici ce să fac dacă rămân acasă. Mi se părea că nu prea am de ales. Pe urmă mi-am amintit

de grădina mătuşii Lou. Încă mai erau buruieni de smuls. Am mormăit un „mulţumesc” şi m-am dus să mă spăl pentru micul dejun.

Pentru mine a fost o zi lungă şi plină de amărăciune. Munca în grădină m-a ajutat oarecum, însă tot timpul cât am plivit, am auzit zgomotul ferăstrău lui şi al ciocanului şi mi-am dat seama ce se petrecea în şopronul unchiului Nat. Toţi cei patru bărbaţi se aflau acolo şi lucrau la un mic sicriaş.

La interval de câteva minute unchiul Nat îi părăsea pe ceilalţi şi intra în casă, la mătuşa Lou, ca să vadă cum se simte. Dacă era trează rămânea cu ea, însă dacă dormea se întorcea alături de ceilalţi bărbaţi, la treabă.

Doctorul a venit de două ori în acea zi. Prima dată de dimineaţă şi a doua oară după-masă. A vorbit cu unchiul Nat şi l-am auzit spunându-i că mătuşa Lou se simţea „după cum era de aşteptat”, adăugând că „accepta bine situaţia”.

Am terminat de plivit şi am căutat alte treburi de făcut. Am avut grijă de Dobbin şi am tăiat lemne pentru foc. Apoi am dus apă în casă, până când am umplut toate găleţile.

Lunga zi se apropia de sfârşit. Bărbaţii se întoarseră în casă, aruncând o privire în camera mătuşii Lou. Ştiam că ea se bucura de sprijinul lor, însă eu nu eram gata să dau ochii cu ea.

Cei trei bărbaţi plecară la fermă. Aveau treabă. Spuseră că se vor întoarce dimineaţă.

Unchiul Nat petrecu aproape toată seara alături de mătuşa Lou, iar eu am fost lăsat singur. Singurul lucru pe care l-am avut de făcut a fost să deschid vizitatorilor. Se răspândise deja vestea că mătuşa Lou pierduse copilul, aşa că au început să sosească o mulţime de plăcinte şi prăjituri şi caserole cu mâncare, alături de condoleanţele oamenilor din parohie. Până şi unii dintre cei care nu

mergeau la biserică se opriră la noi cu o farfurie de prăjituri sau cu o plăcintă cu pui, exprimându-şi părerea de rău.

M-am bucurat când, în cele din urmă, am închis uşa după ultimul vizitator, am stins lumina şi m-am dus în camera mea. Eram istovit. Nu dormisem prea mult noaptea trecută, iar ziua fusese una grea pentru mine.

Probabil că am adormit repede. Cel puţin, nu-mi amintesc să fi stat întins în pat înainte de a adormi. Şi cu siguranţă, nu voiam să mă rog. Nu vedeam motivul pentru care să rămân prieten cu un Dumnezeu care nu voia să aibă grijă de ai Lui.

CAPITOLUL 22

ADAPTARE

Am trecut şi prin următoarele câteva zile. Oamenii veniră şi plecară. Bărbaţii familiei căptuşiră micul sicriu cu o pătură moale, iar la biserică se ţinu o slujbă pentru membrii familiei, enoriaşi, vecini şi oameni din oraş. Sunt sigur că unchiului Nat i-a fost foarte greu să conducă serviciul de înmormântare pentru întâiul său născut.

Mătuşa Lou nu putu să participe, aşa că bunicul a rămas acasă cu ea. Nu ştiu ce cuvinte de mângâiere i-a spus, însă poate că ea n-avea nevoie de cuvinte. Când am trecut pe lângă uşa ei şi am aruncat o privire înăuntru, bunicul stătea lângă pat şi ţinea strâns mâna mătuşii Lou.

M-am întors la şcoală. Când treceam pe lângă ele, fetele

vorbeau în şoaptă, iar asta mă înfuria în loc să mă liniştească. Mă întrebam ce ştiau ele despre durerea mea şi dacă ele au pierdut vreodată pe cineva aşteptat atâtea luni.

Acasă, uşa camerei aceleia mici numită *camera copilului* era închisă. De fiecare dată când treceam pe lângă ea, iuţeam paşii. Mătuşa Lou nu proceda astfel. Am văzut-o de multe ori aproape oprindu-se în faţa uşii, ca şi când ar fi ascultat dacă se aude plânsul unui bebeluş sau respiraţia unui copil care doarme. Mă întrebam dacă nu cumva intra acolo, când era singură, şi lua în mână fiecare hăinuţă, sau îndrepta cuvertura de pe patul copilului.

Sosi şi vacanţa de vară, iar asta mă bucură. O schimbare în rutină urma să-mi facă bine.

În mod normal, m-aş fi întors la fermă. Însă mătuşa Lou numai ce începuse să meargă din nou pe picioarele ei, iar bunicul consideră că ar trebui să mai rămân câteva zile pentru a o ajuta.

Nu mă deranja s-o ajut pe mătuşa Lou, însă îmi era dor de fermă. Păşunile întinse cu tufele de fragi, râul cu heleşteele pline de peşti, cerul albastru, lipsit de nori – toate acestea păreau că mă cheamă. Aveam nevoie să ies din oraş, aveam nevoie să las în urmă casa parohială, oamenii. Dacă m-aş fi gândit la vreun mod să fac asta, aş fi putut chiar să scap de mine însumi.

N-avea rost să mă împotrivesc dorinţei bunicului, aşa că m-am resemnat şi am încercat să mă fac cât mai folositor cu putinţă pentru mătuşa Lou. Starea ei se îmbunătăţea cu fiecare zi ce trecea. Deja îşi reluase treaba în bucătărie. Încă n-o lăsam să lucreze în grădină, aşa că am curăţat temeinic straturile de buruieni.

Într-una din zile m-am dus la magazinul alimentar ca să cumpăr ceva pentru mătuşa Lou şi la ieşire aproape că m-am izbit de Camellia. Am simţit cum mi se aprind obrajii şi n-am găsit nimic

să-i spun. Însă ea părea suficient de stăpână pe situaţie. De fapt, chiar s-a oprit şi mi-a adresat unul din zâmbetele ei speciale.

— Bună, Joshua, spuse ea binevoitoare. Cum se mai simte mătuşa ta, Lou?

Întrebarea ei părea sinceră, ca şi când chiar o interesa, aşa că mi-am trecut pachetul cu cumpărături în mâna cealaltă şi m-am oprit ca să-i răspund.

— Din ce în ce mai bine, mulţumesc de întrebare. Este din nou pe picioare.

— Bun, spuse ea şi-mi zâmbi din nou.

M-am uitat în jur. Probabil că mă aşteptam ca Jack Berry să stea ascuns undeva, urmărindu-ne.

Eram pe punctul de a-mi continua drumul, când Camellia mă opri din nou.

— Îţi place îngheţata, Joshua? întrebă ea. Dacă întrebarea ar fi venit din partea altcuiva şi nu din partea Camelliei, mi s-ar fi părut o întrebare prostească. Sigur că-mi plăcea îngheţata.

— Tata mi-a dat câţiva bănuţi ca să-mi cumpăr ceva, continuă Camellia, şi nu-mi prea place să mănânc singură.

— Sigur, am spus, frecându-mi stânjenit picioarele de duşumea. Te însoţesc.

Nu m-am mai gândit la Jack Berry. Nu merita să-mi fac griji pentru el.

Ne-am dus împreună la cofetărie şi am deschis uşa, îngăduindu-i Camelliei să treacă. Ne-am aşezat pe câte unul din acele scaune înalte aflate în faţa tejghelei şi am comandat îngheţata. Vanilie pentru Camellia, ciocolată pentru mine.

Desigur că nu intenţionam s-o las pe Camellia să plătească şi eram bucuros că înainte de a pleca de acasă luasem cu mine şi ceva mărunţiş.

— Presupun că ai aflat că nu mă mai întâlnesc cu Jack, spuse Camellia ca din întâmplare. Am ridicat capul. Privea în jos, cu sfială, iar genele-i întunecate şi fine i se profilau plăcut pe obraji. Aproape că uitasem cât de drăguţă era Camellia.

Am clătinat din cap în semn că nu, nu auzisem.

— Ei bine, e adevărat, continuă ea. Era atât de neinteresant. Tata nu l-a putut suporta niciodată. Tata detestă persoanele lipsite de inteligenţă, iar Jack era un zevzec.

Eram cu totul de acord, însă n-am spus nimic.

— Tata spune că Jack are praf de cretă în loc de creieri, râse Camellia. Era atât de plicticos. Nu putea formula nicio părere proprie. Nici măcar nu era în stare să urmărească raţionamentul unui om cu scaun la cap. Nu se va alege nimic de el.

Ridică din umeri cu indiferenţă.

— A plecat la oraş. A spus că o să-şi găsească o slujbă şi o să facă bani şi o să-mi pară rău. Râse din nou ca şi când i-ar fi fost greu să creadă asemenea lucru.

Am rămas tăcut. Îl uram pe Jack Berry. Însă nu mi se părea corect din partea Camelliei, care ar fi trebuit să-l simpatizeze, să stea acolo şi să spună asemenea lucruri despre el. Însă mi-am scos din minte gândul. Ce-mi păsa mie ce se întâmplase între Camellia şi Jack? M-am uitat la Camellia. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Poate chiar mai frumoasă.

Se întoarse la mine şi spuse:

— Şi tu, ce-ai mai făcut, Joshua?

M-am frământat pe scaun.

— O, nu ştiu. Nu prea multe, cred. Am ajutat-o pe mătuşa Lou.

— Credeam că eşti la fermă, spuse ea.

— O să mă duc, zilele astea. Bunicul s-a gândit că n-ar strica să mai rămân câteva zile, până când mătuşa Lou se mai

înzdrăveneşte.

Sosi şi îngheţata noastră – pentru care am plătit eu. Am luat câteva înghiţituri, după care Camellia îşi întoarse din nou ochii ei albaştri spre mine.

— Mi-ai lipsit, Joshua, spuse ea încet, iar eu aproape că m-am înecat. Şi mamei i-ai lipsit, continuă ea îndată. Întotdeauna spune că eşti cel mai drăguţ şi cel mai curajos băiat din câţi a întâlnit.

Foarte amabil din partea mamei ei, m-am gândit. Am luat încă o lingură de îngheţată, ca să nu fiu nevoit să spun ceva.

— Şi mama îi spune întruna tatălui meu că a fi pastor nu e un lucru atât de rău, adăugă Camellia.

— M-am răzgândit cu privire la asta, am spus încet. Nu cred că mai vreau să mă fac pastor.

Chipul Camelliei se lumină.

— Nu mai vrei?

— Nu. M-am gândit că aş putea să mă fac avocat. Sau profesor universitar. Încă nu ştiu sigur.

Camellia îmi adresă unul dintre cele mai largi zâmbete de care era în stare, fluturându-şi genele. Ştiam că era mulţumită de o asemenea direcţie a vieţii mele.

Mi-am terminat îngheţata şi, dintr-odată, mi-am amintit pentru ce fusesem trimis în oraş.

— Trebuie să plec, am spus. Mătuşa Lou mă aşteaptă să-i duc drojdia.

Mi-am ridicat pachetul şi bereta şi m-am pregătit să plec.

— Mulţumesc pentru îngheţată, Joshua, spuse Camellia, adăugând apoi încet, ca numai eu să-i pot auzi cuvintele:

— Eşti binevenit să vii pe la noi, oricând.

M-am îmbujorat şi am ieşit în grabă din cofetărie, sigur fiind că toată lumea se uita la mine. De la uşă, m-am întors şi m-am uitat la

Camellia. Încă mai stătea pe acel scaun înalt, legănându-şi picioarele înainte şi înapoi. Îmi zâmbi larg. Am ieşit afară.

Eram pe punctul de a lăsa pachetul pe masa din bucătărie ca să alerg afară, când mătuşa Lou mă opri.

— Am prăjituri proaspete, Josh. Vrei câteva?

În mod normal nu ratam o asemenea ocazie. Prăjiturile mătuşii Lou erau vestite, iar mie-mi plăceau, însă tocmai mâncasem o porţie de îngheţată. Nu doream însă s-o refuz, aşa că am zâmbit şi am spus aruncându-mi bereta într-un colţ:

— Sigur.

Pixie întotdeauna insista să împartă cu mine prăjiturile. N-am obiectat, ci am ţinut-o aproape, dându-i din când în când câteva bucăţele. Acestea erau primele prăjituri pe care le făcuse mătuşa Lou de când... de când fusese bolnavă – şi aveau un gust grozav.

— Sunt delicioase, am spus entuziasmat, încă mestecând.

— Mă bucur că-ţi plac, răspunse ea şi se aşează pe un scaun lângă mine. Poate că de acum încolo voi putea face prăjituri în mod regulat.

N-o învinuiam pentru faptul că nu reuşise să mai facă în perioada asta şi aş fi vrut să-i spun. Însă nu ştiam exact cum, aşa că doar am întins mâna după încă o prăjitură şi i-am dat lui Pixie o bucăţică înainte să-mi vâr restul în gură.

— Nu am stat de vorbă cu tine despre bebeluş, nu-i aşa, Josh? mă întrebă mătuşa Lou. Mi-am ridicat privirea, sperând că nu va începe acum să vorbească.

— Nici măcar n-ai văzut-o, nu-i aşa?

Am clătinat din cap. Nu dorisem să văd bebeluşul mătuşii Lou.

— Era atât de micuţă. Atât de micuţă. Aproape că nu se vedea din cămăşuţa şi păturica în care era învelită.

Îmi dădeam seama din tonul ei că amintirea era dulce-amăruie

pentru ea.

— Ne înşelasem cu privire la termenul când trebuia să se nască, Josh, continuă mătuşa Lou degrabă. Sosise la termen.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat direct la ea.

— Atunci de ce...? M-am oprit. Nu puteam pronunţa cuvântul „moarte”.

— De ce a murit? Pentru că avea câteva malformaţii teribile. Vezi tu, noi nu ştiam la acea vreme, însă doctorul spune acum că eu eram deja însărcinată când m-am îmbolnăvit de pojar. Ţii minte acel pojar, Josh? Ei bine, pojarul poate fi fatal pentru bebeluşi în primele luni de sarcină – dacă mama se îmbolnăveşte. Poate cauza unele malformaţii – foarte serioase. N-am spus despre asta oamenilor, pentru că n-am vrea ca cei din familia Smith să se simtă vinovaţi de faptul că am luat pojarul de la ei. La acea vreme nu ştiam că sunt însărcinată, altfel aş fi stat deoparte.

Am rămas tăcut, lăsând-o pe Pixie să-mi lingă de pe degete cele câteva firimituri.

— În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu că a luat bebeluşul nostru la El, continuă mătuşa Lou, cu ochii plini de lacrimi. În fiecare zi.

Mătuşa Lou este mulţumitoare că bebeluşul ei a murit? Nu-mi venea să cred.

— Dar... dar te-am auzit, am spus pe un ton tăios. Te-am auzit în acea noapte. Ai spus: „Te rog, Doamne, nu!”.

— Da, aşa am zis, fu de acord mătuşa Lou şi, deşi se afla lângă mine, la masă, mi se păru că mintea ei rătăceşte departe. Credinţa mea era mică, Josh. Spre ruşinea mea o spun. Când am văzut fetiţa, m-am temut că va fi nevoită să trăiască cu acele handicapuri – malformaţii – şi am spus: „Te rog, Doamne, nu” – nu pentru că mă temeam că ar putea muri, ci pentru că mă temeam că ar putea trăi.

Josh, ştiu că nu înţelegi asta şi mi-e ruşine s-o spun, însă... însă am strigat la Dumnezeu s-o ia. Am greşit, Josh. N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să accept de la Dumnezeu orice ar fi crezut că este bine pentru noi şi copilul nostru.

De acum lacrimile se prelingeau în voie pe obrajii mătuşii Lou. Nu sunt sigur, dar cred că şi pe ai mei erau lacrimi.

— Mai târziu, m-am rugat pentru tăria de a accepta voia lui Dumnezeu, continuă mătuşa Lou. Şi în cele din urmă am reuşit să spun, cu sinceritate: „Voia Ta să se facă”. La doar câteva minute după ce am rostit această rugăciune, Dumnezeu a luat-o la El.

Nu înţelegeam nimic.

— Sunt atât de mulţumitoare. Atât de mulţumitoare. Nu de dragul meu, ci al ei. Fetiţa noastră este perfectă acum. Nu mai este deformată. Nimeni nu va râde de ea, n-o va chinui şi nu-şi va bate joc de ea. Nu va fi nevoită să sufere din cauza handicapului ei sau să suporte ore dureroase sub bisturiul chirurgului. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că a luat-o.

Mâncasem cât de multe prăjituri încăpuseră în mine, aşa că am rămas pe scaun, mângâind blana de pe grumazul lui Pixie.

— Dacă ar fi trăit, Josh, aş fi găsit o cale de a-l mulţumi lui Dumnezeu şi pentru asta. Cred că asta este parte a semnificaţiei cuvântului „har”. Domnul ne dă harul Său ca să putem primi ce ne este dat cu mulţumire şi credinţă. Înţelegi asta?

Nu eram sigur, aşa că n-am spus nimic.

— Am numit-o Amanda, numele pe care tu l-ai ales. Ştiai asta?

Ştiam. Auzisem.

— N-a fost uşor, îmi mărturisi, însă mă bucur că am o comoară mică în ceruri. Amanda. Amanda Joy. Ne-a adus bucurie, chiar şi numai în lunile în care am planificat şi ne-am pregătit pentru ea. Şi acum ne aduce bucurie prin faptul că ştim că este în ceruri.

Mătuşa Lou se ridică şi-şi şterse ultimele urme de lacrimi cu colţul şorţului.

— Ştiu că ţi-a fost greu, Josh, spuse ea. Ai vrut fetiţa aceasta aproape la fel de mult ca şi mine şi Nat. Este greu să renunţi la ea. Ştiu asta Josh, însă ne putem bucura că se află în siguranţă şi iubită şi îngrijită de Dumnezeu însuşi. Urmă o scurtă pauză, după care continuă:

— Şi îndată ce mă voi înzdrăveni, o să avem un alt bebeluş. De data asta nu va mai trebui să ne facem probleme din cauza pojarului. Ştiu că pare mult până atunci, însă lunile vor trece repede şi înainte de a-ţi da seama, vei avea acel mic verişor pe care l-ai aşteptat.

Zâmbind, mătuşa Lou întinse mâna şi-mi ciufuli părul.

— Vom reuşi, Joshua, spuse ea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom reuşi.

Eram de-a dreptul încurcat acum. Pierdusem un copil – pe Amanda Joy, însă mătuşa Lou mulţumea lui Dumnezeu în fiecare zi pentru harul de care dăduse dovadă prin faptul că o luase la El. Cum aş fi putut şti că Dumnezeu – după voia Sa – răspunsese rugăciunii mătuşii Lou atunci când o luase pe Amanda Joy la ceruri?

Însă faptul că unchiul Nat fusese plecat tocmai atunci încă mă mai supăra. Dacă lui Dumnezeu îi păsa de mătuşa Lou, ar fi putut să facă astfel încât bătrânu’ Sam să se îmbolnăvească altădată – sau putea face ca bebeluşul să se nască mai devreme, sau mai târziu. Nu exista niciun motiv pentru care mătuşa Lou trebuia să se confrunte singură cu naşterea unui copil cu handicap, apoi cu pierderea lui. Dumnezeu putea aranja lucrurile altfel, nu aşa.

Eram tare încurcat, însă furia încă nu mă părăsise.

CAPITOLUL 23

REFACERE

Înainte de a pleca la ţară pe timpul vacanţei de vară, am vizitat-o pe Camellia. Nu sunt sigur cum m-am simţit cu privire la această vizită. Era amuzant să mă aflu alături de ea, să citim cărţi şi să facem din nou schimb de idei. Era minunat să pot avea în mână cărţile interesante, frumos ilustrate, din biblioteca domnului Foggelson. M-am bucurat s-o văd pe doamna Foggelson şi să primesc plăcutul ei zâmbet aprobator. M-am bucurat până şi de ceai şi fursecuri – într-un fel – însă tot timpul cât m-am aflat acolo am avut senzaţia aceea interesantă, ciudată, că nu făceam ceea ce trebuie. Am încercat s-o ignor, însă n-am scăpat de ea.

Domnul Foggelson zăbovise o vreme în preajma noastră vorbind despre cărţile bune şi arătându-mi anumite pagini pe care trebuia să le citesc. Ba chiar citi cu voce tare câteva paragrafe dintr-o carte de istorie, ca să fie sigur că n-o să le omit. Apoi discută despre acele pasaje, întrebându-mă ce părere am despre o anumită idee sau concept. Am încercat să răspund cât de bine am putut, însă despre unele nu mai auzisem niciodată înainte.

Cred că şi eu şi Camellia ne-am bucurat când ne-a lăsat singuri. Camellia îmi repetă mereu cât de „plicticos” i se păruse Jack Berry şi cât de mult îi lipsiseră vizitele mele. Aproape că am crezut-o. Mă întrebam de ce i-a luat atât de mult până să descopere că Jack o plictisea, însă n-am spus nimic.

Încă nu mă simţeam în largul meu când era vorba de Jack Berry. Nu uitasem ce-mi făcuse. Era dreptul meu să simt o

aversiune faţă de el şi reuşisem până în acea clipă să nutresc un fel de „ură” faţă de el.

De fapt, ori de câte ori doream să petrec câteva minute autocompătimindu-mă sau supărându-mă pentru ceva anume, tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la Jack Berry. Îngăduiam acelei voci să răsune repetat în mintea mea – *Jack Berry*, *Jack Berry* – apoi îmi aduceam aminte de acel pumn pe care-l primisem în întuneric, de gustul sângelui şi de durerea ascuţită la încheieturile degetelor. Toate acestea erau suficiente pentru a declanşa în mine sentimente cumplite de amărăciune. Într-un fel, îmi plăcea senzaţia. Probabil că-mi plăcea – pentru că apelam la această practică destul de des. Pentru prima oară în viaţă aveam o scuză bună pentru a mă înfuria pe toată lumea.

O, mai fusesem furios sau supărat şi în trecut, însă întotdeauna ascultasem şoapta aceea lăuntrică ce-mi spunea: *Josh*, *nu e bine*. *Tu nu eşti atât de rău precum vrei să pari*. Însă când îmi aminteam că Jack Berry aproape că mă omorâse, simţeam că am motive întemeiate să-mi cocoloşesc furia.

Ei bine, am avut doar această singură ocazie de a o vizita pe Camellia acasă la ea, pentru că mai apoi mătuşa Lou anunţă că se simţea suficient de înzdrăvenită şi că mă puteam duce la fermă, aşa cum făceam de obicei. Ştia cât de mult îmi lipsise. Bunicul îi promise că vom veni destul de des în vizită la oraş, ca să vedem dacă nu-i lipseşte ceva. Unchiul Nat spuse că va aduce el apă de la pompă şi se va ocupa de săpatul grădinii pentru o vreme, aşa că am plecat la fermă, nerăbdător să mă întorc la locurile atât de familiare, la păşunile verzi mărginite de păduri.

Pixie era aproape la fel de nerăbdătoare ca şi mine. Primele zece minute şi le petrecu zbenguindu-se în cercuri şi următoarele zece cercetând toate cotloanele fermei, ca să vadă dacă lucrurile

erau aşa cum le ştia.

Ne-am distrat cu toţii pe seama ei, însă ştiam ce simte. Şi eu eram puţin nerăbdător să fac cercetări.

Locul pe care tânjeam să-l văd pentru început era râul, însă nu doream să par prea nerăbdător – aşa că vreo zece minute m-am învârtit prin curte. Însă familia mă cunoştea bine. Tocmai îmi dusesem lucrurile în cameră şi revenisem în bucătărie, când bunicul se întoarse spre mine.

— Crezi că ai putea să prinzi un peşte-doi pentru cină, băiete? întrebă el. Eu am zâmbit larg, încuviinţând.

— Am auzit că au muşcat bine în ultima vreme, adăugă unchiul Charlie.

— Şi ce fac cu treaba? am întrebat.

— Cred că ne descurcăm s-o facem noi încă o zi, mă asigură bunicul. Treaba ta pentru ziua de azi e să ne faci rost de cină.

— Dacă aduci câţiva peşti mari, spuse tata mare făcându-mi cu ochiul, atunci mâine vin şi eu cu tine.

Aşa se face că nu după multă vreme, m-am îndreptat spre heleşteu.

Ai mei probabil că-şi dădeau seama că aveam nevoie de ieşirea asta – singur. Întotdeauna mi-a plăcut tovărăşia străbunicului meu. Abia aşteptam să vină cu mine în oricare dintre zilele de vară ce ne stăteau înainte – cu excepţia zilei de azi. După atâtea lucruri ce mă frământaseră şi-mi încurcaseră mintea, simţeam că mi se învârte capul. Astăzi aveam nevoie să fiu singur.

Râul era la fel de frumos ca întotdeauna. Apa avea sclipiri argintii, aproape la fel de limpede şi curată ca în locul de unde izvora, acea stâncă aflată pe muchia dealului. Frunzele, de un verde crud, se legănau uşor în briza de după-amiază, aruncând frânturi de lumină în aerul liniştit. Păsărelele făceau mare zarvă. Îşi isprăviseră

cuiburile, iar acum îngrijeau de pui. În apropiere, într-un cuib, câţiva pui de măcăleandru îşi cereau dreptul de a fi hrăniţi, amintindu-mi de cei doi bebeluşi de la ultimul picnic al bisericii, care-şi loveau scăunelele cu lingurile de metal, făcând o zarvă teribilă.

Amintirea mă duse cu gândul la mătuşa Lou şi micuţa Amanda. Încă nu era linişte în inima mea. Mătuşa Lou era mulţumitoare că fetiţa ei, neajutorată şi deformată, fusese luată la cer, unde era întreagă şi lipsită de dureri.

Ştiam că mătuşa Lou îşi iubise fetiţa atât de mult, încât a fost gata să suporte durerea pierderii micuţei dacă asta era spre binele ei. Ştiam că mătuşa Lou suferă teribil. De multe ori îmi spusese cât de mult o ajutaseră rugăciunile oamenilor să suporte acea durere în fiecare zi şi cât de mult depindea de acele rugăciuni. Ei bine, mă bucuram că oamenii se rugau pentru mătuşa Lou. Doream să aibă tot ajutorul pe care i-l putea da Dumnezeu.

Totuşi, eu mai aveam întrebări ce nu-mi dădeau pace. De ce îngăduise Dumnezeu ca mătuşa Lou să se îmbolnăvească de pojar? Şi de ce făcuse în aşa fel încât mătuşa Lou să fie singură când s-a născut şi a murit bebeluşul? Dacă Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu al dragostei, de ce n-a avut mai multă grijă de ea? Eu nu m-aş purta astfel cu persoana pe care o iubesc.

Nu, nu eram gata să-L iert pe Dumnezeu. Ar fi putut face ca lucrurile să fie altfel. Nu înţelegeam deloc felul în care lucrează. Oare *plănuia* cumva ca oamenii să sufere? auzisem predicatori care spuneau că tocmai în asemenea momente oamenii învaţă „să se încreadă” şi „să crească”. Ei bine, trebuia să existe o metodă mai bună decât asta. După părerea mea, aceşti predicatori nu făceau altceva decât să-L scuze pe Dumnezeu pentru felul ciudat de a acţiona. Eu aşa gândeam. Dacă astfel se purta Dumnezeu cu bunii Săi slujitori, atunci eu nu mai doream să mă număr printre ei.

Nu ştiam dacă lui Dumnezeu îi va lipsi aportul meu în slujirea Lui, însă speram că asta îl va întrista. La urma urmelor, doar aşa mă puteam răzbuna pe El.

Am prins doi peşti destul de mărişori şi tare mândru mă simţeam în timp ce mă îndreptam spre casă, nerăbdător să-mi arăt trofeele.

— Ei bine, băiete, spuse bunicul cu un zâmbet larg, cred că osteneala-ţi va fi răsplătită.

Unchiul Charlie zâmbi şi el şi luă peştii ca să-i pregătească pentru cină.

— Ce zici Joshua, facem mâine o escapadă la râu? întrebă tata mare. Tare aş vrea să prind şi eu unul dintr-ăştia. Am tot vrut să mă duc la pescuit, da' nu e aşa de amuzant fără tine. Ce zici? Eşti gata să-l iei pe moşneag cu tine mâine?

— Sigur, am răspuns, încuviinţând printr-o mişcare a capului. Mergem.

— Bun! zise tata mare. Îmi curăţ cârligele şi-mi pregătesc undiţa.

Măiculiţă, da' buni mai erau peştii! Până şi Pixie îşi primi porţia. I-am dat eu câteva bucăţele pe care le-am ales bine înainte, ca să nu aibă oase în ele. Ea îşi linse lăbuţele şi insistă să mai primească. Însă nu primi decât permisiunea de a-mi linge degetele lipicioase.

Am mers cu toţii devreme la culcare. Mă simţeam obosit, cu toate că nu înţelegeam de ce. Lucrasem mult mai mult în alte zile şi nu mă simţisem atât de istovit ca acum. *Cred că de vină e entuziasmul întoarcerii acasă*, mi-am zis eu. Am tras-o pe Pixie mai aproape de mine şi m-am pregătit de somn. Deja nici nu mă mai deranja prea tare gândul că nu-mi luasem timp să mă rog.

Într-una din zile, Willie veni în vizită călare pe iapa lui cea

bătrână, Nell. Era un cal gras şi leneş şi puţin stângaci, însă Willie n-ar fi îngăduit nimănui să spună ceva urât sau să-şi bată joc de el. Călărise acea iapă încă de când fusese copil, în clasa întâi, şi ţinea la ea şi acum la fel de mult ca atunci, când era tânără şi trufaşă şi păşea săltat. Mă feream să spun ceva de rău despre Nell.

Ne-am petrecut timpul ţesălând iapa cea bătrână şi tăifăsuind ca între băieţi, despre ce am fi vrut să facem vara ce ne stătea înainte. Deja ne gândeam la încă o drumeţie. Cu cât trecuse mai mult timp de la escapada noastră la izvoarele râului, cu atât mai frumoase ni se păreau amintirile. Eram gata s-o mai facem o dată, cu prima ocazie. De data asta, însă, n-o vom mai lua pe scurtătură, prin păşunea familiei Turley.

— Ştii, spuse Willie, îl înţeleg mult mai bine pe Avery de când cu excursia. E băiat bun. Acum petrecem destul de mult timp împreună. A fost o vreme când nu puteam înţelege ce-ai văzut în băiatul ăsta. Mă cam necăjea faptul că îl considerai un prieten mai bun decât mine. Acum, că am ajuns să-l cunosc, chiar îmi place de el.

Cuvintele lui Willie mă surprinseră – nu faptul că îl aprecia pe Avery, ci faptul că se simţise oarecum invidios din cauză că îmi plăcuse de Avery.

— Mama lui se simte mult mai bine acum, continuă Willie. Şi cred că şi Avery are altă atitudine faţă de ce se întâmplă. Ştii, Josh, acum, când nu mai e atât de speriat şi se simte mai sigur pe sine, s-a apropiat mult de Dumnezeu. Cred că Dumnezeu a folosit acea drumeţie ca să-l pot cunoaşte mai bine pe Avery şi ca el să mai poată avea un prieten bun.

Willie tăcu şi rămase pe gânduri câteva minute. Cred că şi eu căzusem pe gânduri. Aveam sentimentul că Willie îi era un prieten mult mai bun lui Avery decât mine. Willie îl ajutase să-L înţeleagă

pe Dumnezeu mai bine. Eu îl lăsasem pe Avery să se descurce singur.

— Nu ştiu cum se face, spuse Willie dintr-odată. Oare omul se apropie mai mult de Dumnezeu atunci când nu mai este atât de speriat de unele lucruri, sau acele lucruri nu te mai sperie pe măsură ce te apropii de Dumnezeu? Ce zici?

M-am uitat la chipul serios al lui Willie, apoi am ridicat din umeri nepăsător. De unde să ştiu eu ce venea mai întâi?

I-am arătat lui Willie toate giumbuşlucurile lui Pixie, apoi el a vrut să vadă dacă Pixie asculta şi de poruncile lui. A făcut unele dintre ele, iar Willie fu încântat. Întotdeauna îşi dorise un câine numai al lui, îmi destăinui.

Ne-am aşezat sub plopul din curte, am mâncat prăjituri şi am băut limonadă proaspătă făcută de unchiul Charlie până când am simţit amândoi că plesnim. Mai apoi am hotărât să mergem la heleşteu şi să aruncăm pietre în apă.

— Ştiai că comitetul şcolii caută alt dascăl? întrebă deodată Willie, aruncându-şi pietricelele netede pe deasupra luciului de apă.

Nu auzisem, iar gândurile îmi zburară de îndată la Camellia, nu la tatăl ei.

— De ce? l-am întrebat.

— Nu le-a plăcut tot ce preda la clasă. Lucruri cum ar fi evoluţia şi altele.

Nu-mi venea să cred. Oricum, dacă bunicul ar fi auzit ce se preda, cred că nici el n-ar fi fost prea fericit.

— De aceea a fost dat afară de la ultima şcoală în care a predat, continuă Willie.

— Da, am spus pe un ton cât mai natural cu putinţă. Am auzit, însă nu i-am dat alte explicaţii. Şi când pleacă? am continuat să-l întreb.

— Încă încearcă să convingă comitetul să-l lase să rămână, răspunse Willie. Nu cred că sunt prea multe şanse, totuşi. Unii dintre membrii comitetului sunt foarte supăraţi. Spun că n-ar fi fost atât de rău dacă Foggelson ar fi prezentat evoluţia ca pe o teorie. Însă el a prezentat-o ca pe un fapt dovedit – ca şi când numai aşa s-ar fi putut petrece lucrurile. Asta nu le place.

— Tu ce crezi? l-am întrebat eu.

— Nici eu nu cred că ar trebui să vorbească despre evoluţie ca despre un fapt real. Cred că unii dintre elevii mai mici sunt încurcaţi şi…

— Nu la asta mă refer, am intervenit eu.

— Ce vrei să spui?

— Adică, tu crezi că se poate să se fi întâmplat aşa? Să fi fost vorba de evoluţie?

— Lucrurile să fi apărut la întâmplare, nu să le fi creat Dumnezeu, asta vrei să zici?

— Da. Crezi că este posibil?

— Nu asta spune Biblia. Mie mi se pare o nebunie. De fapt, cred că e mai greu să crezi în evoluţie decât în Creator. De ce întrebi?

— Aşa e, am spus cam fără tragere de inimă. Pare o nebunie.

— Ai auzit de bătrânu’ Sam? fu următoarea întrebare a lui Willie.

— Ce să aud?

— A cerut să i dea slujba de îngrijitor al bisericii – fără plată – în semn de mulţumire pentru faptul că Dumnezeu i-a curăţat viaţa cât încă n-a fost prea târziu pentru el. Acum, când are câte o clipă liberă, face curăţenie la biserică şi lustruieşte tot ce-i cade în mână. Face treabă bună şi la grajduri. Deja i-au crescut salariul.

— I-au crescut salariul?

— Da – îi dau mai mulţi bani. Mai întâi au vrut să vadă dacă se pot bizui pe el – sau dacă nu cumva, după prima plată, dispare cu banii şi-i bea pe toţi. Dar n-a făcut-o. Iar doamna Larkin spune că este un bun chiriaş. Se spală şi-şi face curăţenie în cameră şi vine la timp la masă. Ba chiar dă o mână de ajutor la pensiune.

M-am oprit din aruncatul pietrelor şi m-am uitat la Willie.

— Măi să fie... Asta întrece tot, am spus simţind un fel de satisfacţie împletită cu puţină ranchiună. Ştiam că munca unchiului Nat urma să fie mai uşoară. Până acum el se ocupase de îngrijirea bisericii, pe lângă celelalte îndatoriri.

Ne-am continuat jocul până când am văzut o raţă ieşită cu puişorii la plimbare pe apa heleşteului, aşa că ne-am aşezat pe pământul cald şi moale, ca să urmărim cum se zbenguie în apă.

Încă mă gândeam la Camellia, întrebându-mă dacă va fi nevoită să plece din oraş şi ce părere avea despre toate astea, când Willie vorbi din nou.

— Cred că ai motive speciale să te bucuri pentru bătrânu’ Sam, spuse el.

— Ce vrei să zici? am întrebat.

— Păi, faptul că s-a împăcat cu Dumnezeu. Niciunul nu credeam că se poate întâmpla aşa ceva vreodată. Credeam că bătrânu’ Sam este un păcătos prea înrăit pentru ca lui Dumnezeu să-i mai pese de el. Ne gândeam că se va duce direct în iad. Dar se pare că a existat în el o sclipire de conştiinţă, de s-a oprit şi te-a ajutat când ai căzut şi te-ai lovit la cap, aşa că probabil îţi pare bine...

Auzisem destul.

— N-am căzut! am spus printre dinţi, furia făcându-mi vocea să tremure.

Willie se uită la mine ca şi când nu ştiam ce vorbesc.

— N-am căzut, am spus din nou. A fost vina mârşavului aceluia de Jack Berry...

— Ce vrei să spui? exclamă Willie, ridicându-se într-un cot ca să-mi poată privi faţa.

— Jack Berry, am repetat înfierbântat. Era acolo, aşteptându-mă sub copacul acela din curtea şcolii. Era furios pentru că eu o vizitam pe Camellia, iar lui îi plăcea de ea. M-a apucat şi a început să-mi care pumni în întuneric. Nu puteam vedea cine mă loveşte. Am încercat să lovesc şi eu – şi am nimerit de câteva ori – dar pe urmă mi-a dat o lovitură puternică, am alunecat, iar în cădere m-am lovit cu capul de bolovan. Laşul nenorocit a fugit şi m-a lăsat acolo să mor de frig.

Willie se ridică şi se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— De unde ţi-a venit ideea asta nebunească? întrebă el.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat răstit. Am fost acolo, nu-i aşa?

— Da, dar n-ai spus nimic despre asta după incident. Ai spus că, probabil, ai căzut. Ai spus că nu-ţi mai aminteşti.

— N-am putut să-mi amintesc, o vreme destul de îndelungată. Dar apoi, după ce Jack a început s-o viziteze pe Camellia, a recunoscut singur. Mi-a spus că o să mă caftească şi mai tare data viitoare dacă mă mai vede cu Camellia.

Şi numai gândul acesta făcea să-mi fiarbă sângele în vene.

— De ce n-ai spus ceva? După ce ţi-ai amintit... De ce nu ne-ai spus?

— La ce bun? am întrebat pe un ton sarcastic, iar Willie încuviinţă printr-o mişcare a capului. El nu era aşa de aprins ca şi mine, însă puteam să-mi dau seama că povestea îl tulburase. La urma urmelor, mă considera unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

— Ăsta e unul dintre cele mai urâte lucruri din câte am auzit,

spuse în cele din urmă. Cum a putut face Jack aşa ceva?

— Da, drăguţul de Jack, am spus sarcastic.

— Ţi-a cerut vreodată iertare?

— Glumeşti? l-am luat eu în râs. Nu i-a părut rău, ba chiar deloc. Ar fi făcut-o din nou dacă ar fi avut ocazia.

— Urât, spuse Willie. Urât de tot.

Urmară câteva minute de tăcere. Willie smulgea gânditor câte o mână de iarbă, iar eu loveam două pietre una de cealaltă. Cred că mi-aş fi dorit să-l am pe Jack Berry pe mână, ca să-l frământ între ele.

— Nu e de mirare că n-a mai îndrăznit să se arate la şcoală, remarcă Willie dus pe gânduri.

Era pentru prima oară când m-am gândit la asta şi mi-am dat seama că Willie avea dreptate. Probabil că Jack renunţase la şcoală din cauza acelei bătăi. Cumva, faptul că şi el pierduse ceva în urma acelei întâmplări, îmi aducea satisfacţie.

— Se vorbeşte despre Jack prin oraş, continuă Willie, iar vocea îi sună puţin cam trist.

— Ce se aude? am întrebat, nu foarte interesat însă.

Willie se lăsă înapoi pe cot şi începu să adune o grămăjoară din iarba pe care o smulsese. Îşi luă un răgaz.

— Ce? am întrebat din nou.

— Ştiai că Jack a plecat în oraş.

Am încuviinţat. Camellia îmi spusese asta.

— Cred că s-a certat cu Camellia. Cel puţin, aşa se vorbeşte. Eu nu ştiu nimic despre asta, sau pentru ce s-au certat, continuă Willie. Sau poate că nici nu s-au certat. Poate că ea s-a răzgândit, nu ştiu. Se pare că ea, sau tatăl ei – nu ştiu care dintre ei – consideră că un băiat trebuie să fie isteţ şi să ştie să facă bani dacă vrea să aibă mâna ei. Oricum, Jack a plecat, hotărât să se

îmbogăţească rapid, ca să-i impresioneze pe Camellia şi pe tatăl ei. Ei bine, presupun că a încercat – însă nu aşa cum ar fi trebuit. Nu ştiu prea mulţi despre asta, însă Jack a ajuns la închisoare.

Willie spuse aceste cuvinte cu atâta tristeţe, de parcă l-ar fi jelit pe dragul de Jack. Mie treaba mi se părea amuzantă – amuzantă şi teribil de dreaptă. Am lăsat capul pe spate şi am izbucnit în râs.

Willie se uită la mine surprins apoi aruncă o mână de iarbă spre mine.

— Ce se întâmplă cu tine? spuse el furios. Ce-i aşa de amuzant la faptul că un om se află în închisoare?

— Nimic, am răspuns, încercând să mă controlez, doar că lucrul ăsta s-a întâmplat exact celui care l-a meritat.

Willie îmi aruncă o privire foarte serioasă şi se ridică în picioare. Părea supărat, iar Willie nu se supăra des.

Dintr-odată, m-am simţit ofensat. Am sărit în picioare, lângă Willie.

— O, mai lasă-mă, Willie, am spus. Tipul a sărit la mine în întuneric şi m-ar fi putut omorî. Ce vrei să spun? Mi-am schimbat vocea şi am continuat pe un ton lălăit. „Sărmanul, sărmanul de Jackie. Cineva i-a făcut rău”.

Willie se răsuci şi mă privi în faţă, dezgustat de mica mea şaradă.

— Asta e adevărata lume, Willie, am continuat furios. Omul a primit ce-a căutat.

Willie rămase acolo privindu-mă îndelung.

— Nu e bine ce faci, Josh, spuse cu voce calmă şi controlată.

— Ce vrei să spui? m-am răţoit eu, furios că el era acum calm, iar eu eram încă agitat.

— Ştii ce spune Scriptura despre iertare.

— Nenorocitul a sărit la mine în întuneric! am insistat cu aprindere. La ce te aştepţi? Să spun: „Te iert, Jackie. Ştiu că n-ai vrut să-mi faci rău”?

— Sigur că a vrut să-ţi facă rău, fu de acord Willie. Dacă ceea ce spui este adevărat – şi n-am niciun motiv să mă îndoiesc de asta, Josh. Sigur că a vrut să-ţi facă rău. Dar Biblia spune oare: „Iertaţi doar pe cei care n-au vrut să vă facă rău?” Nu. Spune „iertaţi”. Punct. Asta a făcut Iisus. Crezi că Jack ţi-a făcut mai mult rău decât a făcut lui Iisus mulţimea din vremea aceea?

Era o întrebare prostească, şi ştiam amândoi asta.

— Nu merită să fie iertat, am spus, nefiind gata să cedez. Oricine este gata să aştepte în întuneric... şi...

Willie nu mă lăsă să isprăvesc.

— N-are nimic a face cu ceea ce merită. Nu-ţi dai seama? Tu nu răspunzi pentru faptele lui Jack Berry. Tu răspunzi pentru Josh Jones. Greşelile lui Jack n-au nimic a face cu tine. O, vino-ţi în fire, Josh! Ceea ce a făcut Jack a fost teribil de urât. Nimeni nu spune că Jack *merită* iertarea ta... cel puţin după păreri omeneşti. Însă Dumnezeu nu gândeşte aşa. Faptul că-l ierţi sau nu, nu-l afectează cu nimic pe Jack. Însă te răneşte pe tine, Josh. Tu eşti prietenul meu şi cred că *tu* meriţi iertare.

— Eu? am spus uimit. Dar ce-am făcut eu?

— Ai urât! Ai plănuit să te răzbuni! Ai nutrit amărăciune! Toate lucrurile astea sunt rele şi ai nevoie de iertare. Dumnezeu spune că ne va ierta după cum iertăm şi noi pe alţii. Nu vreau să rămâi neiertat, Josh. Vocea îi tremură.

Willie, cel mai bun prieten al meu, avea lacrimi în ochi. Se întoarse cu spatele la mine şi lovi cu piciorul într-o piatră. Ştiam că luptă să-şi recapete controlul.

În timp ce-l priveam, cuvintele lui şi adevărul lor continuară să-

mi sfredelească creierul. O! Nu mă gândisem la toate astea.

Willie încă mai înghiţea greu. Când se întoarse spre mine era puţin palid şi vocea îi tremură în timp ce-mi spuse:

— Trebuie să mă întorc acasă, Josh. Ne vedem duminică. Se răsuci pe călcâie şi plecă, având încă în privire urme de lacrimi.

L-am urmărit plecând. Mă simţeam confuz. Încă eram supărat pe Jack Berry. Încă nu-mi părea rău că intrase în bucluc şi sfârşise în închisoare în acel oraş îndepărtat.

Apoi am început să mă gândesc cum era să te afli singur într-un oraş mare, închis în spatele unor gratii, fără să cunoşti pe nimeni, departe de iarba verde şi cerul albastru. Cred că nu mi-ar fi plăcut prea mult. *Dar a meritat-o*, continuam să-mi spun. Mai apoi mintea îmi zbură la câteva lucruri pe care *eu* le meritam. M-am gândit la mânia mea, la ura, la gândurile rele, la egoismul meu – la fel de rele ca şi faptele pentru care se afla Jack acum la închisoare.

Toată treaba asta mă încurca teribil. Nu ştiam ce să cred despre toate cele întâmplate. M-am îndreptat spre heleşteu şi am început să arunc pietricele în apă, însă gândul nu-mi stătea acolo. Niciuna dintre pietricele nu atingea apa aşa cum îmi doream. Doar loveau suprafaţa albastră, căzând, greoaie, pe fundul apei.

CAPITOLUL 24

LA PESCUIT

Am reuşit să merg cu tata mare de câteva ori la pescuit. De obicei luam cu noi o găletuşă în care pregăteam ceva de mâncare,

ca să putem lua masa pe malul râului. În aerul cald şi curat al verii, era o adevărată plăcere. Tata mare îi spunea „vreme leneşă”. Adevărul este că nu-ţi venea să faci prea multe. Întreaga după-amiază o puteam petrece stând pe spate şi urmărind formele ciudate ale norilor, sau privind puii de raţă zbenguindu-se pe luciul apei.

Într-una din după-amieze, în timp ce ne îndreptam din nou spre râu, tata mare privi spre cerul aproape lipsit de nori.

— Ah, vara, spuse el. Parcă Dumnezeu e mai aproape de pământ vara.

Nu eram sigur că împărtăşesc părerea străbunicului meu, însă n-am vrut să stric ziua cu comentariul meu.

Ne-am scos încălţările şi şosetele, ne-am suflecat cracii pantalonilor şi am traversat râul ca să ajungem la locul nostru preferat. Ne-am aşezat lucrurile lângă noi pe mal ca să nu fim nevoiţi să ne ridicăm după ele, apoi ne-am pregătit firul ca să-l aruncăm în apa râului.

Însă înainte de a avea timp s-o facem, o umbră trecu leneşă prin apă, chiar în faţa noastră. Ne-am făcut semn cu cotul în acelaşi timp şi ne-am aplecat asupra apei cât de mult am îndrăznit, ca să vedem mai bine. Abia m-am stăpânit să nu sar în apă, ca să apuc peştele acela mare cu mâinile goale.

— Uau! L-ai văzut? am şoptit entuziasmat. Aproape în aceeaşi clipă, tata mare spuse:

— L-ai văzut? Cel mai mare peşte din câţi am văzut vreodată! Joshua, băiete, o să fie tare distractiv! Ne-am pus serios pe treabă, prea entuziasmaţi ca să ne mai gândim la sandvişurile pregătite şi la prăjiturelele cu zahăr brun.

Îmi pare rău s-o spun, însă n-am mai dat ochii cu peştele acela mare. Am prins însă alţi trei – doi dintre ei destul de mari şi unul

cam pricăjit. L-am păstrat şi pe acesta. Urma să aibă acelaşi gust ca şi fraţii săi mai mari şi, oricum, gura îi era sfâşiată de cârlig şi n-am vrut să-l lăsăm să sufere.

Pescarii nu vorbesc prea mult. Adică, la pescuit te duci dacă vrei să ai puţin timp pentru meditaţie. Ideea că dacă vorbeşti sperii peştii nu e altceva decât o păcăleală. Ceea ce vrea, de fapt, să spună pescarul este: „Vă rog, nu-mi întrerupeţi solitudinea. Vreau să am timp pentru mine şi pentru comuniunea cu natura”.

Când soarele începu să se îndrepte spre apus, am hotărât că ar fi bine s-o pornim spre casă, aşa că ne-am adunat cele câteva lucruri şi am traversat râul, înapoi. Ne-am şters picioarele pe iarbă şi ne-am tras şosetele şi încălţările în picioare. Ne-am luat echipamentul de pescuit şi găletuşa pentru mâncare, care era goală acum, şi am pornit pe cărăruie, spre fermă. Mă gândeam la Camellia şi la ce-ar fi gândit ea despre locul acesta atât de liniştit, când tata mare îmi întrerupse gândurile.

— Ce mai face mica Lou?

Întrebarea lui mă surprinse. Doar ieri o văzuse pe Lou şi presupuneam că ştia la fel de bine ca şi ceilalţi ce mai face.

Însă tata mare continuă.

— Tu o cunoşti pe Lou aproape la fel de bine ca şi ceilalţi, Josh. Tu ce zici? Cum o duce? Adică… acolo, în inima ei?

Cred că am înţeles la ce se referea, însă am ezitat înainte de a răspunde.

— Bine, am răspuns în cele din urmă. Foarte bine, cred.

— Slavă Domnului! spuse tata mare şi ştiam că spusese asta din toată inima.

— A vorbit despre copil?

— Da. Cu câteva zile înainte de a mă întoarce acasă.

Bunicul ridică din sprâncenele albe, stufoase.

— Şi ce-a spus?

— A spus că-l mulţumeşte lui Dumnezeu pentru că a luat copilul. A spus că Amanda – îmi era greu să-i spun fetiţei pe nume – că Amandei îi este mai bine în ceruri. Că, dacă ar fi trăit, ar fi suferit foarte mult – şi că oamenii şi-ar fi bătut joc de ea.

Bunicul clătină încet din cap, apoi oftă adânc.

— Are dreptate, Joshua. Are dreptate.

Apoi tata mare zise ceva foarte ciudat, după părerea mea.

— Sunt multe lucruri mai rele decât moartea, Joshua. Multe lucruri. O, ştiu că este greu pentru cei care rămân în urmă. Mie încă îmi lipseşte străbunica ta teribil de mult. În unele zile simt că nu mai pot continua să trăiesc fără ea, însă Dumnezeu mă ajută şi îmi dă putere şi har pentru fiecare zi. Tata mare se opri şi-şi şterse ochii, apoi continuă. Ştii, expresia „tărie şi har pentru fiecare zi” nu este doar o simplă zicere drăguţă. Nu, acestea sunt cuvinte cu semnificaţie profundă, foarte adevărate.

Am continuat să înaintăm. Am încercat să ating crengile copacilor cu vârful undiţei, fără să mă agăţ de vreuna din ele.

Tata mare continuă.

— Când cineva este pregătit să-L întâlnească pe Făcătorul său, pregătit şi iertat, atunci moartea este un lucru binevenit. Nu mi-aş dori ca străbunica ta să mai fie cu noi, ca să îndure suferinţa acestei lumi. Nici măcar dacă acest lucru mi-ar aduce mângâiere pentru o zi, pentru un ceas. O iubesc mult prea mult ca să doresc aşa ceva.

Mi se părea ciudat ce auzeam, însă ştiam că tata mare spune adevărul.

— Lou are dreptate cu privire la fetiţa ei. Îi este mult mai bine în ceruri.

Am rămas în tăcere câteva minute. Credeam că tata mare renunţase să se mai gândească la moarte, însă nu era aşa.

— Când va veni vremea să plec, sper că oamenii îşi vor aminti faptul că, în cele din urmă, speranţele mi-au fost împlinite. Că am fost luat acasă. De multă vreme mi-e dor de ceruri, Joshua. Încă de când a plecat străbunica ta, cred. Abia aştept să ajung acolo – abia aştept! În fiecare zi trebuie să-L rog pe Dumnezeu să-mi dea răbdare – pentru încă puţină vreme. Nu, Joshua, sper că nimeni, *nimeni* nu va jeli prea mult moartea mea.

Ochii mi se măriseră şi inima începuse să-mi bată cu putere în timp ce tata mare îmi împărtăşea sentimentele sale. Speram din tot sufletul că Dumnezeu nu auzise cuvintele lui. Dacă hotăra să-i răspundă chiar atunci şi chiar acolo? Ideea aceasta mă sperie teribil.

Am vrut să protestez, însă tata mare continuă să vorbească.

— Moartea străbunicii tale a adus, totuşi, un lucru bun, Joshua. Se opri şi-şi puse mâna aspră de muncă pe braţul meu. Dacă nu m-ar fi părăsit, n-aş fi ajuns să te cunosc pe tine.

Am înghiţit greu. Era adevărat. Am clipit des ca pentru a-mi alunga lacrimile când mi-am amintit cât de mult m-am împotrivit ideii ca tata mare să vină la noi – asta atunci, la început. Acum mă întrebam cum de am putut trăi fără el.

— A fost bine, băiatul meu. Tata mare nu-mi mai spusese niciodată astfel până atunci. Mi-a plăcut să joc şah cu tine, să stăm la taifas, să lucrăm împreună şi – îmi ciufuli părul – şi cel mai mult, să pescuim.

Mi-am muşcat buza tremurândă.

— Eşti un băiat bun, Joshua. Sunt tare mândru de tine.

Aş fi vrut să-i spun atât de multe lucruri. Cum ar fi, cât de mult îl iubeam, cât de mult îmi plăcea tovărăşia lui, ajutorul lui, prezenţa lui. Sau cât de bine era să mă întorc la fermă ştiind că se afla acolo. Însă n-am spus nimic din toate acestea. Nu ştiam cum să le pun în

cuvinte.

— Sunt bătrân. Am trăit o viaţă bună şi frumoasă. Nu va mai trece multă vreme şi Domnul mă va chema să mă alătur străbunicii tale. Nu mai am nevoie de foarte multă răbdare. Făcu o pauză. Aproape că ajunsesem la fermă şi tata mare se gândi probabil că, dacă mai este ceva de spus, ar fi bine să spună repede.

— Tu eşti încă foarte tânăr. Viaţa îţi stă înainte. N-o risipi, Joshua. Viaţa este prea preţioasă ca s-o risipeşti.

Şi domnul Foggelson spusese asta, numai că puţin diferit. El spusese că mintea era prea preţioasă ca s-o risipeşti – adică, o minte bună.

— Cel mai păgubos şi ruşinos lucru pe care-l poate face cineva este să lupte împotriva Făcătorului nostru. El îţi doreşte binele, Joshua. Planul Său este cel mai bun plan posibil pentru tine. Eu nu ştiu care este acest plan. Numai Dumnezeu ştie. Însă oricare ar fi, Joshua, nu-ţi risipi timpul şi energia luptând împotriva Lui. Viaţa este prea scurtă ca să ţi-o pierzi în felul acesta – chiar dacă acum ţi se pare că vei trăi o veşnicie. Eu te voi aştepta, Joshua, însă când vei veni, vreau să vii triumfător, pentru că L-ai slujit pe Dumnezeu cu toată energia ta, toţi aceşti ani, toată viaţa

— Nu vreau să vii cu capul plecat şi acoperit de ruşine. Mă înţelegi, fiule?

Am încuviinţat. Credeam că înţeleg.

— Lasă-L pe El să te conducă, Joshua – la fiecare pas. Nu-L lua la rost şi nu te depărta niciodată de pe calea Lui. Este mult prea periculos.

Am încuviinţat cu solemnitate. Mă întrebam dacă tata mare îmi citise gândurile. Mă simţeam puţin stânjenit.

Intrasem pe aleea ce ducea la casă. Ştiam că tata mare nu-şi imagina câtă tulburare era în inima mea. Mă bucuram de asta. Nici

n-aş fi dorit să ştie. I-ar fi fost ruşine de mine. De felul în care gândisem şi simţisem.

Mă bucuram că ajunsesem acasă, că aveam treabă de făcut. Eram nerăbdător să mă furişez undeva ca să fiu singur şi să nu observe nimeni ce simţeam. Înghiţeam greu, ca să nu mă podidească plânsul. Ştiam că tata mare nu spusese acele cuvinte ca să mă supere. El mă iubea şi nu ştia ce gânduri nutream eu în adâncul minţii mele. Gânduri de ură faţă de Jack. Îndoieli şi frustrări cu privire la Biblie şi evoluţie. Amărăciune din cauza pierderii micuţei Amanda Joy. Resentimente cu privire la Dumnezeu despre care spusesem că nu-şi ajută copiii. Eram bucuros că tata mare nu putea vedea în inima mea. Ar fi fost întristat de ceea ce ar fi văzut acolo. D iubeam pe tata mare şi mai degrabă aş fi murit decât să-l rănesc în mod intenţionat.

Am încercat să-i zâmbesc înainte de a ne despărţi, însă zâmbetul meu era puţin timid.

El mă bătu uşurel pe umăr şi-mi zâmbi larg – unul din acele zâmbete ce-i ridicau în sus mustaţa ferchezuită şi-i făceau ochii să sclipească. Îl iubeam pe tata mare. Speram că va mai rămâne cu noi încă mulţi ani. Nu-mi puteam imagina cum ar arăta viaţa fără el.

CAPITOLUL 25

LECŢII DE VIAŢĂ

Am meditat mult în zilele ce au urmat. Discuţiile pe care le avusesem recent cu Willie şi cu tata mare îmi reveneau mereu în

minte. Conştiinţa îmi spunea că ceea ce-mi spuseseră era adevărat. Ştiam că nu aveam niciun drept să mă complac în sentimentele de mânie şi amărăciune pe care le nutream faţă de Jack Berry. Dumnezeu ne poruncise să-i iertăm pe ceilalţi, chiar dacă ne oferă motive ca să-i urâm.

Mai ştiam şi că pentru micuţa Amanda era mai bine în cer, la Dumnezeu. Bunicul îmi spusese despre câteva dintre problemele pe care le avusese bebeluşul. Dacă ar fi trăit – şi doctorul spusese că nu era cu putinţă să trăiască, decât printr-o minune – ar fi avut nevoie de spitalizare şi multe operaţii ca să facă posibilă şi numai simpla alimentare cu hrană. Am fi iubit-o, ştiam cu toţii asta, însă ea ar fi suferit teribil, atât fizic, cât şi din cauza batjocurilor celorlalţi.

Dar încă Îl mai învinovăţeam pe Dumnezeu. Nu doar pentru faptul că Amanda s-a născut astfel şi apoi a murit degrabă, ci şi pentru că mătuşa Lou fusese nevoită să se confrunte singură cu pierderea asta.

Bătrânul Sam nu se întorsese la băutură, aşa cum crezusem eu că va face. Încă îşi vedea de treabă, se îngrijea şi-şi făcea curăţenie în camera de la pensiune. Se îngrijea bine şi de biserică, iar acum cânta pe înţelesul tuturor în timp ce trebăluia.

Mă duceam în oraş de cel puţin două ori pe săptămână, oprindu-mă ca s-o vizitez pe mătuşa Lou şi s-o ajut la lucru în grădină. Tăiam lemnele şi le duceam în casă. Mătuşa Lou se întrema pe zi ce trece şi, cu toate că încă mai suferea după pierderea fetiţei, durerea îi părăsise privirea. Zâmbea din nou şi chiar râdea. Îmi plăcea s-o aud fredonând vechile imnuri în timp ce trebăluia prin casă.

— Nu-i aşa că-i minunat să-l priveşti pe Sam îngrijind atât de bine de biserică? mă întrebă într-o zi, în timp ce eram aşezat la masa din bucătărie. Se gândise la asta pentru că, probabil, mă

văzuse lustruind un cârlig nou de pescuit pe care ardeam de nerăbdare să-l pun la treabă. Cine s-ar fi gândit că Dumnezeu îl va schimba atât de mult?

Se duse la fereastra din bucătărie şi dădu cu o mână la o parte perdeaua, ca să-l poată privi pe bătrânu' Sam spălând geamurile. Râse încetişor.

— Ce întrebare fără noimă, nu-i aşa? Sigur că Dumnezeu poate schimba un om. Pe mine m-a schimbat când I-am cerut iertare. Doar că schimbarea are altă formă, asta-i tot.

Lăsă perdeaua să cadă la loc şi se întoarse la aluatul de pâine pe care-l frământa.

— Când mă gândesc că Nat a fost pe punctul de a rămâne în casă în noaptea aceea, mă înspăimânt.

Am ridicat privirea. Mătuşa Lou observă şi continuă.

— O, Nat a vrut să meargă. Şi-a dorit foarte mult, dar n-a vrut să mă părăsească pe mine şi pe Amanda. În cele din urmă, mătuşa Lou era pe punctul de a vorbi despre Amanda, până şi să-i spună pe nume, fără a plânge.

— I-a fost tare greu. Am fost nevoită să *insist* să pună chemarea la slujire înaintea familiei. Dumnezeu îi cerea să meargă la Sam! Nu avea cine s-o facă şi un ceas sau două întârziere putea însemna prea târziu, pentru totdeauna. Doctorul era cu mine. Ştiam că eu o să fiu în regulă.

Mătuşa Lou mai frământă o dată aluatul, apoi îl puse în cratiţă şi-l bătu cu mâna. Îl acoperi cu un prosop de bucătărie alb şi curat şi aşeză cratiţa la loc ferit.

Eu încă mă mai gândeam la cuvintele ei. *Mătuşa Lou* insistase ca unchiul Nat să meargă la bătrânu' Sam. Nu ştiusem asta.

— Cum s-a simţit unchiul Nat când s-a întors? am întrebat, încercând să n-o las să observe că întrebarea era încărcată cu tot

felul de implicaţii şi acuzaţii.

— Sărmanul Nat, spuse ea, iar privirea i se întunecă. S-a simţit teribil. Nu doar pentru faptul că am pierdut-o pe micuţă, ci şi pentru că nu a fost acolo, cu mine.

Am încuviinţat. *Aşa se şi cuvenea să se simtă*, mi-am spus. Iar Dumnezeu ar fi putut interveni în vreun fel.

— I-am spus lui Nat că totul era bine. Că ştiam de ce plecase. M-am rugat pentru el tot timpul cât a fost plecat, ca Dumnezeu să-i dea cuvintele potrivite astfel încât Sam să înţeleagă ce mult îl iubeşte Dumnezeu, în ciuda păcatului său – că Dumnezeu aşteaptă să-l ierte dacă îşi cere iertare. Şi... mătuşa Lou ezită. E greu să pun în cuvinte, Josh, dar a fost ceva foarte ciudat. Nu mi-a lipsit Nat. Adică, simţeam că sunt acolo cu el, că sunt parte a slujirii lui şi am simţit că el e alături de mine, prezent la naşterea primului nostru copil. Cred că Dumnezeu a făcut asta – adică, mă gândesc că fiind una şi fiind un timp special pentru amândoi, Dumnezeu ne-a legat cumva în dragoste cu toate că eram despărţiţi.

Mătuşa Lou îmi puse mâna pe umăr şi zâmbi.

— Sunt sigură că nimic din toate astea nu au sens, Josh. Poate într-o zi, când vei creşte mai mare, te vei îndrăgosti şi te vei căsători cu o fată drăguţă, vei înţelege ce am spus acum.

— Ai dreptate, am încuviinţat. Nu prea are sens. Am crezut că ai vrut ca unchiul Nat să fie cu tine.

— O, sigur că mi-am dorit, răspunse ea degrabă. Şi dacă Nat ar fi lipsit de lângă mine atunci dintr-un alt motiv, aş fi fost chiar supărată. Adică... dacă ar fi fost la pescuit, sau undeva la taifas cu cineva, sau ceva de felul acesta – însă ceea ce l-a luat de lângă mine a fost datoria pe care o avea, nu dorinţa lui, iar eu înţeleg şi accept asta.

— Datoria? am mormăit.

— Da, trebuia să meargă. Sam avea nevoie de el.

— Şi tu aveai nevoie de el. Te-a lăsat singură...

— Nu, nu eram singură. Niciodată în viaţă Dumnezeu nu mi s-a părut mai aproape. A fost acolo, lângă mine, învăluindu-mă în dragostea Sa, ţinându-mă strâns în braţe când am avut nevoie de mângâiere.

Mătuşa Lou se opri o clipă ca şi când ar fi trăit din nou senzaţiile de atunci. Apoi continuă:

— Nu, Josh, Sam era acela care avea nevoie de Nat. Ar fi putut muri fără ca păcatele să-i fie iertate şi ar fi putut păşi în veşnicie fără Dumnezeu.

— Nici măcar n-a murit, i-am amintit.

— De unde era să ştim asta? Cel puţin, în acea noapte, când s-a temut că o să moară, a fost gata să ceară iertare lui Dumnezeu. Dacă Nat ar fi ratat ocazia, Sam ar fi gândit că lui Nat nu-i pasă de el şi poate că niciodată nu şi-ar fi dorit să devină credincios.

— Nu ştiu, am spus cu indiferenţă, continuând să-mi lustruiesc cârligul. Mie mi s-a părut un moment prost ales.

Mătuşa Lou se duse din nou la fereastră şi ridică din nou perdeaua. Rămase acolo, privindu-l pe bătrânu' Sam, cu ochii plini de lacrimi. Acestea i se prelinseră pe obraji, iar ea nu se deranjă să le şteargă.

— Mie mi s-a părut cel mai potrivit moment, spuse ea aproape în şoaptă. În clipa în care eu pierdeam copilul pe care mi-l dorisem şi-l iubisem, Dumnezeu chema la Sine pe unul din copiii Lui. El îl iubeşte pe Sam la fel de mult... nu, mai mult chiar... mai mult decât o iubesc eu pe Amanda Joy. De câte ori mă gândesc la micuţa Amanda, îmi amintesc acea noapte, acel ceas când Sam s-a întors la Tatăl.

Mătuşa Lou rămase acolo, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Apoi

lăsă perdeaua să cadă la loc şi se întoarse spre mine cu un zâmbet sfios.

— Dumnezeu a primit doi copii în acea noapte, Josh. Unul prin moarte, celălalt prin naştere din nou. Nu-i aşa că e frumos?

Vara făcea loc, încet, toamnei. Comitetul şcolii hotărâse să-i mai acorde domnului Foggelson o şansă, iar şcoala începu ca de obicei. Eu am lipsit doar prima săptămână, pentru că am dat o mână de ajutor la strânsul recoltei. Apoi au început ploile şi m-am îndreptat spre oraş încercând să recuperez materia şcolară.

Nu am recunoscut faţă de nimeni, însă eram uşurat la gândul că Camellia nu fusese nevoită să se mute. Am făcut o vizită Camelliei, joi. Mă simţeam destul de ciudat şi stânjenit din pricina asta, însă pentru că-mi făcea plăcere tovărăşia ei, ziua următoare, înainte de a mă întoarce la fermă pentru zilele de sfârşit de săptămână, m-am dus s-o vizitez din nou. Doamna Foggelson ni se alătură, servind ceaiul cu noi. Am încercat să mă relaxez şi să mă bucur de ceai şi de fursecuri, însă simţeam asupra mea ochii albaştri, ca şi când ar fi încercat să mă sfredelească şi să găsească răspunsuri. Oare urma să mă compromit, aşa cum făcuse ea? Urma s-o dezamăgesc? Oare domnul Foggelson, cu mintea lui ascuţită şi vorbirea elocventă, ajunsese să mă convingă, aşa cum se întâmplase cu ea?

Mai târziu, am încercat să vorbesc cu Camellia despre cărţi, aşa cum făcusem întotdeauna. Îmi era greu. În minte mi se frământau atâtea gânduri. Pe de o parte, erau îndoielile mele, pe de alta, adevărurile biblice pe care le învăţasem încă din copilărie. Nu puteam crede teoria evoluţiei şi presupusele „adevăruri” pe care le prezenta. Era aşa cum spusese Willie. Prea de necrezut.

Nu, oricât aş fi încercat, nu puteam crede că lucrurile au luat fiinţă la întâmplare. Credeam în Dumnezeu. *Trebuie să existe un*

Dumnezeu, am concluzionat. Cred că niciodată nu mă îndoisem cu adevărat de acest lucru, nici măcar o clipă. Ceea ce mă frământase era felul în care se raporta Dumnezeu la oameni, ca indivizi.

Era adevărat ce învăţasem la biserică? Era adevărat că Dumnezeu ştia ce este mai bine pentru fiecare, că-i păsa de cei care-L urmau? Crezusem că o dezamăgise pe mătuşa Lou. Însă ea spusese că nu era aşa. Spusese că niciodată nu se simţise mai învăluită de dragostea lui Dumnezeu ca atunci. Era ciudat. Să treci printr-o asemenea durere şi tocmai în acele clipe să simţi cel mai mult dragostea lui Dumnezeu.

Şi mai era treaba asta cu Jack Berry. Nu uitasem cuvintele lui Willie. Spusese că indiferent dacă Jack merita sau nu iertarea, eu meritam şi singurul mod în care puteam găsi iertare şi puteam scăpa de amărăciune şi de dorinţa de răzbunare, era să-l cer lui Dumnezeu să mă ierte.

Da’ ştiu că intrasem într-o mare încurcătură!

Am furişat o privire spre Camellia. Nu mă mai gândisem la asta, însă ea reprezenta o altă problemă pe care o aveam. Ştiam că ea şi tatăl ei căutau un tânăr isteţ care putea face o grămadă de bani şi-i putea cumpăra o mulţime de lucruri drăguţe. Ştiam că domnul Foggelson considera că un individ care crede ce spune Biblia nu putea fi foarte isteţ şi ca atare nici nu putea face prea mulţi bani ca s-o facă pe fiica lui fericită.

După părerea mea, Camellia era o persoană specială. Ştiam că credinţa mea în Dumnezeu şi alegerea mea în materie de prieteni, având-o pe ea în obiectiv, nu erau lucruri compatibile. Nu că mă şi gândeam la căsătorie. Vreau să spun... nici măcar nu împlinisem şaisprezece ani – şi nici Camellia – dar... era drăguţă şi...

Dacă-i spuneam Camelliei că eu cred că Biblia este adevărată, îmi va spune să nu mă mai întorc, eram sigur de asta.

Apoi îmi veni altă idee. O să mă rog. O să mă rog ca ea, mama şi tatăl ei să-şi schimbe felul de a gândi. Să înceapă să meargă la biserică şi să creadă lucrurile despre care vorbeşte Biblia. În aşa fel ca eu şi Camellia să ne continuăm relaţia.

Chiar în timp ce mă lăsam absorbit de această idee, mi-am dat seama că este greşită. Sigur, ar trebui să mă rog pentru Camellia. Şi pentru părinţii ei. Însă nu ca să pot continua s-o vizitez. Asta era o atitudine greşită. Ar trebui să mă rog pentru ea pentru că-mi pasă de ea şi de părinţii ei. Ei aveau nevoie să se întoarcă la Domnul. Aveau nevoie să recunoască faptul că lucrurile n-au apărut la voia întâmplării, că există un Creator. Lucrurile nu au evoluat, pur şi simplu. Şi pentru că Dumnezeu era cu adevărat Dumnezeu, El avea dreptul să ceară făpturilor Sale să umble în căile Lui.

Oare nu se puteam să rămân lângă Dumnezeu cu frustrarea mea şi în acelaşi timp să o păstrez şi pe Camellia? Oare omul trebuia să renunţe la *tot* – la fiecare parte a vieţii, atunci când cerea lui Dumnezeu să-i călăuzească paşii? Oare nu se găsea un mijloc prin care să pot alege unele domenii în care să pot deţine controlul?

Apoi am început să mă gândesc la cuvintele străbunicului meu. Tata mare părea sigur de faptul că dacă luăm lucrurile în propriile mâini, ne trezim că luptăm împotriva lui Dumnezeu. Iar tata mare era sigur de faptul că a face asta era nu doar un lucru nesăbuit şi păgubos, ci şi păcătos şi dezastruos.

Toată treaba asta îmi dădea ameţeli de cap.

Însă nu puteam discuta cu Camellia despre cărţile tatălui său şi în acelaşi timp să găsesc o soluţie la problemele mele, aşa că am încercat să-mi scot aceste gânduri din minte.

— Vrei sau nu, Joshua? întreba Camellia.

— Hm? adică, poftim? Cred că mă gândeam...

— La altceva. Ştiu. Sper doar să nu fi fost o altă fată, mă

tachină Camellia.

— Sigur că nu, am spus, roşindu-mă până la rădăcina părului.

— Doream să ştiu dacă ţi-ar face plăcere să vii cu noi la picnic duminică. Mergem la lac.

— O! O, nu, nu pot. Este biserică.

Camellia se întristă.

— N-ai putea să lipseşti de la biserică, o duminică măcar? spuse strâmbându-se. Mergi la biserică tot timpul. „Nu pot veni la tine miercurea, Camellia. Trebuie să merg la biserică. Nu pot veni duminică. Trebuie să merg la biserică”, spuse ea imitându-mă în bătaie de joc. Încep să cred că...

— Îmi pare rău, am întrerupt-o.

— Atunci vii?

M-am uitat la ea. Cred că în acea clipă mi-am dat seama că ea nu mă va înţelege niciodată – cu adevărat.

— Nu, am spus ferm. Nu, nu pot veni. Mă duc la biserică.

Se înfurie.

— Ei bine, dacă bătrâna ta biserică este mai importantă pentru tine decât mine, atunci...

— Îmi pare rău, am spus cu tristeţe. Îmi pare rău, dar cred că este.

Credeam că va riposta cu furie. Însă n-o făcu. De fapt, îşi schimbă abordarea complet, reuşind chiar să-mi zâmbească.

— Îmi pare rău, Joshua, spuse aproape drăgăstos. Să nu ne certăm. Dacă este atât de important pentru tine, atunci du-te. O să-ţi povestesc cum a fost la picnic săptămâna viitoare, când vei veni din nou.

Am întins mâna după beretă şi am început s-o răsucesc în mâini. Mi s-a părut că trecuse multă vreme până când mi-am adunat suficient curaj s-o spun, însă în cele din urmă am reuşit.

— Îmi pare rău, Camellia, am spus încet. Eu... eu nu voi mai veni săptămâna viitoare.

— Ce vrei să spui? Vocea-i sună încordată şi aproape înspăimântată.

— N-o să mă întorc. Nici acum n-ar trebui să fiu aici. Eu... nu pot fi de acord cu cărţile tatălui tău despre evoluţie şi toate celelalte lucruri. Nu pot fi de acord că tot ce e mai important în viaţă este să fii deştept. Nu cred că a face mulţi bani este singurul mod de a trăi. Eu... eu văd lucrurile diferit de tine. Cred... cred că biserica este importantă. Cred că Dumnezeu este important. Ştiu că n-am trăit ceea ce cred însă... însă...

Am continuat să-mi frământ bereta în mâini.

— Acum sunt puţin încurcat. Am încercat să mă ţin de Dumnezeu şi să trăiesc şi pentru Josh Jones. Nu prea merge. M-am uitat la beretă. Au trecut câteva clipe înainte de a putea continua. Multe lucruri nu sunt încă clare pentru mine. Am nevoie de timp de gândire, am isprăvit pe un ton jalnic. Apoi m-am îndreptat spre uşă în grabă, înainte de a mă răzgândi şi înainte ca ea să protesteze. Eram nerăbdător să mă întorc la libertatea fermei, la strânsul recoltei şi la treburile cunoscute.

— La revedere, Camellia, am spus bâlbâindu-mă şi am ieşit aproape în fugă din încăpere, nerăbdător să scap de acolo, gândindu-mă că aş putea de asemenea să scap şi de gândurile contradictorii care îmi sfâşiau mintea.

CAPITOLUL 26

ÎNCEPUTUL

Următoarea dimineaţă m-am trezit mai devreme decât de obicei – nu că aşa aş fi vrut. Dormisem destul de rău noaptea aceea, luptându-mă cu unele dintre conflictele mele lăuntrice. Ştiam că viaţa mea aparţinea lui Dumnezeu. Ştiam că voi fi mai fericit, mai împăcat cu mine însumi, dacă voi renunţa la voinţa proprie şi-L voi lăsa pe El să-mi direcţioneze viaţa. Însă dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam, nu doream să fac asta.

Aşa că încă mai aveam nevoie de somn, însă m-a trezit o zarvă mare. Mi-au trebuit câteva minute ca să mă pot trezi suficient cât să desluşesc vocile. Era bunicul.

— Charlie! strigă el. Charlie, coboară repede!

Am auzit cum unchiul Charlie coboară din pat şi se grăbeşte spre scări. După paşii săltaţi îmi părea că încerca să-şi tragă pantalonii şi să alerge, în acelaşi timp.

— Ce este? strigă din capătul scărilor.

— Tata, spuse bunicul.

Am simţit cum mă străbate un fior. „Tata” pentru bunicul, era „tata mare” pentru mine şi nu-mi plăcea felul în care rostise bunicul acest cuvânt – cu vocea gâtuită de emoţie.

Am sărit din pat într-o clipită şi nu m-am oprit nici măcar să-mi trag pantalonii. Doar i-am apucat şi i-am tras pe mine în timp ce alergam în josul scărilor.

Unchiul Charlie şi bunicul erau deja în camera străbunicului meu. Am alergat în spatele lor şi am încercat să mă strecor printre ei. Bunicul întinse mâna ca să mă oprească, însă nu reuşi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. E ceva rău cu tata mare? E bolnav sau...?

M-am oprit. Tata mare era întins pe pat, liniştit, cu ochii închişi

şi cu o urmă de zâmbet pe chipu-i liniştit. Pieptul nu i se ridica în ritmul respiraţiei. Era liniştit. Prea liniştit. Bunicul veni în spatele meu şi-mi puse o mână pe umăr.

— Tata mare a plecat, băiete, spuse cu glasul tremurat.

— Nu! am strigat. Nu! Am dat la o parte mâna ce intenţionase să mă mângâie şi am alergat afară din încăpere.

Nu ştiu cum am ajuns la heleşteu. Nu ştiu cât am zăcut acolo, pe iarba rece şi umedă. Ştiu doar că după ce n-am mai avut nicio lacrimă, încă mă mai aflam acolo.

Nici măcar n-am încercat să mă ridic. Iarba era plină de rouă, iar dimineaţa era ceţoasă şi răcoroasă. Un frison prin tot corpul mă făcu să realizez că era frig. Lângă mine se afla jacheta pe care o îmbrăcam când făceam treabă în jurul casei şi cămaşa de flanel. Cineva fusese acolo – iar eu nici măcar nu observasem.

M-am strecurat în haine, tremurând. Trupul îmi era ud de la iarba udă, iar cămaşa se simţea plăcut pe pielea spatelui.

Am încercat din greu să mă adun, însă îmi era tare greu.

Am coborât la râu şi m-am aplecat ca să-mi stropesc faţa umflată cu apă rece. În timp ce m-am aplecat deasupra apei, o umbră întunecată îşi făcu apariţia, apoi dispăru degrabă sub crengile aplecate ale sălciilor de pe malul râului. Era peştele acela mare – cel pe care-l văzusem împreună cu tata mare în ultima noastră escapadă la pescuit.

Era prea mult pentru mine. M-am aşezat pe malul nisipos şi mi-am lăsat gândurile să alunece înapoi, la acea zi. Hohotele de plâns îmi zguduiră trupul. Fusese atât de plăcut să pescuiesc împreună cu tata mare. Era un tovarăş extraordinar. O să-mi lipsească. O, cât de mult o să-mi mai lipsească! El vorbise cu mine ca de la bărbat la bărbat. Ca şi când am fi fost egali.

În minte îmi reveniră cuvintele pe care mi le împărtăşise tata

mare. Spusese că se simte singur. Că ar fi vrut să meargă acasă, la ceruri. Că-i era greu să aibă răbdare, ştiind că străbunica mea îl aştepta acolo.

Mai spusese ceva. Spusese: „Nu vreau ca cineva să jelească prea mult moartea mea.” Ciudat că spusese asta – cu doar câteva zile înainte de a merge acasă.

Am încercat să-mi aduc aminte cuvintele lui. Vorbise destul de mult despre moarte în acea zi. Nu acordasem prea multă atenţie la unele lucruri pe care mi le spusese atunci. Nu-mi plăcea să mă gândesc la moarte.

Însă vorbise nu doar despre moarte. Vorbise şi despre viaţă. Despre cum s-o trăiesc. Că trebuie să mă asigur că-L las pe Dumnezeu să preia controlul fiecărei părticele din viaţa mea. Că trebuia să fiu gata să mor, oricând ar fi venit clipa aceea.

Asta însemna că nu mă puteam agăţa de amărăciune sau mânie, indiferent cât de mult aveam dreptul de a fi mânios. Cred că nu mă puteam agăţa nici de viitorul meu, făcându-mi propriile planuri cu privire la ceea ce-mi doream să fac. Însemna că nu-L puteam învinovăţi pe Dumnezeu pentru lucrurile ce se întâmplaseră sau când anume se întâmplaseră – în special când totul s-a dovedit că a lucrat spre bine.

Fie Dumnezeu era Dumnezeu – fie nu era. Nu puteam să-L invit şi să-L scot din viaţa mea, după cum aveam chef.

Lucrurile începură să mi se limpezească. Unele îmi deveneau foarte clare acum. Cred că l-am văzut pe tata mare – viaţa lui şi ceea ce încercase să mă înveţe – cu mai multă claritate. Am înţeles ce încerca să-mi spună despre faptul că mă va aştepta acolo şi că îşi dorea să mă alătur lui „triumfător” pentru că ascultasem de Dumnezeu, nu cu capul plecat, acoperit de ruşine.

Am rămas acolo, pe pământul rece, gândindu-mă la aceste

lucruri şi plângând în hohote. Însă de data asta nu din cauză că-l pierdusem pe tata mare. Plângeam pentru mine. Tare mai încurcasem lucrurile!

Îmi umplusem inima cu mânie şi amărăciune, durere şi îndoieli, apoi am arătat acuzator cu degetul spre Dumnezeu ca şi când El ar fi fost de vină pentru toate. Dar ştiam. În inima mea ştiam. Cum putea un Dumnezeu care mă iubise îndeajuns de mult încât să moară pentru mine, să se întoarcă împotriva mea cu ură şi răutate?

Am plâns înaintea lui Dumnezeu şi L-am rugat să mă ierte şi să ia toate sentimentele rele din inima mea. I-am spus că nu mai vreau să-mi fac propriile planuri. Nu ştiam dacă era voia Lui să devin predicator, ca unchiul Nat, dar asta nu mai conta. Ceea ce conta era că eram *gata* să fiu – dacă asta dorea Dumnezeu de la mine. Dacă dorea să fiu fermier, voi fi fermier. Sau dacă dorea să fiu avocat, sau doctor, sau chiar dascăl, voi încerca să fiu cât mai bun cu putinţă.

Apoi m-am rugat – cu sinceritate – pentru Camellia şi pentru părinţii ei. M-am rugat ca Dumnezeu să-i ajute să înţeleagă cât de mult îi iubea şi cât de trist era că nu cred în El. M-am rugat pentru doamna Foggelson într-un alt mod – ca ea să aibă curajul de a se întoarce la credinţă.

M-am rugat chiar şi pentru Jack Berry. Nu pentru că *ar fi trebuit*, ci pentru că am vrut să mă rog. Dintr-odată, mi-a părut rău pentru Jack. Urâse şcoala, însă tatăl său insistase să devină doctor. I se interzisese până şi să vină în acea drumeţie la izvoarele râului şi dorise să vină la fel de mult ca oricare dintre noi. Îi plăcuse de Camellia, însă nici asta nu se prinsese de el. Dorise să facă lucruri mari, să dovedească faptul că este important, şi iată-l acum singur, într-o închisoare plină de mucegai, fără ca cineva să-l poată vizita

sau măcar să-i pese cuiva că era acolo. Îmi părea teribil de rău pentru Jack Berry.

Cel puţin îi pot scrie, am hotărât. Poate că dacă ar şti că nu caut să mă răzbun, am putea deveni din nou prieteni. Şi poate că m-ar crede când i-aş vorbi despre dragostea lui Dumnezeu.

Apoi m-am rugat pentru familia mea. Vestea cea tristă trebuia să ajungă şi la mătuşa Lou şi ştiam cât de mult îl iubise pe tata mare. Unchiul Nat va trebui să conducă serviciul de înmormântare şi nu-i va fi deloc uşor. Şi el îl iubise pe tata mare.

Iar unchiul Charlie şi bunicul – ei vor fi teribil de întristaţi. Cu toţii ne obişnuisem să-l avem pe tata mare lângă noi. Fusese un sprijin, o sursă de voie bună. Urma să ne lipsească tare mult.

M-am ridicat şi mi-am spălat din nou faţa. Umbra aceea se mută din nou. Am vorbit cu voce tare.

— E în regulă. Eşti în siguranţă, bătrâne. Te las unde eşti. Pentru tata mare. El ar fi trebuit să te prindă. Ştii cât de bucuros ar fi fost să-i cazi în cârlig? Cred că ar fi strigat de bucurie tot drumul spre casă.

Nu m-am putut opri să nu râd în timp ce-mi închipuiam scena. Râsul mă surprinse.

Apoi mi-am ridicat faţa spre cer şi am râs din nou. Cum putea cineva să simtă şi bucurie şi întristare, în acelaşi timp? Şi totuşi, era posibil. Mă simţeam bine pe dinăuntru – şi curat. Şi totuşi, îndurerat. O, durerea era mare. Eram destul de isteţ ca să-mi dau seama că durerea aceea nu mă va părăsi vreme îndelungată. Nu-mi puteam imagina viaţa fără tata mare. Însă n-o să jelesc. De dragul lui, n-o să jelesc pentru că el îmi ceruse să n-o fac, pentru că era acum în ceruri, acolo unde dorise atât de mult să ajungă. Îl iubeam atât de mult, încât l-am lăsat să plece.

Mi-am îndreptat paşii spre casă. Un sentiment de pace

coborâse peste mine. Poate că despre asta încercase să-mi vorbească mătuşa Lou. Dragostea lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu prezentă acolo ca să mă susţină atunci când aveam nevoie de mângâiere.

Am tras adânc aer în piept. Era ciudat. Toată treaba asta era ciudată. Aproape că-mi aruncasem deoparte credinţa când pierdusem pe cineva iubit – şi acum, la pierderea altei persoane iubite, am regăsit-o.

„Dumnezeu lucrează în mod misterios”, mi-am spus. Îl auzisem pe unchiul Nat spunând aceste cuvinte, însă niciodată nu le înţelesesem.

Apoi am ridicat privirea către cer. Bolta albastră era presărată de mici norişori ce se îndreptau liniştiţi spre miazăzi. Copacii ce mărgineau cărarea păreau să şoptească mici taine în timp ce adierea uşoară a vântului le mişca frunzele. Florile timpurii de toamnă înfloriseră pe sub crengi, răspândindu-şi mireasma în toată pădurea.

M-am uitat înapoi, la cer, aşa cum făcuse tata mare nu cu multă vreme în urmă, şi am repetat cuvintele pe care le auzisem de la el în acea zi – spuse pentru amândoi. „Ah, vara. Vara Dumnezeu pare mai aproape de pământ decât în oricare anotimp al anului”.

Nu doream să-l contrazic pe tata mare. Dumnezeu chiar păruse mai aproape de pământ în vara aceea, în timp ce eu şi tata mare petrecusem timp pescuind sau stând la taifas. Vara va fi de acum şi mai specială pentru mine.

Însă îmi plăcea şi toamna. M-am uitat în jurul meu. Frunzele începeau deja subtil să-şi schimbe culoarea şi în spatele pâlcului de copaci puteam auzi oameni lucrând la câmp, adunând recolta, îmi plăcea toamna – şi recoltatul.

Vremea plimbărilor la râu alături de tata mare luase sfârşit. O

să-mi lipsească. Ce dor îmi va fi de el! Însă viaţa mea va merge înainte. Şi viaţa lui. Doar că acum el locuia într-o casă diferită, asta era tot. Nu era sfârşitul. Era, de fapt, un început. Un nou început pentru amândoi.

Cuprins

Personaje
1. O surpriză de toamnă
2. Pledoaria
3. Puţin ajutor
4. La drum
5. Locul de tabără
6. Izvorul:
7. Întoarcerea acasă
8. Din nou la şcoală
9. Noul dascăl
10. Viscolul
11. Camellia
12. Rolul de meditator
13. Frumoasele şi vechile zile de şcoală?
14. Răzbunare
15. Întrebări şi răspunsuri
16. Crăciunul
17. Înapoi la şcoală
18. Zile grele
19. Primăvară
20. Durere

21. Bebeluşul
22. Adaptare
23. Refacere
24. La pescuit
25. Lecţii de viaţă
26. Începutul